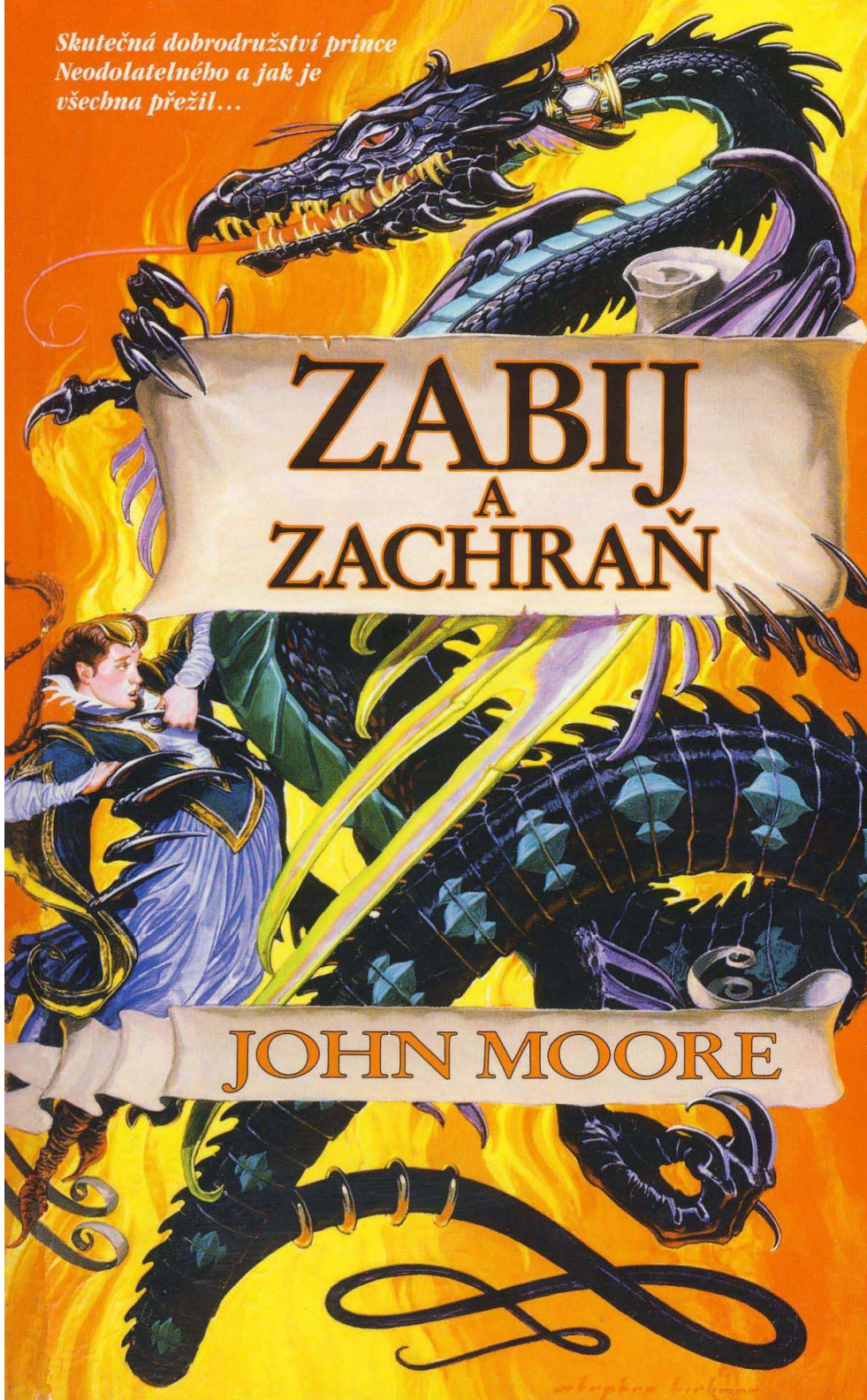

*Skutečná dobrodružství prince
Neodolatelného a jak je
všechna přežil...*

ZABIJ A ZACHRAŇ

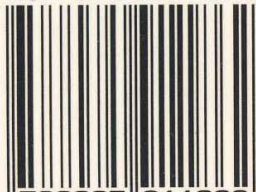
JOHN MOORE

POŘÁD SAMÉ ZABÍJENÍ, POŘÁD SAMÉ ZACHRAŇOVÁNÍ A ODMĚNA ŽÁDNÁ...

V Illyrii jsou pořád nějaké problémy – draci, které je třeba zabít, černokněžníci a jiní zlosyni, které je třeba porazit a krásné princezny, které neustále potřebují, aby je někdo zachraňoval před osudem horším než smrt. Pro Neodolatelného korunního prince a profesionálního hrdinu, je zabíjení a zachraňování práce na plný úvazek. A odměnou je mu mnohdy jen letmá pusa nebo přátelské poklepání po rameni. Není tedy divu, že by s tím občas nejraději praštil: třeba když musí v jediném případě čelit zlé čarodějce, nástrahám zakletého hradu, zuřivému drakovi a hned třem půvabným dámám v nesnázích, z nichž každá s ním má vlastní plány a žádné z nich se nedá věřit, ani co by se na špičku meče vešlo...

ISBN 80-85911-86-8

9 788085 911862

ZABIJ A ZACHRAŇ

John Moore

POLARIS

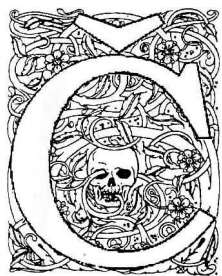
John Moore
ZABIJ A ZACHRAŇ
(SLAY AND RESCUE)

Copyright © 1993 by John Moore
All rights reserved

Translation © 2001 by Petr Caha
Cover Art © 1993 by Stephen Hickman

ISBN 80-85911-86 -8

Děkuji členům
Houstonské ritualistické společnosti
za jejich podporu a nadšení

čaroděj byl zlý. Skutečně zlý. Doopravdy, vážně zlý. Zlý bez jakýchkoliv polehčujících okolností. Měl na svědomí mory a otravy, které se šířily vzduchem až do okolních zemí.

Odpad z jeho hradu zamořil vodu ve všech vesnicích po proudu řeky. Vraždil osamělé pocestné, jejich kosti rozemlál na prášek a z jejich krve vařil nejrůznější lektvary. Při svých bizarních nekrotických pokusech mučil malá chlupatá zvířátka. Trhal křídla motýlům. Nikoliv pro magické účely. Jen tak, pro legraci. Nikdy nenapsal mamince, ani když měla narozeniny. Kdykoliv si na trhu vybíral ovoce, mačkal ho tak silně, že už ho pak nikdo nekoupil. Vyhýbal se placení prohraných sázek. Když si zašel do místního hostince (v převleku, přirozeně), pil zadarmo na cizí účet, ale sám nikdy nezaplátil rundu.

Na druhé straně princezna Glorie byla sladká, čistá, cudná a nevinná. Také byla připoutaná řetězy k desce stolu v zamčené místnosti v nejvyšší věži čarodějova hradu. Princezna Glorie neplakala. Vřískala nepřetržitě čtyři dny a postupně dospěla k názoru, že to není k ničemu. Uvědomovala si, že má šanci přežít jedině tehdy, když ji někdo přijde zachránit.

V tom případě nebylo nutné, aby ji viděl se zarudlýma, oteklýma očima. Pokud ovšem měla zemřít, nu, pak na tom nezáleželo.

Také tam byli dva čarodějovi pohůnci, tupí rabiáti šerední jako noc, ale poměrně výkonní, když přišlo na to spáchat nějaké násilí. Jelikož únos jako takový už proběhl, nebylo jich tu nadále zapotřebí, ale čaroděj se cítil bezpečněji, když měl u sebe nějakou tu gorilu. Mimo to pro ně byl pohled na nahou dívku v řetězech svým způsobem odměnou. Oni měli takové věci rádi.

Čaroděj Magellan přecházel po místnosti a chystal si nože,

skleničky a láhve. Měl v plánu pustit Glorii žilou, protože krev panenské princezny byla velice užitečná ingredience různých nečistých kouzel, zejména pokud byla odebrána v čase mezi půlnocí a úsvitem. Noc byla teplá, a proto nechal čaroděj malé věžní okénko otevřené. Plaménky svící se mihotaly v lehkém vánku a vrhaly na kamenné zdi tančící stíny.

„Ne že by mě těšilo poslouchat dívčí pláč. Kdepak, to ani náhodou. Jsem citlivý člověk a pláč mi opravdu vadí. Ježí se mi z něj chloupky vzadu na krku. A co teprve ječení. Od půlnoci do úsvitu, to máme, hm, skoro pět hodin ječení. Budeš ječet, že? Ale no tak, nevrť hlavou. Jenom se na tebe podívám, a vím, že budeš ječet. Už teď mám z toho pocuchané nervy. Nejraději bych ti dal roubík, jenomže to kazí výsledný magický efekt.“ Když Magellan dělal něco skutečně odporného, měl tendenci žvanit.

Princezna se přikrčila. Čaroděj se zlověstně zachechtal. Obě gorily se zašklebily. Všechno bylo připraveno pro příchod prince Neodolatelného.

Načasoval si to skvěle.

Hodiny, nádherný exemplář z mosazi a mědi, odbily půlnoc. Magellan nespěchal. Vždycky si nastavoval hodiny maličko popředu, aby se nemohl opozdit. Pozvedl dýku s tenkou, zahnutou čepelí, jejíž zlověstný lesk vypovídal o minulosti plné vraždění a mučení. (Dopřavdy to byl nůž na čištění ryb a na střence měl v palcových odstupech zářezy, takže si člověk mohl zkontrolovat, jestli jeho úlovek nemá pod míru.) Magellan vyzkoušel ostří na dívčině zápěstí (znovu se přikrčila) a pak pomalu, skoro zamilovaně vyhledal vhodné místo na její bílé pleti. Princezna Glorie zavřela oči. Oba rabiáti se naklonili, aby lépe viděli. Pak se ozvalo zaklepání na dveře.

Všichni se zarazili a vzhledli.

Klepání nebylo tak docela klepáním. Na to bylo příliš hlasité a bylo do něj vloženo více síly. Důraznější, to je to správné slovo. Zvuk, který vydají těžké dubové dveře, když do nich udeříte dvoubřitou sekerou. Vlastně část sekery prošla skrz,

takže o původu zvuku vůbec nemohlo být pochyb. Zatímco spiklenci strnule přihlíželi, ostří sekery zmizelo. V příštím okamžiku se ozvalo další ohlušující třísknutí a to, co zbylo ze dveří, zůstalo viset na jediném pantu. Energická noha vykopla i tyto trosky a ve vzniklém otvoru se objevila svalnatá postava zářící zdravým sebevědomím posíleným ctností a vědomím, že stojí na straně práva.

„To je princ Neodolatelný!“ zvolala princezna Glorie a v jejím hlase se mísil nekritický obdiv s úlevou a zlozvykem konstatovat zřejmé.

„To je princ Neodolatelný,“ zopakovali oba pohůnci jako ozvěna, ovšem bez princeznina nadšení.

„A do prdele,“ řekl Magellan.

Princ Neodolatelný se usmál na princeznu způsobem, který měl být povzbudivý, a také byl. Usmívat se uměl skvěle. Příjemné mravenčení proběhlo princeznou od temene hlavy až po palce u nohou. Princ byl mladý, sotva sedmnáctiletý, a díky hodinám práce se želízkem na kulmování mu jeho zlaté vlasy spadaly na ramena v nádherných vlnách. Boty se mu leskly (kus poctivé práce a prasečí sádlo). Jeho pravá ruka nonšalantně spočívala na jílci meče, zatímco levou nenápadně předváděl zlatý prsten s královskou pečetí. Hedvábnou košili měl na prsou rozepnutou, tak akorát, aby bylo vidět jemné zlaté chmýří ještě více zdůrazňující vyvinuté prsní svalstvo; plášť mu volně splýval z impozantně širokých ramen. Jeho bezvousý obličej zářil mladistvým šarmem a nadšením, ale oči měl šedé jako zimní nebe a také tak chladné, když je upřel na čaroděje.

„Nazdar, Magi. K čemupak se to chystáš?“

„Neříkej mi Magi,“ zavrčel čaroděj našťvaný sám na sebe, že se tím dítětem nechal tak snadno našťvat.

„Jako bys nevěděl, že krvavé skvrny z bílého borovicového stolu neodstraníš.“

„Co to žvaníš? To je buk. Zaplatil jsem za něj čtyřicet šilinků.“ Magellan se rozzlobil ještě víc, že se nechal zatáhnout do tak pitomé konverzace.

„Borovice,“ trval na svém princ. Přistoupil ke stolu a dýkou udělal zářez do jeho desky. Objevilo se světlejší dřevo. „Vidíš? Je namořený.“ Mrkl na princeznu. Ta se zahihňala.

Magellanova trpělivost byla u konce. Byl velký a mocný čaroděj, obávaný po celé zemi, a žádný mladý hejsek si z něj nebude v jeho vlastním hradě utahovat. Princ neprinc.

„Zabte ho,“ vyštěkl.

Oba rabiáti reflexivně tasili meče a vrhli se na Neodolatelného. V příštím okamžiku převážil jejich selský rozum a oba se zarazili s jednou nohou ve vzduchu. „Ehm, šéfe,“ řekl jeden z nich opatrně. „To je, ehm, no, vždyť víte. To je *princ Neodolatelný*.“

Princ si dýchl na nehty pravé ruky a vyleštil si je o košili. Jeho meč stále ještě neopustil pochvu.

„Sakra, chlapi, na něj!“ zaúpěl čaroděj. „Přece se ho nebojíte. Vždyť jste na něj dva!“

Jeho pohůnci přikývli, nasucho polkli a váhavě vyrazili vpřed, meče napřažené k úderu. Jenomže úder už nedopadl.

Princ ožil s mrštností útočící lasičky. Jeho paže opsala ladný oblouk, bleskově a zároveň naprosto uvolněně. Jediným plynulým pohybem vytáhl meč a protal první z goril hrdlo. Pak o krok ucouvl. Muž proběhl kolem, narazil do stolu a skácel se k zemi. Jeho úhledně sřátá hlava dopadla na podlahu jen o zlomek vteřiny později.

Princezna Glorie byla naprosto unesena.

Nebožtíkův druh se bleskově rozhodl pro změnu zaměstnání. Odhodil meč a skočil ke dveřím. Zvuk jeho těžkých kožených bot slábl na točitém schodišti, až umlkl docela a ve věži zavládlo ticho.

Magellan a Neodolatelný se vzájemně měřili pohledem. Magellan znal tucty zaklínadel, kterými by prince mohl na místě vypařit. Uměl kouzlo, po kterém by se celý rok svíjel v nepřetržité agónii, než by konečně umřel. Svou magií dokázal i věci mnohem horší než smrt. Bohužel, všechna ta kouzla a zaklínadla měla jedno společné. Vyžadovala přípravu. Některá

jen docela krátkou, ale žádné nešlo použít jen tak zpatra. A čaroděj se příliš soustředil na chystané krveprolití, takže mu na to nezbyl čas – navíc se ohledně zajištění bezpečí spoléhal na své gorily.

Princ držel meč ve výši ramen. Jeho špička mířila lehce dolů, řekněme přímo k Magellanovu srdci. To nebyl přátelský postoj. Magellan se rozhodl, že je čas strategicky vycouvat.

„Ještě o mně uslyšíš, Neodolatelny,“ pronesl ponuře a zároveň si uvědomil, že to zní hloupě (a měl pravdu). „Já se vrátím,“ dodal, čímž tomu nasadil korunu. „Kruci,“ zaklel a vyskočil z okna.

„Ach,“ řekla princezna.

Princ klidně zastrčil meč do pochvy a vyklonil se z okna. Magellan padal docela pomalu, v pádu ho brzdil roztažený plášť. Vtom jako by jeho šaty implodovaly. Potom se rozdělily – plášť, kazajka, košile, kalhoty, boty, ponožky a klobouk dál padaly k zemi, zatímco z jejich středu vzlétl velký černý pták. Zamával křídly a vznesl se k bezmračnému nebi.

Prince to nijak nevyvedlo z míry. „Wendelle!“ zavolal a ve dveřích se objevil malý hoch.

Panoši bylo jedenáct a vrávoral pod tíhou obrovského batohu. Ani stejně objemné vaky, které svíral v obou rukou, mu v chůzi příliš nepomáhaly. Naskládal výstroj do kouta, bez zájmu se podíval na princeznu, pak se posadil na batoh a snažil se popadnout dech. „Sto osmdesát jedna schodů,“ zachroptěl.

„Sokola,“ řekl Neodolatelny.

„Jasně.“ Navzdory vyčerpání se Wendell okamžitě pustil do práce. Rozvázal batoh a vytáhl z něj malou zakrytou klec. Ukázalo se, že je v ní sokol. Chlapec ho podal princi a vzal si od něj jeho meč. Neodolatelny sokolovi sejmul čepičku, podrbal ho na zátylku a potom ho odnesl k oknu, odkud ho vypustil do noci. Pak konečně soustředil všechnu svou pozornost na princeznu Glorii.

Princezna Glorie se zaměstnávala dvěma vzájemně si odporujícími myšlenkami.

Za prvé: bude žít.

Za druhé: umře hanbou. Stál tam jen kousek od ní, statečný, pohledný, legendární *princ Neodolatelný* (jen počkejte, až to bude vyprávět ostatním holkám) s pohledem upřeným na její *tělo*. A ona byla úplně nahá. Jako by to nebylo dost, vlasy měla prostě děsné, nebyla nalíčená a (ach, jemine!) měla špinavé palce u nohou. Princezna Glorie si přála, aby byla raději po smrti.

Ale princ se nedíval na její zteplé tělo. Nadlidskou silou své ocelově pevné vůle upíral oči výhradně do jejího obličeje. Pak si nechal s poněkud teatrálně rytířským gestem svézt plášť z ramen a přikryl jím ležící dívku od krku k nohám. Princezna Glorie si viditelně oddechla. „Díky.“

„Prokázat vám službu je pro mne potěšení a čest, má paní,“ odpověděl princ vážně. „Wendelle!“

Wendell už přetřel princův meč hadříkem namočeným v oleji a právě se snažil vydolovat z jednoho z vaků kladivo a sekáč. Tím pak zaútočil na princezniny okovy. Neodolatelný mezitím našel stříbrný kartáč na vlasy a zrcadlo. Jakmile měla Glorie volné ruce, dychtivě od něj obojí převzala. Pro prince to nebyla první podobná záchrana a dobře věděl, co je třeba. Přesto neopomněl alespoň letmo do zrcadla nahlédnout, aby se ujistil, že jeho vlastní účes je stále v dokonalém pořádku.

Za oknem se ozval tlukot křídel. Sokol se vrátil a ve spárech nesl mrtvého ptáka. Havrana. Princ si ho zvědavě prohlédl, pak ho hodil do koženého pytle a sokola odměnil kouskem masa.

Wendell už osvobodil princezniny ruce a nyní se věnoval okovům věznícím její kotníky. Když si poradil i s nimi, princezna vstala. Ačkoliv nebyla vysoké postavy, její královské držení udělalo na oba mladíky dojem. Teď, když byla elegantně zavinutá do princova pláště a vlasy měla zase upravené, urozenost z ní jen čišela. Vysekla principi lehké pukrle a řekla: „Vaše Výsosti, mohu s vámi hovořit důvěrně?“

„Wendelle!“

„Zrovna jsem odcházel,“ zabručel Wendell a zmizel za

dveřmi.

Neodolatelný dívce věnoval úsměv, který považoval za zvlášť oslnivý. „Prosím, má paní.“

Dívka principi poděkovala vlastním, trochu rozpačitým úsměvem. Pak sklopila oči a sepjala ruce. „Vaše Výsosti, zachránil jste mi život.“

„No, každopádně jsem rád, že jsem přišel včas.“ Neodolatelný se nezmínil, že věž předem důkladně proslídil a pak čekal více než tři hodiny v blízkém lese, aby mohl princeznu dramaticky zachránit v poslední chvíli.

„Jsem vám zavázána dluhem vděčnosti, který nikdy nebudu schopna splatit.“

Princovy oči mimovolně zatěkaly k jejímu poprsí. „Ani bych neřekl,“ zamumlal s nadějí v hlase.

„Pocházím z malého království, Vaše Výsosti, a přestože jsem pravá princezna, jsem nejmladší z mnoha sester, jejichž věno je třeba zajistit před mým. Nemám ani klenoty a šperky, které bych vám mohla nabídnout.“

Neodolatelného srdce se rozbušilo rychleji. „To nevadí. Vědomí, že jste šťastná, je pro mne dostatečnou odměnou.“

„Ale od narození jsem byla vedena k tomu, že čestné dluhy je třeba splácet, že službu je třeba oplácet službou a že odvaha a –“ maličko se zarděla „– ctnost si zasluhují odměny.“

„To zní správně,“ připustil princ. „Chci říct, pokud to takhle cítíte, rozhodně se s vámi nebudu přít.“ Na horním rtu se mu zaperlila kapička potu. Přistoupil blíž k princezně. Vzhledla k němu unylým pohledem. Také její dech byl teď rychlejší a plytší.

„Je jen jediná věc, kterou vám teď mohu nabídnout.“

„Ano.“ Princ vzal obě její drobné ručky do svých a vážně se jí zahleděl do očí.

„Čest vyžaduje, aby byla čest obětována,“ zamumlala dívka. „Chápete, jak to myslím?“

„Ano, zlatíčko,“ vydechl princ a přitáhl si ji k sobě. „Na tento okamžik jsem čekal tak dlouho.“

„Dobře.“ Princezna Glorie křečovitě zavřela oči, pevně stiskla rty, vytáhla se na špičky a políbila prince Neodolatelného.

Na tvář.

Pak se rychle vysmekla z jeho sevření a se spokojeným pohledem někoho, kdo právě vykonal ušlechtilý čin, odběhla ke dveřím. Znovu se půvabně začervenala a zahihňala se.

Z princových rtů neuniklo jediné slůvko zklamání. Ani sebelehčím zamračením nebo jen pozvednutím obočí nedal najevo, že očekával něco podstatnějšího než ten jediný letmý polibek. Z celého jeho vzhledu nebylo možno vyčíst nic, než že stále považuje princeznu Glorii za tu nejsladší, nejčistší a nejnevinnější bytost pod sluncem.

Koneckonců, pro nic za nic se nejmenoval Neodolatelný.

* * *

Jitřní slunce ozářilo zemi svěže zelenou úrodnými poli a žírnými pastvinami, zemi, jejíž bublající potůčky překypovaly pstruhy, v jejíž hlubokých lesích pobíhaly srnky a jejíž solidně vydlážděné cesty a dobře udržované vesnice ožívaly obchodem a jinými radostnými činnostmi šťastného obyvatelstva. Takové bylo království Illyrie – nikoliv snad největší, ale určitě nejbohatší z mnoha podobných, které se rozkládaly kolem kupeckých stezek mezi horami a mořem. Stejně jako ostatních dvacet království byl i jeho kraj bohatý na legendy a pověsti. I v něm žily rodiny, které dokázaly vystopovat vlastní nepřerušenou linii stovky let do minulosti, prameny, jež dávaly vodu už tisíce let a hrady drolící se věkem. V těch končinách si lidé ještě dokázali vážit cti, spravedlnosti a rodiny. Měli rádi silné a statečné muže, půvabné a věrné ženy, přítulné kočky s hebkou srstí, čisté, cudné a nevinné panny a psy, kteří příliš neslintali. Nadto však byla Illyrie magickou zemí, zemí kouzel (což byly v těch dobách všechny), divů a slavných činů. Byla to země, ve které se rodili hrdinové.

Neboť navzdory bohatství a prosperitě Illyrie, veselí a

dobrosrdečnosti jejích obyvatel, jejich vysokému morálnímu uvědomění, pevným rodinným poutům i sociálnímu zázemí, i tam se vyskytovali občané chovající zlé úmysly. Lidé narušené mysli a zvrhlého chování. Takoví, kteří dovolili, aby je ovládla chamtivost a mrzký chtíč. Nebo ti, kteří byli nějakým způsobem nakrklí na celý svět se všemi jeho obyvateli.

Princ Neodolatelný nechoval zlých úmyslů, ale toho rána spadl do kategorie lidí nakrklých na celý svět. Podrážky jeho bot duněly na dubové podlaze otcovského hradu a kožená taška na kořist mu pleskala o bok. Chystal se na hádku se svým otcem a v duchu si už připravoval patřičně ostré odpovědi, které použije, až otec jeho žádost zamítne. Mezitím se poctivě snažil udržovat lehkou, příjemnou konverzaci se svým panošem. „Všiml sis, jaké je ta holka měla, Wendelle? Naprosto dokonalé. Nehoupaly se jí, ani když šla. Vsadím se, že je má pevnější než můj biceps. A viděl jsi, jak jí stály bradavky? Rýsovaly se přes látku pláště, jako by ho vůbec neměla.“

„Můj pane,“ řekl Wendell, „mohu promluvit upřímně?“

„Jasně, Wendelle. Mluv.“

„Zavři zobák! Po celé čtyři dny naší cesty zpátky na hrad nemluvíš o ničem jiném než o poprsí princezny Glorie!“

„Bylo to nádherné poprsí, Wendelle. Až budeš trochu starší, dokážeš podobné věci ocenit.“

„Houby,“ odsekl Wendell. „Ženské nesnáším.“

„To nebude trvat věčně.“

„Vždycky mě chtějí hladit po hlavě. Nenávidím to.“

„Však ty změníš názor.“

„Pche! Poslyš, co kdybychom raději mluvili o něčem zajímavém? Třeba o rybaření. Nebo o jídle. Už začínají dozrávat broskve. Vsadím se, že dnes bude jako zákusek broskvový koláč. Co myslíš ty?“

„No, když už jsi začal o zralých broskvičkách,“ odpověděl princ poněkud zasněně, „všiml sis její –“

„Pro boha živého!“ zaúpěl Wendell. „Dej si studenou koupel, ano?“

Došli na konec dlouhé chodby a zastavili se před obrovskými vyřezávanými dubovými dveřmi s menšími, nově vyřezanými dubovými dveřmi po straně. Velké dveře byly vyzdobeny reliéfy loveckých výjevů. Byli tam muži na koních, psi, lučištníci, jeleni, kanci a medvědi. Na malých dveřích byl buďto kanón a hromada dělových koulí, nebo mořská panna pojídající mořskou želvu; rozhodnout se, co z toho bylo pravděpodobnější, nebylo snadné. Podobná umělecká díla byla po celém hradě. Neodolatelný na ně jednou zavedl řeč s hradním dekorátérem a vysloužil si tak pětáctýřicetiminutovou přednášku na téma „neobrazné umění“. To ho naučilo nechávat si své názory na umění pro sebe.

Nyní stiskl kliku menších dveří a bez zaklepání je otevřel.

Uvnitř bylo víc lidí, než čekal. Šest mužů, skoro polovina rady lordů, vstalo, když vstoupil. „Princi Neodolatelný!“ zvolali obdivně a uctivě zároveň. Král sice zůstal sedět, ale shlížel na prince s otcovskou láskou.

„Vítej doma, synu. Nazdar, Wendelle.“

„Ahoj, tati. Dobré ráno, pánové. Myslím, že mám malý dárek pro vás pro všechny.“ Neodolatelný hodil koženou loveckou tašku na stůl. Lord Isaac Stem, nejmocnější z otcových vazalů, vytřepal její obsah. Na důkladně navoskované dřevo dopadl mrtvý pták. Šest lordů se ho jalo bedlivě zkoumat.

„Magellan,“ zvolali šťastně. „Konečně budeme mít od toho padoucha pokoj.“

„Starý dobrý Magi,“ prohlásil král a šťouchl do mrtvolky ukazováčkem. „Takže havran. Snažil se uletět, co?“

„Přesně tak.“

„Překvapuje mě, že se neproměnil v magota. Magot Magi – znělo by to mnohem líp.“

„Myslím, že prostě neměl smysl pro humor. Skoro bych řekl, že nebyl ve své kůži. Ani mi nenabídl něco k pití.“

Lordi si vyměnili významné pohledy a pousmáli se, aby dokázali, že *oni* smysl pro humor mají. Princovo vtipkování pro ně bylo nejlepším důkazem, že je ještě statečnější a vznešenější,

než se zdá.

„Zachránil jsi princeznu?“

„A už jsem ji někdy nezachránil? Byla trošku v šoku, ale rychle se z toho vzpamatuje, teď, když je zase v náručí milující rodiny. Proto nám cesta zpátky trvala tak dlouho. Uspořádali na mou počest hostinu.“

„Upekli celého vola,“ dodal Wendell zasněně. „Podávali ho s takovou tou omáčkou, co se vyrábí z medu a rozinek. Bylo to skvělé. Ale potom...“ Jeho hlas zněl najednou mnohem chmurněji. „Všechny ty rodiny zvaly prince na čaj a my jsme navštívili každičkou z nich. A po celou tu dobu jsme museli nosit svoje nejlepší šaty.“

„Děkuji ti, že jsi mě seznámil se svým stanoviskem, Wendelle,“ řekl král přísně. „Teď si můžeš jít někam hrát.“

Wendell se bez dalších okolků ztratil. Princ pokrčil rameny. „Nebylo to špatné vystoupení, tati. Po diplomatické stránce jsme rozhodně zabodovali.“

„Princi Neodolatelny,“ prohlásil lord Stern slavnostně. „Vím, že hovořím za všechny vznešené rody a samozřejmě i za všechny lid Illyrie, když vám teď poděkuji za služby, které jste prokázal království. Vaše statečnost, vaše čestnost a vaše oddanost právu a milosrdenství se bezpochyby zapíší do historie naší milované země.“

„Ehm, díky, sire Isaaku. Ale konal jsem jen svou povinnost.“

„A vedl jste si skvěle, Vaše Veličenstvo. Už o tom ale nebudeme mluvit, protože vidím, že je vám všechna ta chvála nepříjemná. Kromě toho, samotná slova nemohou vystihnout vděčnost, kterou všichni cítíme.“ Ostatní šlechticové souhlasně přikyvovali. „Proto jsme vám dnes přinesli dárek. Složily se na něj všechny vznešené rody. Doufám, že nám prokážete tu čest a přijmete ho.“

„Jé, to je od vás hezké, lidi. To jste vážně nemuseli. A co to je?“

„Sire Tyrone,“ řekl lord Stern.

Sir Tyrone Boldstroke vykročil vpřed a v rukou držel

nádherně vyřezávanou kazetu z ořechového dřeva. Pomalu kráčel k princovi a ostatní lordi se před ním rozestupovali. Opatrně položil skříňku na stůl. Pečlivě otevřel její zlaté zámky. Slavnostně odklopil víko. Neodolatelný nakoukl dovnitř a v síni zavládlo napjaté ticho.

„Ehm,“ řekl princ. „To je meč.“

Skutečně to byl meč. Ležel v kazetě, tři stopy lesklého ostří, lehce zahnutá ocel zakončená drahokamy zdobenou vyvažovačí hlavicí. Jílec byl vyrobený z letitého javoru a pak omotaný naolejovanou jehněčí kůží. Záštitka byla umně vytvarovaná a vyložená zlatem, a vy brousit břit, aby se ‚zakousl‘ při sebelehčím tlaku, trvalo celý měsíc.

„Jmenuje se *Urputný*,“ oznámil lord Stern. „Nejlepší řemeslníci dvaceti království na něm pracovali celý rok. Byl navržen přesně pro vaši výšku, váhu, délku ruky a velikost dlaně. Jemu podobný není na celém světě.“

„Hezký,“ řekl princ. Zvedl meč. „Dobře sedí v ruce. Mám rád meče, které něco váží.“

Rozhlédl se po kruhu šlechticů a zahlédl v jejich tvářích stopy zklamání. Jeho ‚hezký‘ zjevně nebyla reakce, kterou čekali. Zhluboka se nadechl.

„Pánové, to je ten nejskvělejší meč, jaký jsem kdy svíral ve své pravici. Nebo viděl. Ode dneška už nikdy nepoužiju žádný jiný.“ Šlechtici se začali usmívat. Princ dramatickým gestem tasil svůj starý meč a opovržlivě ho odhodil na kamennou podlahu. Pak nový meč pozvedl do výše a trochu ho natočil proti oknu, aby se jeho břit zaleskl na slunci. „Urputný,“ oslovil ho, „od dnešního dne budeš mým věrným společníkem. Nyní budeme putovat spolu, budeme bránit slabé, chránit nevinné, trestat zlo, kdekoli na ně narazíme, a prosazovat právo a poctivost všemi možnými způsoby.“ Nechal svou ruku s mečem klesnout a pak si ho zastrčil do pochvy. Šlechtici mu začali bouřlivě tleskat.

„To jsi řekl hezky, synu,“ pochválil ho král. „A vím, že mluvím za všechny, když ti teď řeknu, že naše srdce a naše

modlitby tě budou provázet na každé z tvých výprav.“ Šlechtici znovu zatleskali.

„Díky, tati. A děkuji i vám, pánové. Tati, můžu si s tebou promluvit mezi čtyřma očima? Víš, jako muž s mužem.“

„Jistě. Omluvte nás, pánové.“

Šlechtici se začali trousit ven, ale žádný předtím neopomněl stisknout princi ruku. Stem ho vzal za ramena. „Bůh tě provázej, mladý Neodolatelný.“

„I tebe, sire Isaaku.“

Poslední odešel Boldstroke. „Pokud byste s tím mečem měl nějaké potíže, Vaše Výsosti, přineste mi ho a já už se o to postarám. Máme na něj roční záruku na řemeslné provedení a vady materiálu. Musíte jen vyplnit garanční kartičku a vrátit ho v původní kazetě.“

„Zapamatuji si to, sire Tyrone.“

Když se síň vyprázdnila, Neodolatelný zavřel dveře, zamkl je a zastrčil závoru. Pak se obrátil ke svému otci. Král si právě plnil pohár vínem z tajného kohoutku zabudovaného do opěrky trůnu.

„Urputný?“ řekl princ. „Urputný? Mám plný pokoj podobných žabikuchů a teď jim ještě začneme dávat jména?“

„Vymysleli to v propagačním oddělení,“ odpověděl král. Podal pohár princi a začal si nalévat pro sebe. „Parádní meče se jmény silně působí na obrazotvornost lidu. Milují takové věci. Vzpomeň si na Excalibur a všechny ty pověsti kolem něj. Koneckonců, nemusíš ho mít dlouho. Až s ním zabiješ draka nebo něco takového, vystavíme ho a každému, kdo se na něj bude chtít podívat, budeme účtovat dvě pence.“

„Ale *Urputný*? Zní to jako název válečné lodi.“

„Bud' rád, že to není horší. Původně ho chtěli pojmenovat *Drakozmar*. Už najali mistra grafika, který měl na jeho čepel vyleptat útočící draky. Řekl jsem Isaakovi, že by to bylo poněkud ordinérní. Dnešní doba je ve znamení funkčnosti. Ale o tohle ti přece nešlo, synu. Co tě trápí doopravdy?“

Neodolatelný přecházel sem a tam po místnosti a dvěma prsty

metodicky bubnoval na jilec svého meče. „Jde o ty hrdinské výlety. Musíš s tím něco udělat. Už to déle nevydržím.“

Král divže se nezalkl vínem. „Ale proč? Vždyť ti to jde skvěle, Neodolatelny. Dokonale! Lid tě miluje. Tvůj lid. A pokaždé, když zbavíš zemi nějakého zla, tvoje popularita ještě vzroste.“ Král vytáhl ze záhybů šatů svitek papíru. „Jenom se podívej na výsledky průzkumu oblíbenosti.“

„Kašlu na výsledky průzkumu oblíbenosti! Mám toho dost! Zabíjení a zachraňování, zachraňování a zabíjení, nic jiného už nedělám. Leze mi to krkem. Každý druhořadý čaroděj, každý loupeživý rytíř, dokonce i drak, trol nebo lidožravý obr, který se vyskytne v branži, se dříve nebo později sebere a unese nějakou princeznu. ‚Honem, zavolejte na pomoc prince Neodolatelného. On ji zachrání.‘ A já to udělám. Ale dostane se mi za to náležitého poděkování? Néééé!“

„Princezna Glorie ti nepoděkovala? Tak to určitě pošle oficiální dopis. Víím, že je velice dobře vychovaná.“ Král si znovu lokl vína.

„Ne, tak jsem to nemyslel. Poděkovala mi. Dokonce mě políbila.“

Tentokrát se král dusil a prskal skoro půl minuty a nedostal ze sebe jediného slova, dokud ho Neodolatelny nebouchl do zad. „Co že udělala?“

„Na tvář.“

„Aha. Na tvář.“ Jeho Veličenstvo zabubnovalo prsty o opěrku trůnu. „Hmm. Tak to je nejspíš v pořádku.“

„Ne, není. Podívej, vzpomínáš si na tu malou vévodkyni, kterou jsem zachraňoval minulý měsíc? Musel jsem se probojovat hnízdem obřích hadů, abych se k ní dostal. Potom mi nějaký kříženec lva a bůhvíčeho dával jednu pitomou hádanku za druhou a já je musel všechny uhodnout. Drak ze mě málem udělal topinku. A po tom všem, víš, co udělala, když jsem ji konečně vysvobodil? Poplácala mě po rameni!“

Král se rozesmál. „Hillary vždycky byla spíš klukovský typ.“

„Riskuji pro ty holky život, tak si myslím, že si snad

zasloužím něco onačejšího!“

Král okamžitě zvažněl. „Co třeba?“

„Však víš.“

„Asi vím. A řekl bych, že se mi vůbec nelíbí, co se mi tady pokoušíš naznačit.“

„Sakra, tati. Chlap má svoje potřeby.“

„Ty se vážně domníváš, že jsi oprávněn zneuctít nejnežnější kvítky dvaceti království jen proto –“

„Dobře, dobře. Zapomeň na nejnežnější kvítky. Jen mi dej pár dní dovolené. Zaskočím si do podhradí za madam Lucy a –“

„Princi Neodolatelny! Výhonek královského rodu, symbol ctnosti a čistoty, ztělesnění všeho dobrého a vznešeného na mladém mužství, *nenavštěvuje* bordely jako nějaký obyčejný námořník!“

„Ale tati.“

„To by stačilo, mladý muži! Jako veřejná postava a člen královské rodiny se musíš chovat tak, abys byl naší mládeži příkladem. Předmanželský styk by úplně zničil tvou pověst. A bojím se pomyslet, co by to udělalo s pověstí mladé dámy, ať už vznešeného nebo obyčejného rodu, která by k něčemu tak pobuřujícímu svolila. Teď si zajdi k ministrovi zpravodajství a ten ti přidělí další úkol.“

Pro tentokrát poražený princ rezignovaně pokrčil rameny a vykročil ke dveřím. „Dobře, tati, ale připadá mi, že se ti to s tím veřejným míněním brzy vymkne s rukou. Co uděláš, až lid začne naléhat, abych převzal trůn?“

Dveře za sebou zavřel přesně v okamžiku, kdy se ve tváři jeho královského otce objevil nejistý výraz.

* * *

Cestou přes nádvoří se k němu přidal Wendell. Panoš pojídal velké jablko a druhé nabídl principi. Princ ho od něj vzal a bez valného nadšení se do něj zakousl.

„Nepřistoupil na to, co?“

„Ne,“ zabručel Neodolatelny.

„Takže žádný víkend plný rozkoše?“

„Ne.“

„Zprostil tě povinnosti dalších hrdinských výprav?“

„Ne.“

„Aha,“ mrkl na něj Wendell. „Hrdina proti své vůli? Hrdinové, kteří se zdráhají, jsou ve skutečnosti nejlepší. Kdyby ses snažil chovat heroicky, lidi by si mysleli, že se předvádíš.“

„Mmmmf!“ řekl Neodolatelný. Pak polkl kus jablka. „Co to meleš? Já se přece pořád snažím chovat heroicky. Musím si dávat pozor na každé slovo, které řeknu, oblékám se jako válečník z maškarního bálu, cvičím s mečem, kopím a lukem, chovám se dvorně a pomáhám každému, na koho narazím. Myslíš si, že je to snadné?“

„No...“

„No dobře, nejspíš je to snadnější než orat pole nebo bušit do kovadliny, ale pořád je to práce na plný úvazek. Mnohem raději bych ležel někde v trávě na břehu řeky a chytal ryby.“

„Přesně takhle jsem to myslel,“ zaradoval se Wendell. „Na to lidi vždycky skočí. Myslí si, že bys nejraději žil klidný život, a o to víc oceňují, že se pouštíš do všech těch dobrodružství. Je to úplně stejné jako být princ Neodolatelný. Kdyby bylo snadné být neodolatelný, nevzbuzovalo by to žádnou úctu. Jen díky tomu úsilí, které musíš vynaložit, abys byl neodolatelný, jsi... ehm, neodolatelný.“

Princ se musel usmát. „Na kluka tvého věku jsi skvělý filozof, Wendelle. Zase ses pletl pod nohy Mandelbaumovi?“

„Jo, zaskočil jsem k němu na kus řeči. Říkal, že jsem předčasně vyspělý. Zrovna připravoval zaklínadlo proti omrznutí jahod. Myslí si, že na tom vydělá hromadu peněz.“

„Měl bych mu říct o nápoj lásky.“

„Ty má. Ale dává výhradně manželům.“

„To je mu podobné.“

„Kam vlastně jdeme?“

„Za Norvillem. Dostaneme další úkol.“

„Vždyť jsme se teprve vrátili!“

„Aha, a kdo se teď zdráhá?“

* * *

Na Norvilla počkali v malé knihovně, jež sousedila s velkou knihovnou. Velkou knihovnu obvykle okupovali dvorní právníci, kteří denně trávili dlouhé hodiny listováním v plesnivých svazcích. Naproti tomu v malé knihovně žádné knihy nebyly, zato obsahovala velké množství map. Její stěny byly mapami pokryté a stovky dalších, úhledně svinutých, plnily prosklené skříně na mapy. Byly tam jednoduché náčrtky z bojišť spěšně načrtnuté na papír čínskou tuší ale i pečlivě iluminované mapy dvaceti království, vyvedené do nejmenších podrobností na pergamenu nebo velínu. Právě taková mapa Illyrie visela na stěně; princ si krátil dlouhou chvíli vyhledáváním nejmenších vesniček, které dokázal najít – pak se do nich třefoval z dvanácti kroků dýkou. Wendell seděl na podlaze a tupil ostří Urputného kouskem ebenu. Princ neměl rád příliš ostré meče. Měl za to, že šok způsobený při zásahu mírně tupým břitem někdy nemusí být zcela zanedbatelný činitel.

„Hezký. Opravdu hezký,“ pochvaloval si Wendell. „Je to ten nejkrásnější meč, jaký jsi kdy měl.“

„Příliš okázalý. Až budeš mít chvíli času, Wendelle, vyloupej z jílice ty rubíny, prodej je a peníze rozdej chudým.“

„Dobře. Hele, podívej se na ten břit. Vypadá to, jako by se kovem táhly tmavší čáry. Nejde to vyleštit.“

„To znamená, že je z damascenské oceli.“ Na Neodolatelného to udělalo dojem. „To je vážně dobrá ocel.“

„A koukni se na ten jílec. Má zavírací želízka. Podívej, tady je vývrtka, nůžtičky na nehty, pilníček... a tady je šídlo.“ Otevřel poslední želízko. „Co je tohle?“ Poslední doplněk byl kousek pružinového drátu kulatého průřezu, na konci lehce zahnutý a zaoblený. „Není to taková ta věc, co se s ní vydlobávají kamínky z koňských kopyt?“

Princ si želízko zvědavě prohlédl. „Nevím. Já bych spíš řekl, že je to na rozplétání provazů.“

Do místnosti vešel ministr pro zpravodajství Norville. Jako první špion země byl oblečený v černém a pod paží si nesl tlustý šanon. Z něj vytáhl několik listů papíru, které podal Neodolatelnému, potom se posadil ke stolu a něco si poznamenal na břídlíkové tabulce. „Dobré ráno, Vaše Výsosti. Už jste slyšel o situaci v Tyrovii?“

„Matně,“ odpověděl Neodolatelný. Uvelebil se v křesle s jednou nohou přehozenou přes opěrku a díval se z okna.

„Zlá královna Rubína zachází velice krutě se svou dcerou. Vlastně se svou nevlastní dcerou. Je značně marnivá a chorobně žárlí na dceřinu krásu.“

„Na to zapomeň. Do rodinných hádek se zásadně nemíchám.“

„Podle našich informací obléká královna to ubohé děvče do hadrů a nutí ji umývat v kuchyní nádobí.“

„Dobře. Vždycky jsem věřil na praktické vzdělávání.“

„Princi Neodolatelný, skutečně bych si přál, abyste se víc snažil žít podle svého jména. Zlá královna vládne mocnou magií. Představuje hrozbu pro toto království. Tím nám poskytuje záminku, kterou váš otec potřebuje, aby se mohl zbavit nebezpečného souseda. A když se vlády ujme mladá princezna, získáme poddajného a snadno manipulovatelného spojence na západě.“

„Že bych špatně rozuměl?“ řekl Neodolatelný. „Hrozba? Spojenec? Takže teď dělám do politických atentátů? To snad ne. Jsem hrdina, ne nájemný vrah.“

„Tvým posláním je zachraňovat panny v nesnázích.“

„Zachraňuji panny před osudem horším než smrt a smrtí horší než osud. Bráním slabé, chráním nevinné, pomáhám ušlápnutým a tak podobně. Ochraňovat mladá děvčata před domácími pracemi v popisu práce rozhodně nemám.“

„Hmm,“ řekl Norville. „Ale královna usiluje o princeznino bezživotí.“

„Proč?“

„Proč ne? Oblíbená princezna, neoblíbená královna. Až dívka dospěje, určitě začnou soupeřit o trůn. Informoval nás jeden

dřevorubec. Královna mu nabídla slušný finanční obnos, když dívce vyřízne srdce.“

Neodolatelný jej obdařil skeptickým pohledem. „Královna vládne magickou mocí a najme si dřevorubce, aby pro ni někoho zapíchl? A ke všemu se ukáže, že je to zrovna náš informátor?“

„Připouštím, že to zní poněkud neuvěřitelně,“ odpověděl Norville. „Ale takové věci se stávají. No tak, můj pane. Malá princeznička je mladá, půvabná...“

„Malá princeznička?“

„Nazývají tak její lid na znamení lásky, kterou k ní cítí,“ řekl Norville. „A povídá se, že je překrásná. Plet' jako smetana, rty jako třešničky a tak podobně. Jmenuje se Anna.“

Rozmyslete si to dobře, sire. Jedná se o sladkou, nevinnou dívku, jejíž život je patrně v nebezpečí. Copak to vaše vznešené srdce neinspiruje k rytířskému činu?“

„Pche,“ odfrkl si Neodolatelný. Ukázal z okna. „Vidíš tam tu pasačku krav? Tu s tím bujným poprsím? Její sestřička jednou spadla do studny. Slezl jsem za ní a vytáhl jsem ji. Byla to moje první záchrana. Tehdy mi bylo třináct. Pasačka plakala štěstím, objímala mě, pořád mi říkala, jak je mi vděčná a jak by mi to ráda dala nějak najevo.“

„A dala?“

„Poslala mi krabici bonbónů.“

„Moc dobrých bonbónů,“ upřesnil Wendell.

„To od ní bylo velice hezké,“ usoudil Norville. „Rád slyším, že si prostý lid zachovává vysoký morální standard. Nedávno jsem absolvoval informační cestu do jedné ze zemí za mořem. Byl jsem nanejvýš pobouřen tamním úpadkem mravů. Ženy tam chodily po ulicích bez doprovodu, mladé dívky ukazovaly kotníky a některé si dokonce stříhaly vlasy nakrátko jako chlapci.“

„To zní příšerně,“ řekl Neodolatelný. „Proč mi nenajdeš nějaké to zachraňování tam, abych se o tom mohl přesvědčit na vlastní oči?“

Norville ze sebe vydal něco, co znělo jako *harumpf*.

„No dobře.“ Neodolatelný spustil nohy na zem a posadil se vzpřímeně. „Mohu tam alespoň zajet a obhlédnout situaci. Ale nic neslibuji. Už jsem tátovi říkal tisíckrát, že se nestanu součástí jeho expanzionistických plánů. Jestli je ta královna Rubína neškodná, nechám ji na pokoji.“

„Co se dá dělat. Asi se s tím budeme muset spokojit. Ale zaváháte-li v nepravý čas, můj princi, můžete se snadno ocitnout v nebezpečí života.“

„Jistě, ano, budu na to myslet. Jakou vlastně mají obranu? Psínek plný draků? Vojáky v salónku? Rytíře?“

„Podle mých informací ne. Zdá se, že královna plně spoléhá na svou magii.“

„Hmmm. Wendelle?“

„Ano, můj pane?“

„Pocestujeme nalehko. Zabal ten nový meč –“

„Urputný,“ připomněl mu Wendell a pozvedl jej v ruku.

„Jo, jasně. Zabal Urputný, sheffieldský meč, nordický meč a kuši.“

„Provedu.“

„Ten nový štít s erbem, sekeru a dubové kopí s bronzovým chráničem ruky.“

„Ano.“

Princ se na chvíli zamyslel a pak se opět obrátil k Norvillovi. „Říkal jsi, že ta malá je hezká holka?“

„Podle našich informací je velice půvabná, ano.“

„Wendelle, přibal ještě tucet růží, krabici bonbónů a láhev vína.“

„Provedu.“

„A nějaké větší plyšové zvířátko.“

„Dobře.“

„Neuškodí, když je člověk připravený na všechno,“ poznamenal princ. Odstrčil se botou od stolu a jeho křeslo se pozpátku rozjelo po podlaze z navoskovaného tvrdého dřeva. Jednou se zeptal hradního dekorátéra, proč jsou všechny podlahy z holého dřeva nebo kamene, zatímco koberce visí na

stěnách. Dekorátér se zhluboka nadechl a princ utekl dříve, než mu mohl odpovědět další obsírnou přednáškou.

Nyní vstal, vzal si od Wendella meč a připnul si ho. „Odjíždíme za úsvitu, Wendelle.“

„Ano, můj pane.“

„Hodně štěstí, Vaše Výsosti,“ řekl Norville.

„Díky.“ Princ se u dveří knihovny zastavil. „Ehm, hrabě Norville?“

„Ano, Vaše Výsosti?“

„Nějaký pokrok v té záležitosti se střevíčkem?“

„Pracujeme na tom, sire.“

„No dobře. Takže já jdu.“ Zabouchl za sebou dveře, ale Norville i tak slyšel ještě dlouho jeho kroky rozléhající se na podlaze z navoskovaného tvrdého dřeva.

* * *

„Jsou království, kde bych tohle vůbec dělat nemusel.“ Vedli koně po dlážděné cestě směřující na západ. Větve dubů, hikor a tisů se jim rozprostíraly nad hlavami. Slunce, které se skrze ně prodíralo, vytvářelo na cestě skvrny světla. „Za mořem by holky stály ve frontě, aby se mohly vyspat s princem. A bylo by jim jedno, jestli nikdy nezabil ani ropuchu.“

„Holky,“ řekl Wendell. „Pchá!“

Wendell probudil prince ještě za šera, přesně podle instrukcí. Za úsvitu byl hrdina připravený vyrazit na cestu. Na sobě měl černé jezdecké boty vypulírované do vysokého lesku, černé kalhoty, bílou hedvábnou košili, lehký kyrys, svůj nový meč a malý kulatý štít. Oba mladíci hrdě kráčeli chodbami hradu, nádvořím a po padacím mostě ven, přičemž sklízeli obdivné pohledy služek, spěchajících za svými ranními povinnostmi, a uctivé pozdravy mužů. Potom projeli středem města a Wendell nesl rozvinutou královskou korouhev. Ti měšťané, kteří už byli vzhůru, vycházeli z krámů a vytvářeli špalír podél cesty; ženy mávaly kapesníčky, muži salutovali, dívky civěly zamilovaně a chlapci závistivě. Princ seděl vzpřímeně v sedle a ranní slunce

se blyštilo na jeho brnění. (Wendell použil tenkou vrstvičku transparentního laku, která výrazně zvýšila lesk kovu.) Jeho kůň, bílý hřebec (Wendell ho zaprášil moukou), se vzpínal a hryzal uzdičku, pohazoval hlavou a stále vyražel kupředu, jako by se už nemohl dočkat nového dobrodružství. Vedle něj, mladistvý obličej zachmuřený starostmi a zodpovědností, jel na štíhlém černém oři Wendell, který vedl dva nákladní koně obtížené tábornickými potřebami, dárky a zbraněmi. U městské brány princ svého koně strhl a přitáhl mu uzdu. Kůň se vzepjal na zadních a princ z jeho sedla naposledy pokynul svým obdivovatelům. Dav zajásal. Neodolatelný a Wendell pak odjeli do nazlátlého ranního oparu.

Jakmile byli z dohledu, okamžitě sjeli z cesty, přivázali koně a natáhli se pod strom, aby dospali, co zameškali. Pak se princ beze spěchu převlékl do mnohem pohodlnějších šatů a napojil koně, zatímco Wendell připravil lehkou svačinku ze studeného kuřete, černého chleba, brusinkového salátu a moštu. Když se znovu vydali na cestu, slunce už bylo vysoko na obloze. „Jak já to vidím,“ prohlásil Neodolatelný, „problémy jsou všude, kam přijdeme, takže nemá smysl spěchat z jednoho místa na druhé. Pokud dorazíme pozdě, abychom zachránili jednu princeznu, určitě se mezitím stačí dostat do maléru jiná.“ Wendell, který také nebyl ranní ptáče, se s ním nepřel.

S takovým přístupem jim trvalo skoro týden, než dorazili na hranice království a vstoupili na území Tyrovie. Začínalo na úpatí hor a táhlo se dál po jejich mlžných, mrazivých svazích. Vysoko nahoře rostl hustý les; stromy tam byly černé a bizarně pokroucené a v jejich stínu se plížily podivné bytosti, případně přeskakovaly od jednoho kmene k druhému, zatímco větve nad nimi šelestily mrtvými listy. Ovšem dole v podhůří se rozprostírala úrodná země s úhlednými statky a chaloupkami s doškovými střechami roztroušenými na březích vesele bublajících říček. Slunce hrálo a chladný vánek z hor přinášel vítané osvěžení. Nic zkrátka nebránilo tomu, aby měl princ znamenitou náladu. Ten se však opět zaobíral myšlenkami u

mladíka jeho věku vcelku pochopitelnými.

„Myslíš, že v těch cizích zemích děvčata skutečně ukazují kotníky, Wendelle?“

„Mně je to fuk,“ odsekl Wendell. Úvahám tohoto druhu naslouchal už celý týden. Než však mohl svou odpověď patřičně rozvést, umlčel ho drsný bas ozývající se zpoza stromů.

„Tudy nikdo neprojde!“

Neodolatelný a Wendell pobídli své koně. Když vyjeli z lesa, ocitli se na stráni, která se zvolna svažovala k řece. Přes řeku vedla dřevěná lávka, sotva dost široká na to, aby po ní člověk mohl převést koně. Uprostřed stála s rukama v bok rozkročená vysoká, ramenatá postava. Vypadala o to impozantněji, že byla od hlavy k patě oděná v černém brnění. V pravé ruce svírala ošklivě vyhlížející meč, zatímco v levé držela štít s erbem. Erb nebyl právě dobře rozpoznatelný, protože byl namalovaný černě na černém podkladu, každopádně však nebylo pochyb o tom, že patří nechvalně proslulému, obávanému a nectnému Černému rytíři.

„Ty plechová nádhero,“ vztekala se vesničanka. Na vahadle posazeném na ramenou nesla dvě vědra mléka. „A jak se podle tebe dostanu na trh? Slunce už je vysoko, ještě ho nakonec promeškám!“

„Nikdo neprojde!“ zahřímal rytíř znovu. Jeho meč zasvištěl a roztřel vzduch na palec od ženina nosu. Vesničanka poplašeně uskočila a mléko jí vyšplácho na šaty. „Nikdo neprojde.“

„Jak to dělá, že ten jeho meč tak sviští?“

„Má v jílci zabudovanou píšťalku,“ vysvětlil Neodolatelný Wendellovi a podal mu uzdu svého koně. „Starý trik. Podle mého názoru trochu dětinský.“ Sesedl a začal se prodírat davem u mostu, až se ocitl v jeho čele. S rukou ležérně položenou na jílci zavolal: „Hej ty, Černeji! Dobrý text. To jsi vymyslel sám?“

„To je *princ Neodolatelný*,“ zvolali vesničané jednohlasně a žena s vědry mléka dodala: „On už tomu parchantovi ukáže, zač je toho loket!“

„Nepřibližuj se, mladý princi,“ zvolal Černý rytíř. „Hlídám

tento most pro Zlou královnu. Dotkni se ho špičkou nohy, a zemřeš.“

„Skvělé,“ odtušil Wendell. „Norville nás zase špatně informoval.“

Princ obhlédl řeku. Proud byl sice dravý, ale byla dost mělká a kousek výš by ji mohl pohodlně přebrodit. Jenomže vesničané všechno viděli a on měl závazky vůči své reputaci. „Něco podobného jsi říkal i loni na jaře, Černeji. Matně si vzpomínám, že jsem ti tenkrát nakopal zadek.“

„Neříkej mi Černeji,“ zamumlal rytíř.

„Cože?“

„Tenkrát jsem byl opilý, Neodolatelny.“ Pronesl ta slova hlasem mrazivým vztekem. „Kromě toho jsem cvičil. Navíc jsi možná rychlejší s mečem než já, ale já mám na sobě plnou zbroj a ty ne.“

„Aha,“ řekl princ. „Ale na jak dlouho?“

„Jak to myslíš?“

Pomalu, beze spěchu, s pravou rukou okázale daleko od jílce meče, došel Neodolatelny k lávce a přistoupil k Černému rytíři. Vesničané i Wendell se zájmem pozorovali, jak zůstal stát na pouhou délku meče před ním. Pak se předklonil a promluvil tichým hlasem, který mohl slyšet jen jeho protivník.

„Myslím to tak, že dříve nebo později si budeš muset odskočit. A jakmile si sundáš poklopec, nic tě nebude chránit před – jak bych to jen řekl – nejnečestnějším ze všech zásahů?“

Kolena Černého rytíře se o zlomek palce přiblížila k sobě. „To bys neudělal.“

„Hmmm.“ Princ si založil ruce. „Poslyš, vsadil bych se, že ti musí být pěkně horko, jak tady stojíš už od rána a slunce do tebe praží. Zvlášť v tom černém brnění. Kdybych byl na tvém místě, měl bych touhle dobou v sobě už tak půl tuctu polních lahví.“

Oči Černého rytíře za sklopeným hledím nenápadně zašilhaly k prázdnému měchu na víno, který visel na zábradlí. „Já to vydržím,“ prohlásil chraptivě.

„Samozřejmě, že ano. Ale nemohu se ubránit tomu, abych tě

za to neobdivoval. Když musíš hlídat tenhle most a poslouchat, jak pod ním teče voda...”

Černý rytíř si najednou začal uvědomovat zurčení potoka. „Sklapni! Zavři zobák!”

„Tříští se o kameny, protéká mezi skalisky, bublá a klokotá, hodinu za hodinou...”

„Čert tě vem.” Rytíř začal nervózně přešlapovat. Princ prozíravě o krok couvl.

„Promiň, nechtěl jsem tě rozčítit. Už mlčím. Neuslyšíš ode mne jediného dalšího slova.” Opřel se lokty o zábradlí, pohodlně se zaklonil a zářivě se na Černého rytíře usmál. Rytíř se na něj zaškaredil. V nastalém tichu se zdálo, jako by zvuk zurčící vody ještě sílil a vytvářel harmonické tóny. Neodolatelny tiše bubnoval prsty do zábradlí. Pak se odněkud zpod mostu ozval zvuk kapající vody.

Na čele Černého rytíře se objevily kapičky potu. Podíval se na vesničany, kteří na něj civěli v zamyšleném tichu. Stará žena postavila vědra s mlékem a jejich obsah zašplouchal. Wendell vytáhl z vaku polní láhev a zhluboka se napil. Několik mužů si mezi sebou začalo podávat měch s vínem. Rytíř se podíval na Neodolatelného, který zadumaně hleděl do řeky, a začal se zaobírat myšlenkou skočit po něm a useknout mu hlavu dříve, než tasí meč.

Neodolatelny si začal tiše broukat nějaký námořnický popěvek. Černý rytíř učinil poslední pokus zkoncentrovat se k činu a pak mu nervy selhaly úplně. „Tak dobře, můžeš projít, ty malej parchante. Počíhám si na tebe, až se budeš vracet. A teď se mi ztrat’ z očí.”

„Tisíceré díky.”

„A neříkej mi Černej.”

„Jasně.”

Neodolatelny mrkl na dav, převzal od Wendella uzdu svého koně a vyhoupl se do sedla. Pak spolu se svým panošem přejel lávku v čele zmateného, ale obdivného davu. Když se ohlédl, uviděl ještě, jak Černý rytíř spěšně mizí v houští.

„Jak jsi to vlastně udělal?“

„To ti povím později,“ odpověděl princ.

* * *

K hradu Zlé královny dorazili nazítří.

Byla to obtížná jízda. Cesta se nejprve zužovala a pak začala ještě stoupat, takže museli sesednout a vést koně. Rozpršelo se a blátivé stezky se proměnily v ještě blátivější. Kolem rostly pokroucené, větrem ošlehané stromy s vlhkými kmeny porostlými mechem a jejich větve visely právě tak nízko, aby překážely znaveným pocestným. V horách je náhle zahalilo šero a v četných průsmycích a roklích se nahromadila mlha, která zabráňovala slunečním paprskům proniknout do její chladné a vlhké říše. Nervózní frkání koní se ozvěnou odráželo od černých skal. Stezka končila na malé náhomí plošině s ještě menší vesničkou tvořenou asi tuctem polorozpadlých chatrčí a krámků. Princ s panošem mlčky projížděli jedinou opuštěnou ulicí a jen tu a tam zahlédli v okně s popraskanými okenicemi čadivý plamínek svíčky. Na vysokém útesu vypínajícím se nad vesnicí stál hrad.

Tyčil se nad nimi, ponuře černý a zlověstný. Déšť potáhl jeho zvětralý kámen slizem; okna byla špinavá a zamlžená nasráženou vlhkostí. Z hradního příkopu stoupaly páchnoucí výpary. Hejno netopýrů zlověstně kroužilo kolem jižní věže, v níž rudě zářilo jediné okno podobné krvi podlitému oku. Severní věž se napůl změnila v hromadu kamení a suti, jako by ji zevnitř rozerval výbuch. Oblohu křížovaly blesky a bylo slyšet hluboké dunění hromu. Déšť ještě zesílil.

„Tohle je to nejstrašidelnější místo, jaké jsme kdy dobývali,“ poznamenal Wendell stísněně.

„Ale mají to blízko do školy a do obchodů,“ opáčil Neodolatelný. „V realitní branži je dobrá poloha nejvyšší trumf.“ Podíval se do příkopu, zachytil v jeho kalných vodách svůj odraz a prsty si přičísl vlasy.

Náhlé hlasité zaskřípění způsobilo, že Wendell poplašeně

vyskočil do vzduchu. Princ se jen klidně rozhlédl. Ďábelský zvuk vydával padací most, který se zdráhavě, se sténáním a vrzáním, začal spouštět. Asi ve třetině své dráhy se náhle uvolnil a dopadl na předmostí s hromovým zaburácením a řinčením rezavých řetězů. Pak se znovu rozhostilo ticho.

„Nu,“ řekl Neodolatelný „Řekl bych, že je to pozvání.“

„Můj pane, možná bychom měli důkladně prozkoumat okolí, než přejdeme most.“

„Už jsme ho prozkoumali.“

„Možná bychom to měli udělat ještě jednou.“

„Ale no tak,“ řekl princ. „Vždyť by nám vystydl oběd. Nesmíme být nevychovaní.“ Mluvil s nenucenou ledabylostí, která se nijak nepromítala do jeho pohybů. Velice opatrně položil nohu na prkna mostu a pak na ni přenesl váhu.

Než však stačil udělat první krok, dveře hradu se rozletěly a objevila se v nich silueta ženské postavy ostře se rýsující ve světle proudícím zevnitř. Princ ucouvl a kývl na Wendella, aby přistoupil blíž. „Číča!“ zašeptal. „Vsaď se, že teď řekne: *‘To je princ Neodolatelný!’*“

„Musíte okamžitě odjet,“ oznámilo jim děvče.

„Za pokus to stálo,“ ušklíbl se Wendell.

„Hej,“ nasupil se princ Neodolatelný. „Já jsem *princ Neodolatelný*.“

„Vím přesně, kdo jsi,“ odpověděla dívka. Když k ní Neodolatelný přišel blíž, uviděl, že je skutečně půvabná. Vlasy měla dlouhé a černé jako havraní křídla, oči měla tmavé a hluboké, s dlouhými, hustými řasami, rty měla rudé, plné a lehce pootevřené. Plet měla jemnou, hladkou a bez jediné chybičky. Výstřih její prosté blůzky odhaloval úžlabinu mezi párkem bujných ňader a rozparek na sukni jí končil až vysoko na stehně. Dokonce i princ, který už za svůj mladý život viděl hodně krásných dívek, byl okouzlen.

„Vím přesně, kdo jsi,“ zopakovala Anna. V jejím hlase zaznívala starost, a přesto byl jasný a melodický. „Zpráva o vašem příchodu byla rychlejší než vaši hřebci. Už jsem slyšela,

jak jste cestou sem přemohli zrádného Černého rytíře a pobili
tucet jeho pomahačů.“

„Jo, tohle. To nic nebylo.“

„Přesně tak. To nebylo vůbec nic v porovnání s nebezpečím,
které vám hrozí od mé nevlastní matky. Má obrovskou moc a
poslední tři dny strávila přípravami těch nejstrašlivějších
způsobů, jak tě zabít.“

„Poslyš, nevadilo by ti, kdybychom se schovali před
deštěm?“ Neodolatelný a Wendell proklouzli kolem překvapené
dívky do nitra hradu.

„Ne!“ zvolala Anna. „Chci říct, ano, to by mi vadilo. Dovnitř
nemůžete!“ Ale už bylo pozdě. Než to dořekla, princ už krácel
vstupní síní, vytřepával si vodu z pláště a se zájmem si prohlížel
tapisérie zdobící stěny. Byly skvrnitě plísň, protože interiér
hradu Zlé královny byl skoro stejně vlhký jako exteriér. Anna
spěchala za ním.

„Vaše Výsosti, skutečně oceňuji, že se mě snažíte zachránit,
ale nemá to smysl. Silou Zlou královnu nepřemůžete, a když mě
unesete, zase mě přivleče zpátky. Musíte okamžitě odejít, jinak
zaplatíte životem.“

„Hezké šaty. Šila sis je sama?“

„Ano.“ Anna se na sebe podívala a ve tváři se jí objevil
ruměnec. „Já taková doopravdy nejsem.“

„Samozřejmě, že ne. Tak jaká?“

Pokusila se mu to rozpačitě vysvětlit. „Vaše Výsosti, ještě
než můj otec zemřel, toužila jsem dostat se pryč z těchto hor a
samoty. Snila jsem o tom, že mě odsud jednou odveze statečný
rytíř do nějakého vzdáleného a, ehm, světovějšího města. Tehdy
jsem si ušila šaty, které by takového rytíře trochu, ehm,
inspirovaly. Ale spletla jsem se. By to omyl. Ujišťuji vás, Vaše
Výsosti, že ve skutečnosti jsem tak sladká, čistá, cudná a
nevinná, jak jen princezna může být.“

„Jo, skvělé,“ odušil princ a jeho nadšení viditelně opadlo.

Zvenčí se ozvalo hlasité skřípění. Anna se vyděšeně otočila.
„Zvedá padací most! Ted' už se nikdo nedostane ven! Jste v

pasti!“

„Takže se nejspíš budeme muset zdržet na oběd.“

Skřípění ustalo, pak se ozvalo znovu. Potom zase přestalo. Padací most se z hromovým zaduněním zřítíl. Neodolatelny pozvedl obočí.

„To ty věci, jak jsou na nich zuby...“ vysvětlila Anna rozpačitě.

„Převody.“

„Ano. Zrovna jsem to chtěla říct. Některé zuby chybí. Pokoušela se je opravit, ale magií toho s chladnou ocelí moc nezmůžete.“

„Hmm,“ přikývl Neodolatelny. „Někdy mám pocit, že se s magií dají dělat jen samé nepraktické věci.“

„Například zabíjet lidi strašlivými způsoby.“

Reči o zabíjení Wendella poněkud znervózňovaly. Jelikož nesdílel princův obdiv pro fyzickou krásu, měl víc času rozhlížet se po okolí, a co viděl, se mu ani trochu nelíbilo. Vstupní síň byla osvětlená pochodněmi a v jejich plápolavém světle po zdech tančily a poskakovaly stíny. Strop byl tak vysoko, že se jeho rohy ztrácely ve tmě. Wendell byl ochoten přísahat, že tam zahlédl pohyb. Ani obrazy na zdi nebyly zrovna povzbudivé. Lidé na nich zobrazení byli zachmuření a měli lehce vypoulené oči, jako by viděli nějaké hrůzné zjevení. Pak se vysoko nad nimi, na samé hranici slyšitelnosti, ozval zvuk kroků.

Blesk za oknem ozářil místnost a vzápětí zaduněl hrom. Wendell a Anna sebou škubli. Neodolatelny se podíval z okna, kde déšť pozvolna nabýval kvality solidní průtrže mračen. Plameny pochodní na hradbách vyhasly a zbyl po nich jen hustý černý dým. Když burácení hromu doznělo, byly kroky jasně slyšitelné.

Anna ukázala ke schodišti. „Jižní věž. Moje nevlastní matka jde dolů. Ach, princ Neodolatelny, kéž zemřeš stejně statečně, jak jsi žil!“

„Díky.“

„Ehm, můj pane? Co kdybychom tady nechali navštívenky a

vytratili se?“

„Nebud' hloupý, Wendelle. Do takového deště by člověk ani psa nevyhnal. Běž se podívat, jestli je ve stáji místo pro naše koně.“

„Zůstanu po tvém boku, dokud nebude po všem,“ namítl Wendell. Hodil na zem vak, který vlekl na zádech, a začal z něj vytahovat zbraně. Princ ho ignoroval.

Všichni mlčky naslouchali zvonění kovových podpatků na kameni, které se ozvěnou rozléhalo po temném schodišti. Neustále sílilo, přibližovalo se. Anna tiše lomila rukama a Wendell hleděl do tmy schodiště jako hypnotizovaný králík, když tu zvuk náhle ustal. Znovu se zablesklo, zaburácel hrom a všechny pochodně v síni zhasly. Ve stejném okamžiku se u paty schodiště objevila postava koupající se v rudém světle.

„To nebylo špatné,“ zamumlal Neodolatelný.

Někdejší král Humphrey se podle všeho žení mladý. Zlé královně bylo pouhých dvacet šest. Rudá záře vycházela z rubínu velkého jako pěst, který držela – jak jinak – v pěsti. Vydával přízračné světlo, které ještě více zdůrazňovalo krvavou červen její rtů a nehtů, a odráželo se od jejích tmavých očí, planoucích jako antracit. Tmavé vlasy, navoněné nějakým protivně nasládlým parfémem, jí splývaly po ramenou. Zůstala stát na posledním schodu, upřela oči přímo na prince a hlasem překypujícím jedem řekla: „Princi Neodolatelný! Jak ses mohl opovážit pokusit se mi odvést mou nevlastní dceru?“

Všechny oči se upřely na Neodolatelného, který si nenucené oprašoval boty kapesníčkem. Vzhlédl, jako by ho překvapilo, že tam někoho vidí, pak se podíval na královnu a přešel ji pohledem od hlavy k patě. „Vaši neteř? A já bych přísahal, že jste sestry.“

Burácení hromu odeznělo. Na dobu tri úderů srdce v síni zavládlo naprosté ticho. Anna zavřela ústa tak prudce, až to cvaklo. Wendell zadržel dech. Neodolatelný si dál prohlížel královnu s oslnivým úsměvem ve tváři.

Pak Zlá královna pozvedla ruku a uhladila si neposedný

pramínek vlasů. „Opravdu jste si to myslel, princ?“

„Samozřejmě. A vaše šaty jsou prostě úžasné. Černá kůže vám jde skvěle k očím.“

„Ehm, děkuji, Neodolatelný.“ Královna sestoupila z posledního schodu a vešla do síně. „Nemyslíte, že kotníčkové boty na jehlových podpatcích jsou maličko výstřední?“

„Mně připadají dokonalé.“

„Můj ty smutku,“ zamumlala Anna. Rubína po ní šlehla pohledem.

„No, snažím se udržet si figuru. Však to znáte, dobrá dieta a nechodit na slunce. Ale stejně.“ Královna ukázala na velké zrcadlo, které viselo na stěně. Zjistila, že v šeru síně není skoro vidět, mávla rukou a pochodně opět vzplanuly. V jejich světle uviděli prastarou tabuli skla, z jedné strany silně postříbřenou a zasazenou v ozdobném dřevěném rámu pokrytém zlatými lístky. „Kouzelné zrcadlo tvrdí, že *ona* je krásnější než já.“ O tom, kdo je to *ona*, nebylo pochyb. Anna vzdorovitě vystrčila bradu.

„Já bych kouzelným zrcadlům zase tolik nevěřil,“ opáčil princ. „Pořád se musí seřizovat. Kromě toho, osvětlení tady ve vstupní síni je velice špatné.“

„Hmm, to je pravda. Možná, že v denním slunci by vidělo věci jinak. Vlastně jsem ho chtěla přestěhovat. Jenomže je příliš těžké.“

„Bylo by mi ctí pomoci vám s tím.“ Princ předvedl biceps.

„No,“ královna si prohlédla mladíkovu svalnatou postavu a přitom jí neuniklo, jak těsné má kalhoty. „Myslela jsem, že v mé ložnici by se možná vyjímalo lépe.“

„Lepší místo by pro ně těžko kdo vymyslel,“ přisvědčil Neodolatelný. Sundal zrcadlo ze stěny a vykročil s ním ke schodům. „Poslyš, Wendelle, možná to bude chvíli trvat. Tak na mě nečekej, ano?“

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ vydechla Anna. Královna ji zpražila pohledem a pak se sladce usmála.

„Anno, zlatíčko, co kdybys tomu roztomilému pážeti nabídla sklenici mléka a nějaké sušenky? Pak už se nějak do večera

zabav.“

„Co kdybys šla skočit do –“

„Je to takový drahoušek,“ řekla královna Neodolatelnému, pak se do něj zavěsila a vedla ho do nitra hradu. „Nepřipadá vám, že s tím červeným lakem na nehty vypadám lacině, že ne?“

„Naopak! Připadá mi to velice aristokratické,“ lhal princ. „Skvěle se to hodí k vašemu – ehm – uměleckému stylu.“ Zbytek konverzace umkl, když zmizeli za zákrutem chodby a silné kamenné zdi pohltily všechny zvuky.

Anna za nimi civěla v němém úžasu. Pak se podívala na Wendella. Wendell pokrčil rameny. „Nejmenuje se Neodolatelný pro nic za nic.“

* * *

Ačkoliv měl hrad Zlé královny rozlehlé chodby dunící ozvěnou, jeho pokoje byly poměrně malé. Bylo to proto, že jich tam bylo hodně. Královnina ložnice bylo vlastně malé apartmá s obývacím pokojem a dvěma převlékárnami obklopujícími místnost, kterou skoro celou zabírala obrovská postel s nebesy. „A jsme tady,“ prohlásil Neodolatelný. „Co kdybychom je pověsili tady před postel?“

Královna mu věnovala pobavený pohled a pak ho zatlačila do předpokoje své ložnice. „Hlupáčku. Žádná žena nestojí o to, aby se z postele dívala na vlastní hýždě. Já myslím, že tady to bude nejlepší. Co kdybys ho pověsil, zatímco já na sebe hodím něco pohodlnějšího?“

„Mmm,“ řekl princ. „Chci říct, dobře.“

Zlá královna ho laškovně pleskla po zadku. „Neboj se, vysoké podpatky si nechám.“

„Výborně,“ přikývl Neodolatelný, nyní mnohem nadšeněji. Jakmile královna zmizela v převlékárně, postavil zrcadlo na koberec a otočil ho. Na zadní straně našel čtyři šroubky označené: „JAS“, „KONT“, „VERT“ a „HOR“ ukryté mezi ozdobnými ornamenty a řezbami. Neodolatelný je bedlivě prozkoumal a pak je pomocí kapesního nože jemně seřídil. Ze

stěny sundal jeden obraz a zrcadlo pověsil na jeho místo. Když je upravil, aby viselo rovně, o několik kroků poodstoupil a zhodnotil výsledek své práce. Zrcadlo bylo sice zaprášené a na několika místech na něm byly vidět otisky prstů, ale zobrazovalo docela slušně. Princ dramaticky mávl rukou.

„Zrcadlo ze všech nejvzácnější,“ řekl. „Kdopak je na světě nejkrásnější?“

Obraz v zrcadle se zatetelil a jeho plocha se zamlžila. Pak se objevilo bílé a černé zrnění připomínající poletující jiskřičky nebo komety. Náhle se obraz ustálil, rozjasnil se a objevil se – princ Neodolatelný. Princ se spokojeně usmál. „Myslel jsem si to,“ zamumlal.

„Funguje zrcadlo, brouku?“ zavolala královna.

„Dokonale,“ odpověděl Neodolatelný.

„Tak pojd' sem.“

Neodolatelný otevřel dveře a s líčenou nonšalancí vešel dovnitř. Jeho *sauve facade* ale okamžitě vzala za své, když spatřil královnu. Měla na sobě krajkovou podprsenku zakrývající jen dolní polovinu jejích ňader, takže jí naběhlé bradavky volně trčely do vzduchu. Její tělo se měkce koupalo ve světle tuctu svící. Pevná stehna jí hladce obepínaly černé síťované punčochy na podvazkovém pásu, a jak slibovala, měla kotníčkové boty na vysokých podpatcích, které dodávaly jejím nohám iluzi neuvěřitelné délky a štíhlosti. Skýtala zkrátka pohled, jaký Neodolatelný ještě neviděl – vlastně by se dalo říct, že v Illyrii bylo jen málo mužů, kteří na tom nebyli stejně – tak erotický, že jen princova dlouhá zkušenost se stresovými situacemi a neustále procvičovaná schopnost jednat nevzrušeně i pod tlakem okolností uchránila jeho mozek před úplným hormonálním přetížením.

„Hezké punčochy,“ řekl.

Dokonce i on si uvědomoval, jak hloupě to zní, ale vzhledem k tomu, že měl co dělat, aby si nespokl vlastní jazyk, to nebyl tak špatný výkon.

„Díky,“ zapředla královna Rubína.

V ložnici se rozhostilo mlčení. Rubína zavrtěla boky a na jiných místech jejího těla se zvedly velice nebezpečné vlny. Neodolatelnému vyrazil na čele studený pot.

„No?“

„Hmmm?“

„Nepůjdeš do postele?“

„Do postele?“ zopakoval princ. „Do postele. Aha. Báječný nápad. Tady ta vypadá docela dobře.“

Postel skutečně vypadala dobře; a vypadala ještě mnohem lépe, když se na ní natáhla královna, odvrátila se od Neodolatelného a pak na něj znovu pohlédla přes rameno ve snaze působit ostýchavým dojmem. Byl to hrdinský pokus, protože dravčí výraz Zlé královny obvykle pronikl i skrz pletřovou masku, ale na prince Neodolatelného rozhodně zabral. Stejně se jí nedíval do obličeje. Zpocenýma rukama zápasil s knoflíky na košili, až ji konečně ze sebe serval a odhodil do kouta. Za ní letěla bota, zatímco princ poskakoval na jedné noze a urputně se pokoušel zout si druhou.

„Jsi nervózní, brouku?“

„Kdo, já? Samozřejmě, že ne.“

„Ale třesou se ti ruce.“

„Je tady průvan. Chladno.“ Princ zuřivě bojoval se sponou opasku.

„Ale vždyť se potíš!“

„To bude asi těmi paprikami, které jsem měl na svačinu.“ Neodolatelnému se konečně podařilo vysoukat se z kalhot. Ve spodním prádle se vrhl na postel vedle královny. Ta se obrátila a rozevřela mu náruč. Princ sevřel její ňadra v dlaních a spojil svá ústa s jejími ve vlhkém polibku, který trval plné dvě minuty a skončil, až když se princ musel bezpodmínečně nadechnout. Královna zalapala po dechu a řekla: „Nespěchej tolik, brouku. Já ti nikam neuteču. Nemusíš se chovat, jako by to pro tebe bylo poprvé.“

„Kdo se tak chová?“ odsekl princ těsně předtím, než sevřel v ústech její bradavku.

V příštím okamžiku ležel na podlaze. „Au!“

Posadil se na koberci, kam ho královna odmrštila spojenou silou paží i nohou, a ukřivděně si mnul zátylek. Vzhlédl a uviděl, že se nad ním tyčí královna – a ta když se chtěla tyčit, tak se doopravdy tyčila. Ukázala na něj dlouhým ukazováčkem s krvavě rudým nehtem. „Řekni to ještě jednou.“

„Ehm...“ Princi chvíli trvalo, než si uspořádal myšlenky. „Kdo se tak chová?“

Královniny oči se zúžily a zlověstně se v nich zablesklo. „Ty jsi nevinný?“

„Nevinný? Takhle bych to neřekl. Mám spoustu myšlenek, které by ti rozhodně nevinné nepřipadaly. Asi tak před minutou bych jimi mohl –“

„Jsi panic?“

„Jo, jsem panic, spokojená?“ zaječel princ. „Klidně to rozhlas do celého světa! Co ti na tom vadí? Potřebuješ vidět osvědčení o sexuální zdatnosti?“

Královna se posadila na okraj postele a přehodila si jednu nohu přes druhou. Ve tváři měla zamyšlený výraz, a když se zase podívala na prince, tvářila se jako řezník vybírající tele na porážku. Neodolatelnému stačil jediný pohled, aby okamžitě dospěl ke třem závěrům:

1) Něco chystá.

2) Nebude to žádná legrace.

3) Zase jedna zmařená šance přijít o panictví.

Tyto myšlenky, zvláště číslo tři, mu dokonale zkazily náladu. „Věděl jsem to,“ zabručel. „Měl jsem to zkusit raději s dcerou.“

„Obleč se,“ vyzvala ho Zlá královna. Hodila mu kalhoty. „Mám pro tebe návrh.“

* * *

Řečeno prostě a jednoduše, princezna Anna byla krajně rozladěná. Jako mladá dívka často a ráda snila o tom, že ji krásný princ zachrání z nějakého hrozného nebezpečí, například před pozřením drakem. Když pak byla trochu straší, rozhodla se,

že ta část s tím nebezpečím nejspíš ani není nutná a beztak by s tím byly jen nepříjemnosti a že být unesena krásným princem by jí docela stačilo. Ještě později dospěla k názoru, že by ji ani nemusel nikam unášet. Kdyby se jí naskytla příležitost k romantické schůzce s krásným princem, docela ráda by mu přišla na půl cesty, nebo možná i na celou. Leč běda, krutý nedostatek krásných princů projíždějících Tyrovií jí nedopřál naplnit ani tuto minimalistickou představu.

Nyní do jejich hradu zavítal ten nejslavnější, nejurozenější a nejkrásnější princ ze všech, a co dělá ona? Věřte tomu nebo ne, vaří ovesné vločky k snídani. „Nádhera,“ pomyslela si. „Ovesné vločky. A on je nejspíš zvyklý na bažanta v remuládě.“

„Má Jeho Výsost ráda ovesné vločky?“ zeptala se Wendella.

„Jemu je to jedno. Jídlo ho nezajímá.“

„A ty máš rád ovesné vločky?“

„Ne. Ty ano?“

„Ne.“

„A tvoje matka má ráda ovesné vločky?“

„Je to moje nevlastní matka. Ne, nesnáší je.“

„Tak proč je vaříš?“

„Protože nemáme bažanta!“

„Aha.“

Anna nestrávila klidnou noc. Když viděla, jak si její nevlastní matka odvádí prince do svého budoáru poté, co si celý týden připravovala kouzla na jeho zhoubu, upřímně žasla. Zároveň zažila tak silný pocit odmítnutí, že se jí neulevilo, ani když se důkladně vyplakala na rameni svému nejoblíbenějšímu plyšovému zvířátku. Potom, zrovna když měla pocit, že se ti dva museli dopracovat k těm největším nechutnostem, se strhla divoká hádka. Kamenné zdi hradu účinně tlumily zvuky, takže jednotlivá slova rozeznat nedokázala, ale nemohla se mýlit ani ve vroucím tónu v hlasu mladého prince, ani v chladné vypočítavosti zaznívající v odpovědích její nevlastní matky. Pak uslyšela kroky na schodech. Když se ráno probudila, zjistila, že princ spal na pohovce u krbu. Z nějakého důvodu jí to okamžitě

spravilo náladu.

Když se vracela, pořád ještě spal. Ve spánku vypadal velice chlapecky, ale v jeho rysech bylo něco, co vypovídalo o jeho dospělosti. „Ten nikdy nezoškliví,“ pomyslela si. „Až přestane být mladý a krásný, začne vypadat distingované.“ Lehce se dotkla jeho ramene.

„Přijel, aby mne odsud odvezl na bílém koni. Vezme mne s sebou na svůj hrad v Illyrii, kde budu žít v bohatství a nádheře jako jeho nevěsta a později jako královna.“ Anna se na chvíli zasnila. Věděla, že nemůže opustit Tyrovii. Poddaní měli rádi starého krále. Když zemřel, Anna pochopila, že má odpovědnost k jejich oddanosti. Kdyby je teď opustila, odsoudila by je k vládě šílené čarodějky.

Neodolatelný se pohnul a pak si rukou protřel oči. Podíval se na ni. „Hmmm?“

„Nemusel jsi spát tady dole,“ řekla Anna. „Máme spoustu prázdných komnat. Nějakou bych ti připravila.“

„Myslel jsem, že už spíš. Nechtěl jsem tě obtěžovat.“

„Mne by to neobtěžovalo.“

„Dobře.“ Princ se posadil a natáhl se pro boty. Anna se posadila vedle něj a způsobně si složila ruce do klína. Neodolatelný si ji prohlížel koutkem oka. Brzy dospěl k názoru, že je docela pohledná. Vlastně byla skutečně půvabná, zvlášť pokud člověk dával přednost cudnému, nevinnému vzhledu. Neodolatelný mu přednost nedával. Osobně měl raději odvážanější děvčata, ale co naplat. Jestliže cudnost a nevinnost byly karty, které mu osud rozdál, pak mu nezbývá než s nimi hrát.

Nahlas se zeptal: „Je už tvoje matka vzhůru?“

„Je to má nevlastní matka. A ano, je vzhůru. Vůbec nešla spát. Když jsi sešel dolů, odešla do své laboratoře.“

„Aha.“ Tohle se principi ani trochu nelíbilo. „Nevíš náhodou, co tam dělala?“

„Podle mě na tebe přivolávala další kletby a kouzla, nebo snímala ty, které na tebe přivolala předtím.“

„Hmmm.“ Neodolatelný se nad tím krátce zamyslel. „Snad mám štěstí a je to ten druhý případ. Tak dobře, Anno, o co tady jde? Poslali mě sem, abych okoukl situaci, protože se nám doneslo, že máš potíže. Přišel jsem, viděl jsem, spal jsem na pohovce a teď odjíždím. Zdá se, že si vedeš docela dobře. Královna je krapánek mrcha, ale po pravdě řečeno, nevidím tady žádný problém, který by nedokázala vyřešit studená koupel.“

„Co s tím má společného studená koupel?“

„To ti řeknu později.“

„Promiň, ale myslím, že ovesná kaše už bude hotová.“

Princ ji následoval do kuchyně, ale když uviděl Wendella, nenápadně se oddělil a vzal si svého panoše stranou. „Nazdar, Wendelle. Neviděl jsi tu někde Černou vdovu?“

„Jo, je v knihovně. Je tam už od časného rána. A páni, tu knihovnu bys měl vidět, to je teda něco. Napěchovaná až po strop knihami a svitky a starými, hrozně starými mapami. Mandelbaum by z toho dostal psotník.“

„Tak to už je mi jasné, za co utrácení peníze. Že to není na údržbu, to jsem pochopil, hned jak jsme sem přijeli.“ Princ a Wendell se rozhlédli. Ve slunečním světle vypadal hrad ještě zanedbaněji a pochmurněji než minulé noci. Z dveřních rámců se loupala barva a ve stropě byly trhliny. Tapisérie byly zašlé a prožrané moly. Z pohovky trčela vycpávka. Rozbitá okna byla opravena promaštěným papírem. Navzdory tomu nebyl nikde na nábytku prach a podlaha byla čistě vydrhnutá. Annina práce, pomyslel si Neodolatelný.

„Jaký druh knih tam má?“

„Čarodějnické. Všechny možné knihy o magii. Tady jsem jednu vzal.“ Wendell mu ukázal ohmataný svazek, který princ okamžitě poznal.

„*Moderní organická alchymie* od Morrisona a Boyda. Viděl jsem ji v Mandelbaumově laboratoři.“ Začal v ní listovat. „Ta ženská ji skutečně studovala.“

„Jakto víš?“

„Všechny důležité vzorce jsou zvýrazněné žlutým

inkoustem.“ Vtom vešla Zlá královna a princ knihu zaklapl a odložil.

Ačkoliv už přestalo pršet a venku bylo maximálně pochmurno, k vytvoření dramatického napětí postačovala sama přítomnost královny Rubíny. Už na sobě neměla černý kožený oděv jako v noci, ale v těsném černém svetříku a se šarlatovými rty a nehty vypadala jen o trochu méně impozantněji. „Ke stolu, chlapci,“ oznámila vesele. „Musíme spolu něco prodiskutovat.“

Wendell následoval Neodolatelného do jídelny. „O čem to mluví?“

„O výpravě. Chce po mně, abych šel na výpravu.“

„Řekl jsi jí, že na výpravy zásadně nechodíš?“

„Řekl. Je si jistá, že změním názor.“

„Ale no tak.“ Wendell se posadil před misku ovesné kaše. „Jsi přece princ Neodolatelný, dědic nejbohatšího a nejmocnějšího trůnu dvaceti království. Co by ti mohla nabídnout?“ Všiml si, jak princ strnule civí na Rubínino poprsí rýsující se svůdně pod svetříkem, a povzdechl si. „No jo. Zapomeň, že jsem se ptal.“

„Konkrétně jde o výpravu za grálem,“ upřesnil princ.

„Ale ne, to nemyslíš vážně! Po svatém grálu pátral snad každý rytíř, co jich na světě bylo.“

„Nám nejde o svatý grál,“ řekla královna. „Ten je vymyšlený.“

„Ono je grálů víc?“ zeptala se Anna.

„Tucty,“ poučil ji Neodolatelný. „Dávné kulty plodnosti na ně byly vysazené. Každý druhořadý druid, která dokázal postavit pár balvanů do kruhu, musel mít vlastní grál. Pověsti o nich se vyprávějí všude a rytíři po nich pátrali od nepaměti. A žádný z nich nikdy nic nenašel.“

„Právě ta všeobecná rozšířenost legend o grálech mě přesvědčila, že mají společný základ,“ řekla královna Rubína. „Dlouho jsem se tím zabývala a bádala jsem ve starých pramenech, až se mi nakonec podařilo vydedukovat polohu místa, kde stával hrad Krále rybáře.“

„Co je to vydedukovat?“ zeptal se Wendell.

„Kdo je to Král rybář?“ otázala se Anna.

„Mýtický Král rybář měl grál, který zajišťoval plodnost jeho zemi a prosperitu lidu,“ vysvětlil jí Neodolatelny. „Grál je ukryt ve svatyni. Podle pověstí byl Král rybář smrtelně raněn a země kvůli tomu zpustla. Rytíř, který přežije všechny nástrahy Svatyně nebezpečí a grál nalezne, se stane novým Králem rybářem.“

„Hmm,“ řekla Anna zamyšleně. „Myslím, že je to lepší než hledat kouzelný meč.“

„Není to bůhvíjaká pověst, ale aspoň má pointu.“

„Je to skvělá pověst,“ odsekla Zlá královna a v očích se jí zablesklo. „Její úplný text obsahuje všechna vodítka potřebná k nalezení hradu, ve kterém je grál ukryt.“

„No jistě. A kromě vás si jich ještě nikdo nevšiml, co?“

„Mnozí odhalili polohu toho hradu. To vím určitě. Ale ještě nikdo neobjevil samotný grál. To také vím určitě. V tom starém textu to stojí jasně: Jenom ten, kdo je čistý, přežije všechny nástrahy Svatyně nebezpečí.“

„Čistý?“ zeptala se Ann.

„Cudný. Ctnostný.“

„Nikoho takového neznám,“ prohlásil Wendell.

„Musím ti všechno vysvětlovat polopaté?“ zamračila se královna na Annu. „Nástrahy Svatyně nebezpečí může překonat jenom panic.“

„Dobře, dobře,“ zabručel Neodolatelny. „Není třeba z toho dělat veřejnou záležitost.“

„Ty jsi ještě nikdy... ehm?“ Anna zmlkla a začervenala se.

„Čekám, až najdu tu pravou.“

Wendell začal vydávat zvuky, jako by se dusil, ale Anna najednou prince viděla novými očima. „No, podle mě je to velice hezké. Nechápu, proč si myslíš, že se za to musíš stydět.“

„To proto, že jsi dívka. Kdybys byla muž, viděla bys to jinak.“

„Kdyby vám to nevadilo, ráda bych se vrátila k původnímu

tématu,“ řekla královna.

„Tak hele,“ prohlásil princ. „Už jsem to říkal včera. Výpravy nedělám. Moje branže je zabíjení a zachraňování. Výpravy nemám v popisu práce. Najdi si na to někoho jiného. Vlastně ti můžu doporučit pár rytířů, kteří jsou na výpravy machři. Grály, pravé kříže, kouzelné meče, magické prsteny, skryté poklady, kameny mudrců, studánky mládí, obilniny, po kterých není člověku na blití a přitom jsou zdravé – jmenuj, co chceš, oni ti to najdou. Vsadím se, že mezi nimi najdeš i nějaké panice. Ve dvaceti královstvích je to hotová epidemie. Mimo to, někteří jsou oškliví jako noc.“

„Ty se pro tu práci hodíš nejlépe,“ rozhodla královna. „Jsi mladý, silný a neuvěřitelně odvážný. S mečem se ti nikdo nevyrovná. Navíc jsi příliš bohatý a urozený, než aby tě někdo podplatil. Všude ve dvaceti královstvích si tě váží a snadno seženeš pomoc, pokud nějakou budeš potřebovat. A konečně, jsi přece *princ Neodolatelný*. Koho nepřemůžeš, toho umluvíš.“

„Lichotíš mi. Ale pouhými lichotkami mě nepřiměješ, abych se vydal na tuhle hloupou a zbytečnou výpravu.“

„Uděláš to, protože jsi *princ Neodolatelný*,“ odpověděla královna. „Viděl jsi tuto zemi. Lesy umírají a zvíř z nich už dávno zmizela. Průtrže mračen odplavují ornou půdu. Obilí se urodí každým rokem méně a krávy jsou neplodné. Jehňata trpí nemocemi. Sady jsou holé. Zdejší lid potřebuje grál plodnosti. Potřebují, abys jim ho přinesl. To je závazek, který nemůžeš ignorovat.“

„Tak to je zlé,“ zamumlal Wendell.

Neodolatelný se zadíval ke stropu, pak na podlahu a potom do zdi. „Není to můj lid,“ zabručel. „Mám vlastní království.“

„Za to, že naše země hyne,“ řekla Anna královně, „můžeš ty a ty tvoje čáry. Pořád vypouštíš nějaké jedy do vzduchu a do vody. A zlo spojené s tvou magií se šíří z hradu jako otravný mrak.“

„Sklapni,“ odsekla královna. „Co ty víš o složitostech čarodějnického umění? Kouzla, která jsem udělala, byla pro

dobro našeho lidu. Mým záměrem je pozvednout je ze špíny a bídy a učinit tuto zemi mocnou a bohatou.“

„Za tátovy vlády vedli lidé prostý, idylický život. Dokud ses do toho nepřípletla ty, žádná špína ani bída tady nebyla.“

„Nemáte na tu kaši trochu cukru?“ zeptal se Wendell.

„Ne!“

„No dobře,“ řekl Neodolatelný. „Domluvíme se takhle: Podívám se na to. Nic neslibuju. Neříkám, že jedu hledat grál. Ale trochu se po něm porozhlédnu.“

„Výborně,“ zaradovala se královna. „Věděla jsem, že se spolu nakonec domluvíme.“

„Nemusíš to dělat,“ upozornila ho Anna.

„Sklapni!“

„Mám jednu otázku,“ řekl Neodolatelný. „Jestli je ten grál tak cenný, proč si myslíš, že se sem vrátím a předám ti ho?“

„Každý ve dvaceti královstvích zná tvou poctivost a čestnost.“

„To je pravda.“

„A pojede s tebou Anna,“ dodala královna.

* * *

„Poslyš, mám návrh,“ řekl Neodolatelný, zatímco sedlal Anně koně. „Co kdybychom si trochu zajeli a zastavili se na trhu v Alacii? Mohla by sis tam nakoupit. Je to skoro u přístavu a mají tam spoustu importovaných parfémů, koření, látek a jiných holčičích věcíček.“

„Neporučníkuj mi.“

„Hele, nemusíš se kvůli tomu tvářit tak kysele. Přece na ten grál doopravdy nevěříš, že ne?“

„A ty?“

„Ne. Podle mě je tvoje nevlastní matka mišuge.“

„Je velice zlá. Ale pitomá není. Myslím, že mě chce dostat ze země, aby si mohla v klidu kout ty svoje pikle.“

„Hmmm. Proč tě prostě nevyžene?“

„Lid by jí to nedovolil. Poddaní snesou hodně, ale stále jsou

věrní památce mého otce a jsou meze, za které se zatlačit nedají.

Na druhé straně,“ pokračovala Ann, „kdybych byla na výpravě a tam mě potkala nějaká nehoda, měla by to mnohem snazší...“

„Hej,“ ozval se Neodolatelný. „S tím si nedělej starosti. Jestli se k tobě někdo jen přiblíží, nasekám ho do guláše.“

„Jo,“ potvrdil Wendell.

„Děkuji,“ řekla Anna. „Vážím si toho.“

Tyto vznešené city byly přerušeny davem vesničanů, kteří přicházeli na nádvoří. „Omluvte mě,“ řekla Anna. „Musím k nim promluvit.“ Princ ji s odstupem následoval.

Když se trochu přiblížil, zjistil, že vesničané představují jednu z nejodpudivějších a nejnezdavějších skupin, jaké kdy viděl. Neodolatelný projel na svých cestách všech dvacet království, ale většinou se držel jejich úrodných nížin a prosperujících přístavních měst. Byl zvyklý vídat pole zlatá obilím, tlustý a spokojený dobytek, sady se stromy obtíženými ovocem. Jednal se živiálními statkáři a veselými, dobře živenými dětmi. Nic z toho tady neviděl.

Vesničané byli oblečení v hadrech. Někteří měli hadry omotané i kolem nohou, jiní byli bosí. Hubené obličejové špinavé a záda shrbená od těžké práce na poli. Náradí, které si s sebou nesli, bylo staré a rezavé. Někteří s sebou měli děti a v jejich velkých očích princ viděl zoufalou beznaděj, která ho zamrazila až do morku kostí.

Dav se zastavil. Nejstarší z vesničanů se vybelhal dopředu. Anna mu šla naproti. „Ano, Cumberte?“

„Malá princezničko,“ řekl Cumbert. „Povídá se, že nás opouštíš.“

„Nebudu pryč dlouho, Cumberte.“

„Neopouštěj nás, malá princezničko. Když tady nebudeš, aby ses nás zastala, nic nás neochrání před zlobou –“ Muž náhle zmlkl. Podíval se někam za Annu a oči mu údivem vylezly z důlků. „To je *princ Neodolatelný*!“

Neodolatelný se usmál a pokrčil rameny. Z davu se ozvalo

užaslé mumlání. Anna se také usmála. „Ano, Cumberte. Je to on.“

„Princ Neodolatelny si vezme naši princezničku.“ V Cumbertově hlase zaznívala čirá panika. „Odvede si ji do Illyrie a už ji nikdy neuvidíme!“

Dav začal kvílet a bědovat. Muži i ženy chvíli lomili rukama a pak, vedeni jakýmsi instinktem, udělali kolem princezny Anny ochranný kruh a úplně ji oddělili od prince.

„Můj ty smutku,“ zvolal Neodolatelny. „Gardedámy mi otravují život v jednom kuse, ale tohle je prostě absurdní!“

„Vaše Výsosti, co kdybyste mě nechal s mým lidem o samotě a šel jste si popovídat s mou nevlastní matkou?“

„Dobrý nápad,“ zabručel Neodolatelny. Zatímco se Anna věnovala vzrušené konverzaci s vesničany, princ se vydal přes padací most zpátky do hradu. „Skvělé. Pokud si s tou kočičkou zkusím něco začít, tihle mě po návratu lynčují.“ Rubínu našel jak dokončuje ručně kreslenou mapu.

„Tady na kraji Černého dubového lesa,“ řekla. „Na úpatí Skalnatých hor. Z Usedlíkovy vesnice zamíříš na jih a u vodopádu zahneš doleva. Nemůžeš to minout.“

„Hm, hmm.“ Princ Neodolatelny jí nahlédl přes rameno. Na mapě bylo X v kroužku. Vedle X byly nějaké poznámky napsané drobným, kostrbatým písmem. „Co je to?“

„Jo tohle,“ opáčila královna nenuceně. „To jenom upozorňuji na to trní.“

„Jaké trní?“

„Je možné, že kolem hradu rostou trnité keře.“

„S trnitým živým plotem si snad ještě poradím. A co znamená tohleto slovo? Jak začíná na D.“

„To nic není.“

„D,“ řekl princ. „Copak jenom začíná na D? Hmmm. D, D, D. Počkej, nenapovídej mi – já na to přijdu. Jasně, už to mám, přece *drak* začíná na D!“

„No ano. Možná tam je drak.“

„Tak možná, co? Nemůžeš použít kouzelné zrcadlo a zjistit

to?“

„Bohužel ne. Má dosah jenom patnáct mil. Král Humphrey chtěl umístit na střechu věže anténu, aby mohl sledovat turnajová klání, ale pořadatelé turnajů si platí čaroděje, kteří ruší příjem.“ Královna svinula mapu a vrazila ji princovi do ruky. „No tak. Takový velký a silný chlap, jako jsi ty, by se přece nebál jednoho mrňavého dráčka!“

„Velký a silný chlap, jako jsem já, se nebojí ani jízlivostí. Zvlášť ne od osob s mrňavými mozečky, které ještě nikdy nestály tváří v tvář útočícímu drakovi. Jestli je tam drak, budeš mi muset dát skutečně velkou a silnou motivaci, abych se tomu místu zdaleka nevyhnul.“

Rubína vzala Neodolatelného za ruku a přitiskla si ji k levému nadru. „Už ti nějaká žena polila celé tělo teplým medem a pak ho pomaloučku slízala jazykem?“

„Ále,“ řekl princ. „Co záleží na nějakém drakovi?“

„Přesně tak. Takže jste připravení vyrazit?“

„Hned jak Anna dokončí proslov ke svému fanklubu.“

Zlá královna se zamračila. „Ta malá mrcha. Je to nechutné, jak ji všichni zbožňují. Já jsem přece královna. Mně jsou povinováni oddaností. Mně by se měli ochotně plazit u nohou. A já je k tomu přinutím. Až budu mít ten grál, rozdrtím –“ Všimla si, jak se na ni Neodolatelný dívá. „Ha, ha, ha, jenom jsem žertovala. Až budu mít grál, přinesu tomuto království mír a bohatství, plně hrazenou zubní péči a podobné dobré věci.“

„Mír už tady je.“

„No vidíš. A taky tady zůstane. Určitě.“

„Ehm, dobře, vidím, že země je v dobrých rukou, takže bychom mohli vyjet.“

Rubína ho doprovodila na nádvoří a dívala se, jak všichni tři nasedají. „Sbohem, mladý princ. Ať tě štěstí doprovází při všech tvých činech. Měj se, Wendelle.“ Anně neřekla nic a také princezna ji plně ignorovala.

Lidé, shromáždění před bránou, ustoupili, aby mohli projet. Někteří měli v očích slzy. „Sbohem, malá princezničko.“

„Sbohem, můj dobrý lide. Sbohem, Cumberte. Já se vrátím, slibuji.“

„Páááni,“ ušklíbl se Wendell. „Jed'me už konečně.“

* * *

Vyrazili na jih, dál od hor. Wendell kvitoval s povděkem, že se vzdalují od ponurých útesů a pustých lesů Tyrovie, a brzy už projížděli úrodnými nížinami Alacie čerstvě omytými jarním deštěm. Novorozená jehňata skotačila na pastvinách, hříbata se komicky snažila udržet na svých pavoucích nohou a těsně pod hladinou potůčku se proháněli pstruzi. I koním se spravila nálada a vesele uháněli provoněnou zemí. Obloha byla bez jediného mráčku a lehký vánek výhodně doplňoval hřejivé paprsky slunce. Ať se to vzalo z kterékoliv strany, byl ideální čas na cestování a Anna to vyjádřila formou spontánního, květnatého chvalozpěvu.

Princ její nadšení nesdílel. „Od výprav se čeká, že budou dlouhé a plné útrap,“ vysvětlil jí. „Nemůžeš si tam prostě zaběhnout a hned se vrátit, jako když si jdeš na trh vybrat okouna, a přitom čekat, že tím uděláš dojem na lidi. Kdybychom se s grálem vrátili příliš brzo, měli by pocit, že jsme z toho vyvázli nějak lacino.“

Anna si pomyslela, že jeho teorie je stručně řečeno hloupá. Nechtěla se však přít hned na začátku cesty. Měla vlastní plány, které zamýšlela uskutečnit. Ještě je sice úplně nezkonkretizovala, ale byla si docela jistá, že je má. Proto se rozhodla držet raději jazyk za zuby, když princ s Wendellem promarnili bůhvíkolik hodin prozkoumáváním vedlejších cestiček, lovením, rybařením, plaváním v řece, šplháním na stromy a podřimováním pod nimi. „Řím taky nepostavili za jeden den,“ vysvětlil jí Neodolatelný lakonicky, zatímco si dělal ze složené kazajky polštářek pod hlavu. Wendell, který připevňoval na konec rybářské šňůry háček, souhlasně přikývl. Anna se obrnila trpělivostí.

Ještě jedna věc ji znepokojovala. Jakmile se dostatečně

vzdálili od měst a vesnic, a nedalo se tudíž čekat, že narazí na někoho důležitého, princ si okamžitě sundal hedvábnou košili a rudý královský plášť a oblékl si prosté šedé šaty z ručně tkané látky. Na tom přece není nic špatného, že se chce oblékat pohodlně, myslela si Anna. Cestování byla parná a špinavá záležitost, a ona sama na sobě měla pohodlné domácí šaty. Jenomže tak vypadal mnohem méně *princovatě*.

„Víš určitě, že jedeme správně?“ zeptala se ho. „Co jsme vyrazili, ještě ses ani jednou nepodíval do mapy.“

„Všechny cesty vedou do Říma,“ opáčil Wendell školometsky. Pak nabodl na háček střevli a hodil udici do vody.

„Jak to myslíš?“

„Nevím. Je to takové pořekadlo, které jsem někde zaslechl. Ale tahle cesta vede do vesnice Planá Růže a ta je hned vedle toho místa, které tvoje nevlastní matka označila na mapě. Je to dost velká vesnice.“

„Ale pokud je tam vesnice, jak je možné, že grál nebo jeho svatyni ještě nikdo nenašel?“

„Že? Možná se mapa mýlí.“

Anna změnila téma. „Když jsi v Římě, dělej to, co dělají Římané,“ prohlásila a přizpůsobila se princovu neuspěchanému životnímu stylu. Natáhla se vedle něj pod jabloň, obličej si nechala laskat paprsky slunce a přitom se oddávala snění. Po obloze pomalu pluly načechrané beránky, které použila jako ilustrace do příběhu o ctnostných pannách v nesnázích, statečných a vznešených rytířích v lesklé zbroji, nádherných hradech a okázalých svatbách se spoustou svatebních dortů, tucty družiček a kompletním orchestrem vyhrávajícím svatební pochod.

„Ty už jsi zachránil spousty panen, že?“ zeptala se Neodolatelného, který si dýkou loupal jablko.

Neodolatelný pokrčil rameny. „Někdo to musí dělat.“

„Ty to neděláš rád?“

„Ale jistě. Rozhodně je to lepší, než se živit prací.“

„Jsi tak statečný. Vsadím se, že i draci se třesou strachy, když

slyší, jak přicházíš.“

„Cože?“ opáčil Neodolatelný. Pak se zakousl do jablka.
„Draci se netřesou strachy před nikým.“

„Nesnáším draky,“ poznamenal Wendell.

Princ přikývl. „Jsou to odporné, mstivé bestie. A houževnaté. Po celém těle mají tvrdé šupiny, takže se prakticky nedají zabít.“

„A jsou strašně rychlí,“ dodal Wendell. „S dostatečně pevnou půdou pod nohama předhoní koně.“

„Dokážou se postavit na zadní a běžet jako d'áblové. Samozřejmě ne ti opravdu velcí. Jakmile dosáhnou, řekněme, patnácti stop, už lezou jen po čtyřech. Ovšem patnáct stop dlouhý drak, který se tyčí přímo nad tebou, drápy vystrčené, z nozder mu šlehají plameny a dým – to jednomu dovede zkazit náladu.“

„Tak jak je zabíjíš?“

„Přímým útokem. Rychlý, odvážný kůň a ostré kopí. Když otevře tlamu, aby tě usmažil, vrazíš mu kopí skrz patro přímo do mozku.“

„Ale to znamená, že musíš vjet přímo do jeho plamenů!“

„Kdyby to bylo snadné, dělal by to kdekdo.“

„Propáníčka!“

„Celá krása téhle metody spočívá v tom, že když drak otevře tlamu, stane se zranitelným. Dokud ji neotevře, není se čeho bát. Až na ty jeho drápy, samozřejmě. Ale v podstatě to záleží na dobrých nervech. A na dobrém koni a kopí, jak už jsem říkal. Také ho musíš dostat na volné prostranství, kde tvůj kůň může vyvinout slušnou rychlost. Jinak v tom není žádný velký problém.“

„A co když na tebe zaútočí a ty nejsi na koni, nemáš kopí a není to na otevřeném prostranství?“

„Pak je to velký problém.“

„V takovém případě mu musíš jít po očích,“ prohlásil Wendell. Vzrušeně pobíhal kolem a předváděl fiktivní výpady. „Zabodneš mu meč přímo do oka. Pich! Skrz bulvu rovnou do mozku. Svist!“

„Aha,“ řekla Anna pobaveně. „Vidím, že už jsi nějakého draka zabil.“

„Ne,“ odsekl Wendell. „Ale *dokázal* bych to. Vím, že bych to dokázal. Jenomže Jeho Výsost si myslí, že jsem na to ještě moc malý.“

„To jsem neřekl. Řekl jsem jen, že na to ještě nejsi připravený.“

„Musíš na něj jít z boku, víš, protože drak má oči po stranách, jako kůň. Tak tě nemůže sežehnout plameny. Musíš se ale pohybovat rychle.“ Wendell tancoval v půlkruhu kolem kmene jabloně a přitom útočil na imaginárního nepřítele. „Bod! Sek! Vnořil jsem do něj svůj mocný meč Vyzývatel až po jílec. Tu máš! Cha!“ Narovnal se, ruce triumfálně v bok, a s uspokojením pozoroval, jak se jeho neviditelný soupeř skládá k zemi.

„Tak zhynou všichni naši nepřátelé,“ pronesl princ vážně. Anna dusila smích.

„Pak,“ pokračoval Wendell tónem *noblesse oblige*, „nabídnou rámě půvabné princezně, kterou jsem právě zachránil. Přijme ho a já si ji vysadím k sobě na koně –“

„Žádného koně nemáš, vzpomínáš?“

„Vyskočím na jejího koně,“ opravil se Wendell bez sebekratšího zaváhání, „vytáhnu ji k sobě nahoru a pak ji odvezu zpátky do jejího království. Bude mi tak hrozně vděčná, že –“ Odmlčel se.

„Ano?“ pobídl ho princ.

„Ano?“ řekla Ann.

„Uspořádá na mou počest velkou hostinu. A všechny chody na ní budou zákusky. Koláče a dorty, šlehačka, zmrzlina, pudink a cukroví. Tak.“

Neodolatelný a Anna zatleskali. „Hezky jsi to vyprávěl, sire.“

„Vypadá to, že draci jdou po mladých a krásných dívkách,“ poznamenala Ann. „Budu si muset dávat pozor.“

„Po mladých a krásných dívkách jdou všichni,“ řekl princ. „A pak se vždycky hledá nějaký – ehm, trouba, který by riskoval život při jejich záchraně. Proč draci žerou raději panny než kozy

nebo krávy, nikdy nepochopím. Nebo proč si je odnášejí do doupěte, místo aby je slupli přímo na místě.“

„Ale vždyť je to tak romantické! Půvabná dívka v rozpuku mládí unesena z milující náruče rodiny ošklivou, hroznou obludou, kterou bezpochyby přilákala aura její nevinnosti, tak jako plamen láká můru. Pak –“

„Taky psy,“ skočil jí do řeči Wendell.

„Psy?“

„Draci zbožňují psy,“ vysvětlil Neodolatelný. „Půvabné panny a psi, to jsou dvě jejich nejoblíbenější jídla.“

„Psy,“ opakovala Anna a nadšení ji valem opouštělo.

„Mívali jsme loveckého psa,“ řekl Wendell. „Ale drak nám ho sežral.“

„Trefil ho ocasem a odpálkoval si ho rovnou do tlamy,“ dodal Neodolatelný. „Dvakrát žvýkl a bylo po něm. Byl to vážně dobrý lovecký pes. To je další věc, na kterou si musíš dávat u draků pozor – jejich ocas. Šlehne tě jím přímo přes prd- ehm, přes hýždě.“

„Panny a psi, no to je skvělé,“ prohlásila Anna. „Už celá staletí se vyprávějí romantické příběhy, zpívají se stovky nádherných balad, tkají se tucty tapisérií a malují desítky fresek, a to všechno jenom proto, že toho dne zrovna nebyl poblíž žádný pes.“

„Ale ne, tak to přece není. Psi se chytají mnohem obtížněji než panny.“

„Idiote,“ odsekla Anna a důstojně odešla postarat se o svého koně.

„Co jí je?“ zeptal se princ. Wendell neodpověděl.

Ale Annina zatrpklá nálada nemohla soupeřit s nádherou jarního dne, a než dorazili k cíli, byli všichni už zase veselí.

Vzkvétající vesnicí Planá Růže projeli bez zastavení, protože princ se nechtěl zdržovat se svými obdivovateli, a zamířili rovnou do hustého lesa asi tucet mil za ní. Přestože museli brzy sesednout a koně vést, les nebyl nijak zvlášť neprostupný a korunami stromů prosvítalo dost slunečního světla, aby dokázali

držet směr i bez použití kompasu. Neodolatelný vytáhl ze sedlového vaku Rubíninu mapu a tři cestovatelé se sesedli k poradě. „Podle mapy bychom už měli každou chvíli narazit na to trní,“ poznamenala Anna.

„Hmm,“ řekl Wendell. Ukázal na zem, kde rostly muchomůrky v dokonalém kruhu. „Tohle je kouzelný les.“

Neodolatelný zkoumal kmeny stromů. Nehtem oškrábal trochu mechu. „*Byl* to kouzelný les. Myslím, že z něj už většina magie vyprchala. To se někdy stává.“ Pokrčil rameny a znovu se vydali na cestu. O několik kroků dál narazili na trnité křoví.

„A jéje,“ řekla Anna.

Nebyla to právě informativní poznámka a rozhodně nic neřešila, ale mimořádně přesně vystihovala situaci. To, co našli, totiž byla pevná, neproniknutelná stěna tmí vysoká dobrých třicet stop. Jak je tlustá se určit nedalo, ale táhla se na obě strany, kam až oko dohlédlo. Její lehké zakřivení dávalo tušit, že se jedná o kruhovou zeď, a hrad – pokud nějaký existuje – je bezpochyby přímo uprostřed. Trní samotné nepřipomínalo nic, co Anna kdy viděla, a netvořil ho jediný druh. Některé tmy byly dlouhé a lesklé jako dýky, s ocelově tvrdými hroty, které by člověku dokázaly proniknout až k srdci. Jiné byly spíš jako chloupky, maličké, skoro neviditelné ostny, které ulpívají na šatech, bodají vás do rukou, když se je pokusíte smést, a prakticky se jich není možné zbavit, protože se špatně hledají a ještě hůře odstraňují. Mezi tím byly tmy palec až tři palce dlouhé, a rozhodně jich tam nebylo málo. Vyrůstaly z olejovitě černého dřeva, byly ostré jako jehly a zdálo se, že se zlověstně lesknou.

Křoví samo bylo ohebného typu, skoro popínavé, takové ty šlahouny, které vás úplně omotají, jestliže máte tu smůlu a spadnete do nich. Když se to vzalo kolem a kolem, nebyl to zrovna povzbudivý pohled.

„Trnité keře,“ řekl Wendell. „Zdá se, že Zlá královna měla nepřesné informace.“

„Je to moje nevlastní matka. A je všechno, jenom ne hloupá.“

„HmMMM,“ řekl princ.

„Co hmMMM?“

„Tohle není přírodní útvar. Někdo si s tím živým plotem dal spoustu práce. Musí v něm být pořádná dávka magie.“

„Myslíš, že právě tohle vysálo magii ze zbytku lesa?“

„Možná. Nevím. Ale ať je za tím tmím cokoliv, rozhodně to musí mít velkou cenu. Takže, jaký je nejlepší způsob, jak se dostat dovnitř?“

„Já vím,“ zvolal Wendell. „Pytel kouře.“

„Cože?“

„Mandelbaum mi řekl, jak ho vyrobit. Všiml sis někdy kouře u ohně?“

„Jistě.“

„A stoupá nahoru, že?“

„Přejdi přímo k věci, Wendelle.“

„Dobře, dobře. Podle Mandelbauma stačí vzít velký hedvábný pytel a naplnit ho kouřem. Když bude pytel dost velký, kouř ho vyzvedne a s ním i cestujícího, který se pod něj zavěsí. Takhle se dá přeletět přes cokoliv. Vzlétneme po větru, a až se dostaneme na druhou stranu překážky, začneme kouř odpouštět, takže se pohodlně sneseme dolů.“

Wendell dychtivě vyčkával. Neodolatelný a Anna na něho upřeně hleděli. „Tohle vymyslel Mandelbaum?“ zeptal se nakonec princ.

„Nepřipadá ti to jako skvělý nápad?“

„Starý dobrý Mandelbaum. Wendelle, to je ta nejbláznivější myšlenka, jakou jsem kdy slyšel. Nemůžu uvěřit, že to myslel vážně.“

„Kdo je Mandelbaum?“ zeptala se Anna.

„Tátův královský čaroděj. Nejlepší mág v Illyrii, což je totéž jako na světě. Když jsem byl malý, pořád vymýšlel nějaká nová kouzla a zaklínadla. Napsal hromadu článků o integrovaném magickém systému.“

„Co se s ním stalo?“

„To, co se stává všem dvorním čarodějům. Jakmile dostal

definitivu, zpohodlněl. Nu což, díky za návrh, Wendelle, ale zdá se, že problém bude třeba vyřešit klasickými metodami brutální síly a ignorance.“

Princ vytáhl z pochvy Urputný a přejel palcem po jeho ostří. Chvilí přecházel před trnitou stěnou a hledal místo, kde by bylo nejvhodnější se do ní pustit. Brzy dospěl k názoru, že vypadá všude stejně, a začal před sebou v divokém tempu sekat mečem. Trnité větve se snadno oddělovaly a padaly na zem. Princ se ještě několikrát rozmáchl a vytvořil v živém plotu otvor o velikosti člověka. Pak poodstoupil a prohlédl si výsledek své práce.

„No, není to tak zlé. Do západu slunce nám pořád ještě nějaká ta hodinka zbývá. Uvidíme, jak daleko se do té doby dostanu.“

„Chceš pomoci?“ zeptala se Anna.

„Ne, zvládnou to sám. Odpočiň si. Wendelle, co kdybys odsedlal koně? Tohle bude chvíli trvat.“

Anna se posadila do trávy a opřela se zády o strom, zatímco Neodolatelný začal vysekávat v houští jakýsi tunel. Wendell odstrojil koně a odvedl je kousek dál, kde se mohli spokojeně pást. Všude vládlo ticho; jediné zvuky, které slyšeli, bylo bzučení zbloudilé včely, občasné ptačí zacinkání a svištění princova meče. Anna se dívala, jak se propracovává stále hlouběji do nitra houští. Viděla, jak se mu napínají svaly, když si přehazuje meč z jedné ruky do druhé, i pramínek potu, který mu stékal po zádech. Jak pronikal hlouběji, ztrácel se ve stínu, až ho sotva viděla. Zvláštní, pomyslela si, vypadá to, jako by se zvětšoval. Náhle si uvědomila, že je to přesně naopak. Tunel se za ním uzavíral.

„Princi Neodolatelný!“ vykřikla. „To houští se tě snaží uvěznit!“

Neodolatelnému chvíli trvalo, než pochopil, co mu chce říct. Byl už dobrých deset stop hluboko, když se otočil a zjistil, že se nachází v trnité kleci. Ze země vyrážely nové trnité šlahouny a na osekáných pahýlech vyrůstaly nové trny. Chtěl vyběhnout

ven, ale trnitý úponek se mu ovinul kolem nohy a tmy ostré jako jehly pronikly kůží jeho boty. „Zatraceně,“ zaklel, seknutím meče si nohu osvobodil a začal se prodírat kupředu. Jiný šlahoun náhle spadl shora a omotal se mu kolem ruky svírající meč. Princ vytáhl dýku a odřezal ho; kolem zápěstí mu zůstal trnitý náramek, který pátil jako oheň.

Wendell zareagoval na Annin výkřik okamžitě. Zrovna hřebelcoval koně, a když se otočil, viděl, jak princezna buší do trnité hradby větví stromu, zatímco princ se zoufale snaží vyprostit ze zrádného zajetí. „Můj pane!“ Wendell odhodil hřeblo, rozběhl se k zavazadlům, odkud vytáhl náhradní meč, a bleskově zamířil khoušti. „Pomůžu ti!“

„Ne!“ zaječel Neodolatelný. Jeho meč a dýka se míhaly s rychlostí orlích spárů. Od svobody ho dělily ještě dva kroky a ruce i nohy mu ovíjely desítky trnitých šlahounů. Wendell varování ignoroval a s vervou se pustil do nepřátelské hradby ve snaze uvolnit rychle zarůstající průchod.

„Drž se zpátky, Wendelle!“ Ale už bylo pozdě. Ze země u panošových nohou se vymrštilo několik trnitých výhonků a bleskově se mu ovinuly kolem lýtky a pasu.

„Aůůů!“ zaječel Wendell, když mu jehlové tmy probodly kůži. Podíval se dolů, ale příliš dlouho neotálel. Ze stran a shora k němu mířily další šlahouny. Začal mávat mečem a přitom uskakoval před trnitými výhonky, bylo jich však na něj moc. Jako chapadla se vyšplhaly po jeho hrudi a přitiskly mu ruce k tělu. Chlapec pochopil, že ho brzy znehybní úplně.

Neodolatelný stále bojoval o svůj vlastní život. Po těle měl myriády drobných ranek, šaty měl potřhané a potřísněné krví. Ruce i nohy měl omotané tak, že jimi sotva hýbal. Přes svého zmítajícího se panoše viděl, jak se ústí tunelu rychle uzavírá. Celé trnité houští jako by se kolem nich stahovalo.

S posledním úsilím vymrštil Neodolatelný ruce kupředu a nevšímaje si bolesti přetrhl šlahouny, které mu je poutaly. Sehnul se Wendellovi k nohám a několika tahy ho osvobodil. „Pust' ten meč, Wendelle!“ Když se panoš přestal vzpouzet,

zvedl ho a vši silou ho vyhodil z houští ven. Wendell obalený trnitým kokonem dopadl do trávy a ústí tunelu se za princem zavřelo.

Sotva se mladý panoš ocitl venku, Anna k němu přiběhla a začala ho zbavovat trnů. Její vlastní ruce byly brzy poškrábané a zkrvavené, ale princezna si toho nevšimla a ignorovala v okamžiku krize drobná zranění, jako Wendell předtím ignoroval svá. Když z něj odstranila poslední větvičku, oba se opatrně přiblížili k trnité stěně.

„Můj pane?“ zavolal Wendell váhavě.

„Princi Neodolatelny?“ přidala se Anna.

„Vaše Výsosti?“

„Jo,“ ozvala se šeptem pronesená odpověď.

Anna a Wendell se zahleděli do houštiny. Neodolatelny byl sotva stopu hluboko, ale přes spleť šlahounu a větví ho skoro nebylo vidět. Ruce, nohy i tělo měl hustě omotané a jeho obličej se podobal jakési bizarní masce, ze které hleděly jeho modré oči. V rukou stále svíral meč a dýku, ale i jejich čepele byly znehybněny trnitými chapadly. Po pažích mu stékala krev, která pomalu kanula na zem.

„Nemůžu se hýbat,“ zašeptal Neodolatelny. „Pár zatraceně ostrých trnů mi tlačí na ohryzek.“

Anna si předsevzala, že jakmile bude po všem, pořádně se vypláče. Spatřila půl tuctu dlouhých, černých trnů dotýkajících se špičkou princovy krční tepny. Skoro se zdálo, jako by je vedla nějaká zlovolná síla. Neodolatelny sotva dýchal; hrud' měl rovněž omotanou trnitými šlahouny. „Wendelle,“ zašeptal.

„Ano, můj pane?“ odpověděl Wendell také šeptem.

„Ty nemusíš šeptat. Já to dělám jenom proto, aby mě trny nebodaly do obličeje.“

„Dobře,“ řekl Wendell už normálním hlasem.

„Nechod' moc blízko. Zkus uříznout nějakou větev a přesvědč se, jestli stále dorůstá.“

„Dobře.“ Wendel vytáhl z vaku jiný meč. Opatrně se přiblížil k živému plotu, zatímco Anna ho pevně držela za halenu, aby ho

strhla, kdyby se po něm trní zase začalo sápat. Houští se však ani nehnulo. Panoš si vybral větev zhruba na úrovni očí, kde na ni Neodolatelny mohl vidět, a utál ji. Z řezu prakticky okamžitě vyrazil čerstvý výhonek a v několika úderech srdce nahradil původní větev. „Zatraceně. Budeme muset sekat skutečně rychle.“

„To je beznadějně,“ prohlásila Anna. „Musíme se vrátit do vesnice a přivést pomoc. Nalejeme na zem slanou vodu a rostliny otrávíme. Potom tě z toho vysekáme.“

„Na to můžeš rovnou zapomenout,“ namítl Wendell. „Já ho tady nenechám.“

„Tak tady zůstaň a já zajedu pro pomoc.“

„Počkej,“ ozval se princ. „Nejdříve vyzkoušíme něco jiného. Wendelle, rozdělej oheň a udělej pár loučí. Anno, ty si vezeš louč. Jakmile Wendell utne větev, opálíš její konec plameny. Ale buď opatrná a nechod s ohněm moc blízko ke mně.“

Wendell a Anna přikývli. Uskutečnit princův plán jim zabralo skoro hodinu, ale výsledek byl povzbudivý. Useknuté a opálené větve už nedorůstaly.

„Výborně,“ řekl Neodolatelny. „Uvolněte mi nejdříve ruce, ale k houští se nepřibližujte. Možná, že je to další past.“

„Jasně,“ odpověděl Wendell. To, že mají plán, ho uklidňovalo stejně jako princův stále nevzrušený hlas. Spolu s Annou se rychle dal do práce. Vzhledem k tomu, že nyní operovali v princově bezprostřední blízkosti, neobešlo se to bez nějakého toho říznutí nebo popáleniny, ale Neodolatelny to snášel stoicky. Jakmile mu uvolnili levou ruku s dýkou, usekal trny, které mu tlačily na krk, a úsměvem povzbudil Annu, aby větve opálila.

„Teď pravou ruku,“ řekl Wendell. Neodolatelny napjal svaly a trhl; s bolestným zamrknáním se zbavil několika posledních trnů. Anna rychle přiskočila, aby konce kauterizovala, když vtom zděšeně vykřikla.

„Co je?“ zeptali se Neodolatelny a Wendell současně.

„Podívejte se.“ Ukázala na jednu z prvních opálených větví.

Z jejího zuhelnatělého konce trčelo malé zelené poupě. „Už zase roste.“

Neodolatelny se rozhlédl. „No dobře, tak tedy roste. Není třeba propadat panice. Máme přece spoustu času.“ Vrazil si Urputného pod paži a začal dýkou rychle, ale metodicky odřezávat větve, které ho držely za nohy. „Vy dva, držte se stranou. Wendelle, zajdi pro další louče, tahle už dohořívá.“ Jeho panoš poslušně odběhl, přestože se mu příliš nechtělo opustit svého pána. Princ vzal louč od Anny a sežehl uťaté šlahouny kolem sebe.

Bylo to o vlas. Opáleným větvím chvíli trvalo, než se vzpamatovaly, ale jakmile jednou vyrašily, šlo to neuvěřitelně rychle. Naštěstí byl princ dost blízko kraje, aby mu stačilo jen uvolnit si nohy a vykročit ven – i tak to stihl jen tak tak. Wendell ho okamžitě objal a Anna by se připojila, ale pořád z něj trčela spousta trnů, takže by to přinejlepším bylo poněkud bolestivé gesto.

Neodolatelny se sklonil a pošeptal Wendellovi do ucha: „Ona mě neslyšela klít, že ne?“

„Nemyslím, že by si toho všimla. Byla silně rozrušená.“

„Dobře. Musím si hlídat pověst, víš.“

Ačkoliv princova pověst zůstala netknuta, on sám byl ve velice zbědovaném stavu. Šaty měl proděravělé a potřhané, nasáklé kouřem a potřísněné krví. Na kůži měl jeden škrábanec vedle druhého; některé byly hluboké a stále ještě krvácely. Trny měl zapíchané prakticky všude. Některé se navíc ulámaly a kousky mu zůstaly pod kůží. Anně trvalo skoro dvě hodiny, než mu je vytahala pinzetou, kterou měla v manikúře. Wendell měl sám pěknou sbírku trnů a Anna měla poškrábané ruce a předloktí. Než se navzájem očistili, ošetřili si rány a převlékli se do nových šatů, padl soumrak. Konečně seděli u ohně pod hvězdnou oblohou.

„Co podnikneme teď?“ zeptala se Anna. „Pořád jsme ještě na výpravě?“

„Jistě,“ odpověděl princ. „Dobře, tak se tedy přes to houští

neprosekáme a ani to nevypadá, že bychom ho dokázali vypálit. Pořád ho ještě můžeme zkusit otrávit. Ale právě teď se uchýlíme k plánu B.“

„Co je plán B?“

„Wendelle, pověz dámě, co je plán B.“

„Sníme večeři,“ řekl Wendell.

„Přesně tak,“ přikývl princ. „Za okolností, jako jsou tyhle, vždycky přikročíme k plánu B. Když má člověk plný žaludek, situace mu nepřipadá tak beznadějná.“

* * *

Hospoda Planá růže bylo jediné ubytovací zařízení ve vesnici Planá Růže, a patrně proto ho nepojmenovali nápaditěji, ale bylo tam teplo, dost světla a vcelku pohodlně. Honosila se velkým výčepem zaplněným veselou a hlučnou společností; většinou ji tvořily mladé páry z vesnice, které se sem navečer uchýlily, aby unikly přísnému rodičovskému dohledu, dále asi deset vesnických stařešinů, pravidelných zákazníků, kteří hojně konzumovali, šoupali po stole kameny domina a přitom bedlivým dědečkovským zrakem dohlíželi na omladinu. Neodolatelnému s Annou se podařilo vklouznout dovnitř a najít si místa v koutě bez fanfár. Wendella nechali ve stáji u koní. Majitel, bodrý úsměv v obličeji a perličky potu na čele, jim slíbil, že objednaný flák pečeného hovězího s bramborovou kaší dostanou brzy, a jeho stejně bodrá žena je obsloužila korbeli piva. Anna, nezvyklá na davy a cizince, si bezděčně přisunula židli blíž k Neodolatelnému. Princ proti tomu nic nenamítal. Náhle do výčepu vtrhl Wendell. „Můj pane! Že neuhodneš, koho jsem tu našel?“

Vedl s sebou postaršího gentlemana, nejvyššího, nejhubenějšího a kdysi možná i nejimpozantnějšího muže, jakého kdy Anna viděla. Jeho obličej lemoval plnovous barvy pepře a soli, na čelo mu spadaly šedivé kadeře a z hlubokých důlků vyhlížel párek pichlavých šedých očí. Jeho šat byl sice kvalitní, ale docela prostý, až na černý plášť, který nosil přes

ramena. Ten byl lemovaný rudým hedvábím a u krku byl sepnut silným zlatým řetězem. Muž kouřil pěnovku s dlouhou troubelí a dým, který z ní stoupal, se vyznačoval podivným slabým pachem, jaký Anna ještě nikdy necítila.

„Mandelbaume!“ zvolal Neodolatelny. „My o vlku a vlk za dveřmi!“

„Vaše Výsosti,“ odpověděl Mandelbaum a uklonil se. „Malá princezničko,“ dodal směrem k Anně a uklonil se ještě jednou.

„Posaď se, posaď se,“ zval ho Neodolatelny. „Napij se piva. Právě s tebou si potřebuji promluvit. A teď jsi tady. Opravdu zvláštní náhoda.“

„Ale to není žádná náhoda,“ vložil se do rozhovoru Wendell. „Mandelbaum přijel, aby se k nám připojil.“

„To jsem si domyslel, Wendelle. Jen jsem se pokusil o ironii. Ale Mandelbaume, řekni mi – co tě sem přivedlo z tvé věže ze slonoviny?“

„Tak počkat,“ řekla Anna. „Illyrie je odsud dál než můj hrad. Musel jste vyrazit dříve, než jsme se rozhodli sem jet!“

„To je pravda. Váš cíl mi ukázalo kouzelné zrcadlo.“ Mandelbaum si vytáhl pěnovku z úst a posadil se.

„Ty máš taky kouzelné zrcadlo?“

„Zahlédl jsem ho na trhu v Yobindii a neodolal jsem. Stálo jen třináct set tolarů. Vlastně mě nakonec stálo trochu víc, protože jsem si musel připlatit za kompatibilitu s mou křišťálovou koulí.“

Princ přikývl. „A přípojku většinou chtějí platit zvlášť. Ale co říkáš na tu záležitost s grálem? Je to jenom snůška nesmyslů, nebo ne?“

Mandelbaum potáhl z dýmky a zamyslel se. Po chvíli řekl: „Rituál grálu patřil k důležitým aspektům starých kultů plodnosti. A někteří z těch dávných kněží disponovali pozoruhodnou mocí, i když ji tehdy používali jen velice primitivně. Bohužel, mladý pane, pověsti, ve kterých se Zlá královna pokouší vystopovat grál, mizí v šeru věků. I kdyby některý z těch magických předmětů ještě existoval, sotva by

obsahoval více než zlomek původní moci.“

„Chcete říct,“ zeptala se Anna, „že grál sice najít můžeme, ale bude bezcenný?“

Mandelbaum se znovu zamyslel. Z jeho dýmky stoupaly lehké obláčky kouře. „Možná ne. Pořád by ještě mohl působit na okolí. S jeho pomocí byste sice neudělali z pustiny kvetoucí sad, ale kumulované působení za delší období by rozhodně bylo blahodárné – za předpokladu, že by byl grál použit správným způsobem a správným mužem.“

„Nebo ženou,“ dodala Anna a pak se kousla do rtu, jako by si uvědomila, že právě vyslepičila důležité tajemství. Mandelbaum se chápavě usmál.

„Bojím se, že ne,“ řekl. „Symbolika spojená s grály je typicky ženská. Proto mohl grál ovládat pouze muž, třeba jako byl Král rybář, a jedině muž může uvolnit jeho moc. Na druhé straně třeba kouzelná hůlka nebo berla jsou jasně mužské symboly a těmi mohou vládnout zase ženy.“

„To nechápu,“ namítla Anna. „Proč?“

„Symbolismus,“ vysvětlil Mandelbaum. „Prazáklad veškeré magie. To, o čem mluvíme, jsou symboly plodnosti. Pohár je žena. Je třeba muže, aby uvolnil jeho sílu. Hůlka je muž. Její moc může uvolnit jen žena.“

„Ale to přece nic nevysvětluje. Proč by pohár měl být ženský symbol a hůlka mužský?“

„Pro boha živého,“ zvolal Mandelbaum podrážděně. „Pohár je ženský symbol, protože představuje tu, ehm, chci říct, jak pojímá mužský, ehm...“ Anna na něj nechápavě civěla. „Hůlka symbolizuje mužský... krucinál, Wendelle, ty přece chápeš, co chci říct, že?“

„Ne, ale pokud říkáš, že to tak je, věřím ti,“ odpověděl panoš trochu zaraženě.

„Princ Neodolatelný určitě chápe, proč číše symbolizuje ženu a hůlka muže?“

„Ehm, abych řekl pravdu, vlastně ani ne. Ale poslyš, Mandelbaume. Ten živý plot roste jako divý. Skoro mě pozřel

zaživa. V grálu musela zůstat spousta moci, když dokáže udržovat něco takového.“

Mandelbaum zamumlal něco o úpadku svobodných umění. Pak se podíval na prince a prohlásil rozhodným hlasem: „Žádný starý grál nemohl vytvořit živý plot, jak ho popisuješ. To je velice silná magie a zřejmě i nedávná. Podle mě si její počátky pamatují i někteří lidé tady v hospodě. Možná by stačilo trochu se poptat a náš problém bude vyřešen.“

„Princi Neodolatelny!“

Výčepem zazněl hromový hlas a veškerá konverzace okamžitě umlkla. Všechny hlavy se zvedly a všechny oči se zaostřily na princův stůl. Princ si povzdechl. „Vypadá to, že budu muset rozdat pár autogramů.“

„Takže ty jsi ten skvělý princ Neodolatelny.“ Hlas vycházel z úst obrovského chlapiska, snědého, tmavookého, oděného v kůži a kožešinách. U pasu měl krátký meč v římském stylu a přes rameno kuši, ošklivou věcičku z tmavého dřeva a na černěné oceli. Boty měl na špičce i na patě okované mědí; jak se kolébal místností, zanechával hluboké rýhy v dřevěné podlaze. Zbytek osazenstva výčepu se náhle rozhodl, že lepší místa jsou ta u stěny, nebo alespoň dál od něj: bezpečná a přitom s dobrým výhledem na nadcházející rvačku. Vesničtí stařešinové nechali domina, pohodlně se uvelebili na židlích a napjali slábnoucí zraky, aby jim nic neuniklo. „Velký princ Neodolatelny,“ zopakoval vetřelec a jeho hlas tentokrát přímo překypoval výzvou. „Na pohled mi zase tak velký nepřipadáš.“

„Nejspíš si zapomněl notýsek na autogramy,“ poznamenal Wendell.

„To je dobře,“ opáčil Neodolatelny. „Stejně nemám pero.“ S lehkým úsměvem vstal a vykročil k muži; pravou ruku neměl ani náhodou nikde poblíž jílce meče. Neodolatelny rozhodně nebyl malé postavy – byl spíš nadprůměrně vysoký a svalnatý – ale chlapisko ho převyšovalo o dobrých šest palců a ramena měl jako dospělý volek. Kdyby si dav troufl začít uzavírat sázky, princ by rozhodně nebyl jasným favoritem.

„Ehm, Wendelle,“ zašeptala Anna. „Oni budou zápasit?“

„Doufám, že ne,“ odpověděl Wendell. „Nesnáším, když princ někoho vykuchá těsně před jídlem.“

„Medvěd McAllister,“ řekl princ.

Muž vytřeštil oči. „Ty víš, jak se jmenuju?“

„Loni jsem tě viděl na turnaji. Vzpomínám si, že s kuší jsi byl docela dobrý.“

„Jsem nejlepší,“ holedbal se Medvěd. „Byl jsem nejlepší už tehdy a teď jsem ještě lepší. V zápase muže proti muži dokážu porazit kohokoliv – se zbraní nebo holýma rukama, jak chceš. Vítězil jsem ve všech královstvích, od Illyrie až po Arondel. A přece mi lidé stále neprokazují patřičnou úctu. Dokonce i tady, ve své rodné vesnici, musím neustále bít lidi, aby se mi klidili z cesty. Nevíš proč?“

„Protože jsi kretén,“ zamumlala Anna.

„Protože nemám tu správnou pověst,“ ušklíbl se Medvěd.

„Protože nemám kupu písarů, kteří by psali moje jméno na všech rozích království, nebo najaté bardy, aby zpívali o mých slavných činech podle textů, které jsem jim sám napsal. Jediné, co mám, je holá pravda. A pravda se nešíří tak rychle jako povídačky.“

„Život je holt takový.“

„Na druhé straně,“ pokračoval Medvěd, „předpokládejme, že bych narazil na některého z těch uměle vyrobených papírmašových hrdinů. A předpokládejme, že bych ho porazil v boji muže proti muži. *To* by byl příběh, který by se dal vyprávět!“ Lstivě se usmál a odhalil řadu zažloutlých zubů. Jeho pěsti velikosti poctivé šunky se sevřely a zase rozevřely.

„Nemáš náhodou jablko?“ zeptal se princ.

Tohle nebyla odpověď, jakou Medvěd očekával. Vlastně ani nikdo jiný ve výčepu. Dokonce i Wendell vytřeštil oči.

„Nemá někdo jablko?“

„Ne,“ odsekl Medvěd. Zbytek místnosti jen mlčky zíral.

„Wendelle.“

Wendell pokrčil rameny a zaběhl do kuchyně pro jablko.

S tázavým pohledem ho podal Neodolatelnému. Neodolatelný na něj spiklenecky mrkl. Pak přešel na druhou stranu výčepu, otočil se, jablko si položil na hlavu a s palci zastrčenými za opasek se opřel o stěnu. „Tak, Medvěde. Teď se přesvědčíme, jak dobrý doopravdy jsi.“

Medvěd se kousl do rtu. Pak si sundal kuši z ramene. „Takhle?“

„Ano. Pro tebe by to měla být hračka.“

„Tomu nevěřím,“ vydechla Anna. „Zastavte ho někdo.“

„Ty po mně chceš, abych ti touhle kuší sestřelil jablko z hlavy?“

„Jestli máš pocit, že to nedokážeš...“

Medvěd rozčileně přežvykoval. Věděl, že to je trik, ale nedokázal se dobrat jeho podstaty. Rozhlédl se po výčepu. Všechny oči se upíraly jen na něj. Vložil do kuše šipku a pomalují natáhl. Kuše se natahovala pomocí páky, která přitom vyluzovala skřípavý zvuk. „Já to dokážu. Ale nezdá se ti, že si tak trochu zahráváš?“

„Ani bych neřekl. Na turnaji jsem viděl, jak jsi prostřelil měďák ze čtyřikrát větší vzdálenosti.“

Někteří z přihlížejících začali přikyvovat. Anna popadla čaroděje za rukáv. „Mandelbaume! On ho zabije!“

„To nemůže. Kdyby McAllister zasáhl Neodolatelného, vypadalo by to, že minul terč. Tím by si skutečně zajistil pověst. Pověst muže, který zabil prince *nešťastnou náhodou*. Pověst bídila. To je to poslední, o co stojí. Ale teď nemůže ani tasit meč a zaútočit. Vypadalo by to, že se zalekl princovy výzvy.“

„Ale co když se pokusí jablko zasáhnout a skutečně mine?“

„Nemine.“ Bohužel, neznělo to tak sebejistě, jak by si Mandelbaum přál. Nebyl zběhlý ve válečných uměních a jablko mu připadalo jako zatraceně malý cíl. Výčep byl dlouhý a lampy na stěnách skýtaly jen slabé, mihotavé světlo.

Medvěd si přiložil kuši k líci a zamířil. Zlobně se na prince mračil, protože si byl jist, že mu naletěl – a ani nevěděl jak. Pak vystřelil.

Šipku v letu není ve skutečnosti možné vidět. McAllisterova zbraň byla v okamžiku výstřelu pod napětím více než stovky liber. Zaslechli jste zadrnění tětiny a zasvištění střely, ale váš pohled okamžitě přeskočil na Neodolatelného.

Který se náhle pohyboval takovou rychlostí, že někteří vesničané dodnes tvrdí, že to byla jen jedna z Mandelbaumových iluzí. V jednom okamžiku stál ležérně opřený o zeď, v obličeji výraz zdvořilé nudy, ruce zaklesnuté palci za opaskem a vypadal s jablkem na hlavě poněkud komicky. V příštím okamžiku jednal. Jeho oči zachytily záblesk světla lampy na střele, mozek dal povědomý signál svalům a princův meč úhledně přetřel šipku nadél, takže její dvě půlky zasáhly jablko asi půl palce od sebe.

„Tomu nevěřím,“ vydechla Anna. Mandelbaum užasle potřásl hlavou. Wendell jen pokrčil rameny.

Medvěd přihloupě poučil oči. Neodolatelný stál mírně rozkročený s oběma rukama sevřenýma na jílci Urputného, jeho lesklý brit držel nehnutě před obličejem. Pomalu dovolil svým ramenům, aby se uvolnila. Sundal si jablko z hlavy, podíval se na dvě půlky šipky, které z něj trčely, a hodil ho Medvědovi. S pohybem tak bleskovým, že ho většina přihlížejících stěží postřehla, zmizel Urputný zpátky v pochvě. Teprve pak začali diváci tleskat.

Princ se jim uklonil a vykročil vpřed, pak napřáhl ruku směrem k Medvědovi. Ten ji poněkud nervózně stiskl – neuniklo mu, že druhá princova ruka ležérně spočívá na jílci meče.

„Říkal jsi něco?“

„Huh?“

„Vzpomínám si, že jsi mluvil o mé pověsti. Říkal jsi něco v tom smyslu, že ji vytvořili najatí bardové.“

„Ehm, ano,“ řekl Medvěd. „Bardové. Skvělí, pokud jde o šíření pověsti. Ehm, nevíte náhodou, kde bych si mohl nějakého najmout, že ne?“

„Ne.“

„Aha. Nevadí. Zrovna jsem odcházel.“

„Ne, zůstaň a napij se s námi.“ Neodolatelný poplácal McAllistera po rameni. „Vlastně jsem zrovna hledal někoho, kdo by mě zasvětil do místního folklóru.“

„Ehm, no, jestli zaplatíte, myslím, že nemůžu odmítnout.“ McAllister se posadil a všichni se navzájem představili. „To je pěkný kousek železa, co s sebou nosíte, princí. Udělali ho vaši vlastní zbrojíři?“

„Ne, je to dárek.“ Neodolatelný si odepnul pochvu s mečem a podal ji Medvědovi. Obr si meč obdivně prohlédl. „Krásný, skutečně krásný. Skvěle vyvážený.“ Začal otevírat želízka na jílcí. „Na co je tohle zahnuté? Nějaký šroubováček?“

„Ehm, já myslím, že je to na rozplétání lan.“

Po krátké konverzaci na téma zbraně, turnaje, lov a tak podobně se Neodolatelný začal vyptávat na trnitý živý plot a Anna s Mandelbaumem mu přizvukovali. Medvěd se podrbal v řídkých vlasech a chvíli uvažoval. „Jistě, ten les je kouzelný, ale nevzpomínám si, že bych se někdy doslechl o nějakém grálu. Tihle pamětníci –“ ukázal na stařešiny, kteří se mezitím vrátili k dominu „– by se o něm určitě zmínili, kdyby tu nějaký byl. Trnové houští obklopuje hrad princezny Jitřenky.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Je to zvláštní historie. Možná jste si všimli, že les, kterým jste prošli, je kouzelný, a živý plot také není jen tak ledajaký.“

Neodolatelný, Anna a Wendell si vyměnili pohledy.

„Všimli jsme si.“

„Starý král Stephen si vystavěl hrad uprostřed lesa a s vílou, která mu vládla, moc dobře nevycházel. Jmenovala se Esmeralda a byla to mrcha k pohledání. V den, kdy se měla princezna Jitřenka vdát, uvrhla na celý hrad kletbu a princezna upadla do hlubokého spánku. Podle pověsti ji může probudit jen polibek prince.“

„Ach, to je strašné!“ zvolala Anna.

„A co jako?“ zeptal se Neodolatelný. „To, že byla uvržena do hlubokého spánku, nebo že může být probuzena pouze

polibkem?“

„Samozřejmě to, že přišla o svatbu. Uvědomuješ si vůbec, kolik úsilí do něčeho takového žena vkládá?“

„A co její nastávající? Ten přišel o svatební noc.“

„Zmlkni.“

„Hrad obrostlo trnité houští, až v něm postupně zmizel celý. A od té doby už nikdy nikdo neviděl ani krále, ani princeznu a – což je dost zvláštní – ani vílu Esmeraldu.“

Hostinský přinesl jídlo a dolil všem pivo. Medvěd a Wendell se začali krmit, zatímco ostatní tři rozebírali příběh, který právě vyslechli.

„Jen si to pomyslete,“ prohlásila Anna zasněně. „Ta chudinka tam stále spí, zatímco čas plyne, listí na stromech ztrácí barvu a opadává, roční období se mění a ona sní o tom, že jednoho dne přijde princ a probudí ji.“ Povzdechla si. „Pomyslete na všechny ty svatební dary, které pořád ještě nikdo nerozbalil.“

„Já bych té historce zase tak moc nevěřil,“ namítl Neodolatelný. „Víla magie *není* tak silná. Kolem se potuluje dost chlápů, kteří by si s ní dávno poradili. Jako třeba Mandelbaum.“

„Ve vši skromnosti,“ usmál se Mandelbaum, „musím říct, že skutečně není mnoho čarodějů, kteří by se mi vyrovnali. A princův postřeh je v zásadě správný. Ta záležitost s grálem byla příliš neurčitá, než aby na ni někdo plýtvál časem a energií, ale jestli je v sázce celý hrad, nevydrželo by houští ani hodinu.“

„Na něco jste zapomněli,“ řekl Medvěd žvýkaje chrupavku. „Na svatbě byla veškerá šlechta království. Pořád jsou uvnitř. A stejně tak nejbohatší kupci, cechmistři a penězoměnci. Víte, byla to velká svatba. Každý, kdo něco znamenal, tam byl. Ta zatracená víla odstranila celou vládnoucí vrstvu království. Venku zůstali jen poddaní. To znamená nikdo, kdo by si mohl dovolit najmout prvotřídního čaroděje nebo zorganizovat záchrannou výpravu.“

„Vypadá to, že se tak vytvořilo pozoruhodné mocenské vakuum. Proč se sem nepokusili vtrhnout ze sousedních

království?“

Medvěd se zatvářil překvapeně. „Ale Vaše Výsosti, vždyť to udělali. Váš děd, král Neodolatelný, prohlásil Alacii za protektorát.“

„Alacie patří Illyrii?“

„To jsi nevěděl?“ zeptala se Anna.

Neodolatelný pokrčil rameny. „Politická řešení mě nezajímají. Zabývám se spíš taktickými záležitostmi.“

„Já vím. Zabíjení a zachraňování, že?“

„Správně.“

„Ale copak lid nezůstal věrný svému původnímu králi?“

Medvěd se zahleděl na dno své sklenice. „Víte, mohli si vybrat. Mohli platit daně králi a pak další daně šlechtě, která vládla jejich zemi. Nebo mohli platit jenom novému králi. Jak to dopadlo, si určitě domyslíte sami.“

Anně se to vůbec nelíbilo.

„Mandelbaume, co si o tom myslíš ty? Je tam uvnitř princezna, nebo není?“

„Je samozřejmě pravda, Vaše Výsosti, že místní folklór obvykle není nejdůvěryhodnější zdroj informací. Ale na druhou stranu, vytvořit takový živý plot není žádná maličkost. Podle mě za ním *něco* důležitého být musí.“

„No dobře. Na tu záležitost s grálem jsem se už chystal zapomenout, ale jestli je uvnitř princezna k zachránění, je mou povinností jednat. Vyrazím zítra.“

„Ach sire, analyzovat magii živého plotu a vymyslet vhodné protikouzlo mi zabere tři nebo čtyři dny. Pokud k tomu budu potřebovat přivést nějaké zařízení z Illyrie, možná i několik týdnů.“

„Zapomeň na plot. Mám nápad.“

Mandelbaum se rozzářil. „Ne, počkej. Také mě něco napadlo. Určitě už sis všiml, jak kouř z krbu stoupá vzhůru do komínu –“

„Letět na pytli s kouřem? Na to zapomeň,“ prohlásil Neodolatelný.

Mandelbaum se podíval na Wendella. „Možná ti to správně

nevysvětlil. Určitě to bude fungovat.“

„O tom nepochybuji. Ale mám lepší nápad. Vzpomínáš, jak naše vojsko pronásledovalo bandity a oni překročili řeku Lassendale a zapálili za sebou most? Takže...“

Neodolatelný jim vyložil svůj plán. Mandelbaum se několikrát zatahal za vousy a pak přikývl.

„To se dá zařídit, sire. Obětuji na to celou dnešní noc a ráno budu připravený.“

Wendell vyskočil. „Já ti pomůžu, Mandelbaume!“

„Dobře,“ řekl Neodolatelný. „Ale nezapomeň si také trochu odpočinout, Wendelle. Kdo ví, co nás čeká na druhé straně.“

„Jestli mě omluvíte, dám se hned do práce.“ Mandelbaum vstal, uklonil se Neodolatelnému a pak Anně. „Dobrou noc, malá princezničko.“ Spolu s Wendellem odešel z výčepu.

„Velice příjemný muž,“ podotkla Anna.

Také Medvěd vstal. „Myslím, že už taky půjdu. Díky za večeri, Neodolatelný. Jsi správný chlap.“ Zašklebil se. „S tím mečem to byl skvělý trik.“

Hostinský začal sklízet ze stolu a zároveň toho využil, aby řekl, co má na srdci. „Princi Neodolatelný, nedokážu ani vyjádřit, jaká je to pro mě čest hostit vás ve svém skromném podniku.“

„Pročpak skromném, hostinský? Mně připadá skvělý.“

Hostinský vypnul hrud'. „Děkuji vám, Vaše Výsosti. Ubytoval jsem vás v našem největším a nejpohodlnějším pokoji, a dal jsem vám matraci vycpanou husím peřím. Vaše družina má pokoj hned vedle. A vaše komorná může přespat v kuchyni s ostatními děvčaty.“ Usmál se na Annu. „Moje žena ti připravila místo hned u pece, maličká, takže budeš spát hezky v teploučku.“

„Ehm,“ řekl princ. Podíval se na Annu v očekávání, že hostinskému vysvětlí, že je královského rodu a že by ocenila pokoj odpovídající jejímu stavu. Ona se mu ale jen chladně podívala do očí a neřekla nic. „Vlastně, ehm, budu potřebovat, aby se moje, ehm, komorná postarala o nějaké, ehm, správký,

ano, správký, a budu s ní muset prohovořit nějaké záležitosti a nejspíš se to protáhne, takže by bylo lepší, kdyby měla, ehm, pokoj vedle mého.“

Hostinský byl tak ohromen, že zpočátku vůbec nebyl schopen slova. Rudá vlna hněvu mu vyrazila od krku a přelila se mu přes obličej až k temenu lysé hlavy. Anna byla přesvědčena, že nebýt hrozby *lese majesty*, nejspíš by mladého prince udeřil. Pak jako by pochopil a hněv ho opustil stejně rychle, jako se objevil. Hostinský se hlasitě rozesmál. „No jistě,“ řekl. „Vaše Výsost si dělá legraci. Ha, ha, ha. Přece by vás nemohlo napadnout, že bych ubytoval neprovdanou ženu do stejného křídla, jako muže. Jaký jsem to hlupák, že jsem se od vás nechal nachytat.“

Neodolatelný se podíval na Annu. Dívka stále mlčela. Trochu nucené se usmál. „Jistě, jistě. Jenom jsem žertoval. Samozřejmě, ubytujte ji v kuchyni. A kdyby s ní byly nějaké potíže, prostě na ni vylejte vědro studené vody.“

Anna vstala a uklonila se. „Jak si Vaše Výsost přeje,“ řekla pokorně. „Ale večer vám ještě přinesu do vašeho pokoje sklenici mléka. Princ chce vždycky sklenici teplého mléka a koláčky z ovesných vloček, než se uloží k spánku,“ řekla majiteli.

Neodolatelný zaskřípal zuby.

„Ano?“ opáčil hostinský. „Koláčky?“ Podíval se na Neodolatelného a pak na Annu. „No, myslím, že to je v pořádku. Jedna z vdaných žen vás doprovodí. A nyní, když dovolíte, sire, musím se postarat o ostatní hosty.“

Neodolatelný ho pokynem propustil. Anna si uhladila šaty. „A nyní, když dovolíte, sire, musím se postarat o své místo v kuchyni.“

„Počkej! Proč jsi mu netekla –“ Ale Anna už odcházela a zanechala prince samotného u stolu v rychle se vyprazdňujícím výčepu. „Ženské,“ zamumlal.

Nakonec odešel do svého pokoje. Wendell vybalil jeho zavazadla, ale nikde ho nebylo vidět; podle všeho byl ještě s Mandelbaumem. Neodolatelný si zul boty a uleh na postel. Matrace plněná husím perím byla právě tak pohodlná, jak

hostinský sliboval, ale stejně se nedokázal uvolnit. Myslel na Annu. Ta dívka byla skutečně hezká. Jenomže ho doháněla k šílenství. Vůbec neoceňovala, že je princ Neodolatelný, zatraceně! Co od něj vlastně chtěla? Převalil se na břicho a pak zase zpátky na záda. Navíc měla nádherné poprsí. Ty její šaty komorné je doslova vystavovaly na odiv. Princ se znovu převalil na břicho a udeřil pěstí do polštáře. Pak si ho znovu natřásl. Potom se obrátil na bok. „Ta matrace je příliš měkká, v tom je ten problém.“

Dveře se prudce otevřely a dovnitř vtrhl Wendell. „To je paráda! Bude to skvělé kouzlo.“ Popadl z vaku nějaké svíce a zase zmizel.

„No, alespoň někdo se baví,“ zabručel Neodolatelný do prázdné místnosti.

Princ měl o Mandelbaumovi vysoké mínění a vždycky obdivoval jeho magické schopnosti. Starý muž byl hotová studnice vědomostí. Problém s čaroději obecně ovšem byl, že nebyli schopni vyprodukovat opakovatelné výsledky. Proto se na jejich kouzla nerad spoléhal, pokud na vlastní oči neviděl, že se několikrát po sobě povedla.

Mandelbaum byl docela spolehlivý, i když z těch jeho řečí o symbolismu nebyl Neodolatelný ani trochu moudrý. Naplnit grál vodou, pomyslel si, nejspíš nebylo o nic symboličtější než zasunout meč do pochvy.

Náhle se ozvalo tiché zaklepání na dveře, tak tiché, že si princ zprvu ani nebyl jist, jestli vůbec něco slyšel. Pak se ale klepání ozvalo znovu, opatrné ťuk, ťuk, ťuk a dveře se pomalu otevřely. Anna se svícem v ruce tiše vklouzla dovnitř a zavřela za sebou.

Byla naprosto úchvatná.

Měkké světlo svíce zdůraznilo její lícní kosti a třpytilo se jí v očích. Lesklé černé vlasy jí spadaly v hebkých vlnách na ramena. Rty měla plné, rudé, zvlhlé a lehce pootevřené, její dlouhé řasy se jemně třepotaly proti její dokonalé pleti. Na sobě měla prostou bílou bavlněnou noční košili, která účinně

zakrývala obrysy její postavy, ale těch několik křivek, které se přes všechnu snahu zakrýt nedaly, působilo velice slibně. Byla bosá.

Neodolatelny najednou cítil, že má sucho v ústech.

Anna postavila svícen na noční stolek a posadila se vedle prince. „Ahoj,“ špitla tiše.

„Ahoj,“ odpověděl Neodolatelny. „Kde máš gardedámu?“

„Všichni už spí. Využila jsem příležitosti a tajně jsem se vykradla za tebou.“ Usmála se. „Bohužel, žádné mléko a žádné koláčky. Jenom já.“

„No, nemůžu říct, že bych byl zklamaný. Proč jsi neřekla hostinskému, kdo jsi? Musel by ti dát samostatný pokoj.“

„Ty hlupáčku.“ Anna vzala princovu ruku do svých. „Hostinský by nikdy neubytoval ženu do stejného křídla jako muže a těžko by mohl vystěhovat prince Neodolatelného z jeho pokoje. Takže by mi musel dát jednu ze zadních místností a vykopnout odtamtud všechna ostatní děvčata.“

„A kde by pak spala?“

„Ve stáji.“

„Aha, už to chápu. Poslyš, to od tebe bylo vážně šlechetné, když jsi jim neřekla, že jsi královského rodu.“

„No, na našem hradě jsem dělala všechny domácí práce a postupně jsem začala věci vidět z perspektivy pracujícího děvčete.“

„Jistě. Stejně to ale od tebe bylo velice hezké.“ Neodolatelny zjistil, že si zoufale přeje, aby jejich rozhovor neskončil. „Ehm, ano, chtěl jsem říct, že od tebe bylo hezké, ehm... ehm, *velkorysé* od tebe bylo, vzdát se pokoje, jako je tenhle.“ Cítil se jako dokonalý idiot. „Víš, spát v kuchyni, aby ony nemusely spát ve stáji, ehm, je hezké... páni, co to melu?“

„Můj ty bože! Neodolatelnému princovi Neodolatelnému se nedostává slov?“

„Zaskočila jsi mě, když ses tu najednou objevila. Dej mi minutu.“

„Třeba i dvě.“ Anna se předklonila a opřela se lokty o kolena,

čímž princově koncentraci nijak nepomohla. Násilím odtrhl pohled od jejího poprsí, které se při každém jejím nadechnutí něžně zvedalo a zase klesalo, a podíval se jí přímo do očí.

Řekl: „Anno, dnes večer, když jsem šel do svého pokoje, jsem se podíval z okna a venku rostla popínavá růže. Normálně kvetou až v létě, ale tahle byla chráněná před nepřízní počasí, a proto vyrašila dříve. Světlo z okna dopadalo na ten jediný květ, čerstvě rozvitou rudou růži. Padla večerní rosa a několik kapiček vody se zachytilo na jejích něžných okvětních lístcích, kde se třpytily jako perly. Tohle jsem viděl, Anno, jedinou, dokonalou růži, zářící v temnotě, a když jsem ji uviděl, vzpomněl jsem si na tebe.“

„Áách,“ vydechla Anna. „To bylo hezké.“ Stulila se vedle prince a položila si hlavu na jeho rameno. Neodolatelný ucítil na krku její teplý dech. Jeho krevní tlak prudce stoupl. Bylo na čase, aby se o něco pokusil.

„Víš, Neodolatelný, my dva máme hodně společného.“

Objal ji kolem pasu a přitom uvažoval, jestli se má odvážit dotknout jejího stehna. „Opravdu?“

„Um hmm. Oba máme rodiče, kteří nám závidí naše mládí a popularitu.“

Druhou rukou jí odhrnul vlasy z obličeje. „Asi ano.“

„Oba máme silně vyvinutý smysl pro povinnost vůči našemu lidu.“

„Ehm, ano. Svým způsobem.“ Sevřel ji pevněji a opatrně se přisunul blíž, pak si přitiskl její tělo k sobě. Sklonil se k jejímu obličeji, až se jeho ústa ocitla jen kousíček od dívčích rtů.

Anna přivřela oči a nechala svou mysl volně unášet. Tichým hlasem pokračovala: „Moje i tvoje matka zemřely při porodu.“

Princ si odfrkl. „No a co?“

„Když jsem byla malá holčička, pořád jsem na ni musela myslet. Myslel jsi někdy na svou matku?“

„Ehm, ne ve chvílích, jako je tahle.“

„Je to zvláštní, vyrůstat bez matky. Zvlášť když zahynula, když nám dávala život.“

„Tak moment!“

„Svým způsobem jsme zodpovědní za jejich smrt, skoro jako bychom je zabili.“

Princův krevní tlak s žuchnutím klesl. „Hej...“ Tahle představa byla znepokojující dokonce i pro nadržného pubertáka.

„Ne že bych se cítila provinile. Když jsi dospíval, myslel jsi někdy na podobné věci?“

„Ne!“ Princ se prudce posadil a Annina hlava dopadla na polštář. „Ne, nikdy jsem na nic takového nemyslel. A ani nijak zvlášť netoužím myslet na to teď. Páni, ty tedy víš, jak zničit romantickou atmosféru.“

„Romantickou atmosféru?“ Anna jako by si náhle uvědomila, kde je, rychle vyskočila z princovy postele. „Omlouvám se, nechtěla jsem... nesmíš si myslet, že bych... Už musím jít.“ Prudce otevřela dveře. „Tak... uvidíme se zítra ráno... myslím.“ Podala mu ruku, aby jí ji stiskl.

Princ ji ignoroval. „Je venku chladno?“

„Ehm, ano, je tam dost zima.“

„Skvělé.“ Neodolatelný si povzdechl. „Půjdu se projít.“

Zvuk jeho kroků probudil celý hostinec, takže Anna měla co dělat, aby se vrátila do postele, aniž by ji přitom někdo viděl.

* * *

Když odjížděli z vesnice, slunce ještě nestačilo vysušit ranní opar, ale tentokrát Neodolatelný s Wendellem upustili od obvyklého dospívání. Wendell spal v noci skoro čtyři hodiny, což je pro někoho oplývajícího energií mládí až dost. Nyní vyjížděl s koněm daleko dopředu, aby prozkoumal cestu, pak se zase vracel a ani na okamžik ho neopouštělo radostné vzrušení. Neodolatelný cítil vnitřní napětí věstící nadcházející nebezpečí; i když na povrch vypadal dokonale klidně, už se nemohl dočkat, až se bude moci vypořádat s úkolem, který ho čekal. Mandelbaum byl vzhůru celou noc a přesto se z jeho obličeje nedala vyčíst únava; sebevědomě seděl v sedle a kouřil dýmku.

Anna se dívala přímo před sebe, jela mlčky a na veškeré otázky odpovídala „mmpf“. Prince okázale ignorovala. Skutečnost, že si zjevně nikdo nevšiml, jak ho ignoruje – a princ ze všech nejméně – ji rozčílila ještě víc než jeho včerejší chování.

Když dorazili k trnitému houští, Wendell rychle prozkoumal okolí a našel několik useklých větví. „Tady. Přesně tady to bylo. Vidiš, tady jsme si rozdělali oheň.“

Mandelbaum začal studovat živý plot. Stejně tak Neodolatelný. „Dokonalé. Vypadá naprosto stejně jako zbytek houští. Vidiš, tady jsem ho kus vysekal, ale už to vůbec není vidět.“

Mandelbaum pouze přikývl. Vytáhl z kapsy malé nůžtičky, ustříhl si jeden výhonek a i s nůžkami si ho schoval. Pak si odložil plášť. „Tak tedy do práce.“

„Co uděláte?“ zeptala se Anna, kterou už pomalu přestávalo bavit trucovat.

„Hele,“ zaradoval se Neodolatelný. „Ona mluví.“

„Sklapni. Co uděláte, čaroději?“

„Dívej se a uvidíš.“

Neodolatelný se posadil pod strom a začal něco vyřezávat z kusu větvičky, zatímco Mandelbaum s Wendellem otevřeli dva obrovské sedlové vaky a začali je vybalovat. Nejprve z nich vyjmuli tučt podivně vyřezávaných dřevěných kolíků, které zatloukli do země tak, aby přibližně tvořily kruh. Vzdálenosti mezi kolíky byly zjevně důležité, protože je několikrát přeměřili provázkem s uzlíky. Potom vytáhli několik kožených váčků s nějakým prachem a ten rozsypali mezi kolíky. Z malých lahvíček nabírali pipetou nepříjemně páchnoucí tekutiny a v úzkostlivě odměřeném množství je kapali na zem i na kolíky. Potom začali na některé z kolíků pokládat kousky železa, mědi, bronz a k Annině překvapení i zlata a stříbra.

„Nechtěl bys taky něco dělat?“ zeptala se Anna Neodolatelného.

„Vždyť dělám. Podívej, vyřezal jsem píšťalku.“

„Myslela jsem, jestli bys jim neměl pomoci.“

„Vypadá to, že si beze mě vedou docela dobře.“

„Pche.“ Anna uraženě odplula a Neodolatelný si všiml, že její šaty jsou pro ten druh pohybu jako stvořené. Princezna došla k Mandelbaumovi a zeptala se ho: „Mohu s něčím pomoci?“

„Ne,“ odpověděl Mandelbaum rozhodně. „Raději se nám tady neplet'. My s Wendellem to zvládneme. Posad' se někam pod strom a počkej, až budeme hotovi.“

Anna se vrátila k princovi a posadila se vedle něj. „No dobře, nejspíš jsem hloupá. Vlastně bych ti měla za minulou noc asi poděkovat.“

„Cože? Poděkovat mi? Za co?“

„Že jsi... nezneužil příležitosti. Myslím, že jsem se trochu nechala unést. Byla bych tě... políbila... a tak dál. Včera v noci jsem si myslela, že jsi mě odmítl, ale teď už vím, že to tak není. Jen díky síle tvého charakteru jsme neudělali něco, čeho bychom teď oba litovali.“

„Aha,“ řekl princ. Několikrát otevřel ústa, jako by chtěl něco namítnout, ale pokaždé si to rozmyslel. Po několika minutách mlčení konečně řekl: „Vlastně k tobě můžu být docela dobře upřímný. Neodešel jsem, protože jsem tak obrněný ctností; musel jsem se jít projít, protože mě rozrušilo to, co jsi říkala o mé matce. Ale hrozně, opravdu hrozně jsem po tobě toužil.“

„Opravdu?“

„Jo. Myslím, že jsi velice krásná. A co je ještě důležitější, nejsi jen krásná, ale i skvělá.“

„Díky. Udělal jsi mi skutečně radost.“

„Rádo se stalo. Teď mi zase můžeš říct, jak se líbím já tobě.“

„Vypadáš celkem dobře.“

Princ na ni vyplázl jazyk. Anna se rozesmála a šťouchla ho do žeber. „Teď mi ale řekni, jak se míníš dostat přes to houští.“

„Počkej si. Mandelbaum už je skoro hotov.“

Mandelbaum už ve skutečnosti skončil a půda mezi kolíky začala doutnat. Wendell posbíral vaky a odnesl je do bezpečné vzdálenosti. Princ a Anna vstali, ale zůstali na místě.

Mandelbaum začal mumlat zaklínadlo a dřevěnou paličkou přitom několikrát poklepal na kolíky. Pak si vyndal z úst dýmku a dal se na spěšný ústup, až za ním plášť vlál.

Náhle věci dostaly rychlý spád. Uprostřed kruhu se objevil modrý plamen a v jediném okamžiku vzplál celý prostor mezi kolíky. Ozvalo se hučení a k obloze vyšlehl dvacet stop vysoký sloup ohně tak prudce, že se kouř a ohnivé uhlíky rozletěly do všech stran. Zakrátko oheň dohořel a nezůstalo po něm nic než sežehlý kruh země.

„A to je všechno?“ zeptala se Anna. „Jak nám to pomůže na druhou stranu houští?“

„Počkej si.“

Půda pod nohama se jim náhle začala chvět a ozvalo se hluboké dunění. „Co je to?“

„Nehýbej se.“

Země kolem princezny začala pukat a brzy se vlnila jako rozbouřené moře. Stromy se otřásaly a shazovaly listí a suché větve. Vítr divoce svištěl a ječel, až jim zaléhalo v uších.

„Teď to přijde,“ zařval princ.

S ohlušujícím burácením vytryskl z půdy mohutný proud vody, který vystříkl vysoko do vzduchu. Tisíce litrů za minutu prýštelo ze země a mizelo jim proti modrému nebi z dohledu. Někde pod mraky ztratil ten nesmírný gejzír energii a začal padat zpátky. Všichni čtyři přátelé se náhle ocitli v příšerném lijavci.

„Ale ne, jsem úplně mokrá!“

Neodolatelný se zasmál. „Jo!“ Pak si všiml, jak jí promočená látka ulpívá na prsou, a rychle se odvrátil.

Mandelbaum mával rukama a snažil se přivaly usměrnit. Vodní sloup se prohýbal jako palma ve větru a rozstříkoval vodu na stovky kroků daleko. Postupně se ale začal sklánět zamýšleným směrem a nakonec vytvářel dokonalý oblouk mizící za trnitým houštím.

„Povedlo se,“ řekl princ.

„Ale k čemu je to dobré? Po vodě se na druhou stranu

nedostaneme.“

„Ještě to neskončilo. Teď přijde ta nejefektivnější část.“

Mandelbaum se na ně podíval a mrkl. Pak zamával rukama a Anna si uvědomila náhlé ticho.

Neodolatelný zamířil k čaroději a ona se vydala za ním. Ovanul ji chladný vítr a v promočených šatech jí náhle byla strašná zima. Pak si všimla, že les doopravdy neutichl – práci dál zpívali a listí stále šelestilo ve větru. Jen hromový řev vody už se ji nesnažil ohlušit, přestože stále viděla oblouk, mizející za živým plotem. Wendell jí podal ručník a ona ho vděčně přijala. Když si otřela vodu z obličeje a očí, podívala se na fontánu pořádně a pochopila.

„Vždyť je zmrzlá. Proměnila se v led.“

„Nedotýkej se ho,“ varoval ji princ. „Přilepila by ses. Počkej, mám pro tebe rukavice.“

„Led je silně podchlazený,“ prohlásil Mandelbaum. „Měl by v tomto stavu vydržet několik hodin. To by mělo bohatě stačit, abys našel princeznu, políbil ji a zase se vrátil – ale do žádných výzkumů se raději nepouštěj.“

„Hmpff,“ řekla Anna.

„Co myslíš tím ‚hmpff‘?“

„Ale no tak. Přece tu Jitřenku, nebo jak se jmenuje, nechceš doopravdy líbat – pokud vůbec existuje?“

„Proč ne?“

„Princi Neodolatelný! Vždyť ji ani neznáš!“

„Jak bych ji mohl znát? Vždyť je zakletá.“

„Přesně o to mi jde. Přece nemůžeš jen tak vejít do ložnice neznámé dívky a políbit ji ve spánku. Nemůže dát najevo svůj nesouhlas. Prakticky by to bylo znásilnění.“

„Jestliže ji mohu zachránit jedině tím, že ji políbím, políbím ji. Je to moje práce. Jsem princ.“

„To je perverzní.“

„Ty prostě žárlíš.“

„Žárlím? Já? Cha!“

„Podle mého názoru je tohle přesně ten druh nesmyslné

konverzace, která se může táhnout celé dny," poznamenal Mandelbaum. „Co kdybyste v tom pokračovali a současně šplhali? Dvě hodiny uběhnou rychleji, než si myslíte.“

„To je pravda," řekl Neodolatelný. „Wendelle, podej nám provazy a cepíny.“

„Žádné nemám," odpověděl panoš. „Mandelbaum řekl, že je nebudeme potřebovat.“

„Mám pro vás překvapení," usmál se čaroděj. „Od chvíle, kdy jste tohle kouzlo viděli naposledy, jsem ho trochu vylepšil.“ Z jedné z mnoha kapes vytáhl stříbrnou čajovou lžičku a zamilovaně ji vyleštil cípem pláště. Pak ji delikátně uchopil palcem a ukazováčkem, naklonil se nad ledový most a jemně do něj lžičkou ťukl.

Ozvalo se cinknutí, jako když zazvoní křišťálová číše. Zvuk ale neutichl, místo toho nabyl na hlasitosti a hloubce, rozvinul se do tuctu harmonií a podtónů. Chvíli klesal a pak zase stoupal, rozezníval celý ledový oblouk. Náhle umlkl. Pak z mostu začaly opadávat střepinky ledu, snášely se k zemi a leskly se na slunci. Když kouzlo skončilo, princ zjistil, že v mase zmrzlé vody je vytesané dokonalé schodiště.

„Výborně!" řekl.

„Pěkné," přisvědčila Anna. „Opravdu velice pěkné.“

„Dostal jsem za to dvě nominace na čarodějnický Zlatý pentaflex," oznámil Mandelbaum hrdě. „Za nejlepší původní zaklínadlo a za speciální efekty.“

„Gratuluji. No, myslím, že raději půjdu a políbím tu holku. Je to dřina, ale někdo to dělat musí.“

Nasadil si rukavice a bez ohlédnutí vyrazil po schodech nahoru. Anna chvíli váhala a pak se pustila za ním. Led klouzal, jak už to led dělává, takže hned na třetím schodu ztratila rovnováhu. Princ ji zachytil za ruku. Jelikož měl na nohou okované boty, neklouzal, a nechal princeznu, aby se o něj opřela.

Wendell, rovněž v okovaných botách, se zastavil na prvním schodu a otočil se. „Mandelbaume, bylo to drahé kouzlo?“

„Velice drahé, Wendelle.“

„Víc, než by stál ten nápad s pytlem kouře?“

„Určitě. Mnohokrát víc.“

„Tak proč ses víc nesnažil prosadit ten pytel?“

Mandelbaum šlehl pohledem za princem a přesvědčil se, že už je mimo doslech. Pak se sklonil, až měl ústa těsně u Wendellova ucha. „To je politika, synu. Jednou to pochopíš.“

Wendell pokrčil rameny a vyrazil po ledovém mostě za princem.

Slézat ledový most nebylo nijak obtížné – schody byly dostatečně rovné, takže jít po nich nebylo o nic zrádnější než se procházet například po zamrzlém jezeře. Na druhé straně se ve svém nejvyšším bodě tyčil do výše více než sta stop, takže se princ a jeho doprovod pohybovali s jistou obezřetností. Trnité houští nevypadalo při pohledu shora o nic lákavěji, než ze strany, a slibovalo velice nepříjemný dopad každému, kdo by uklouzl. Brzy zjistili, že živý plot je široký asi třicet kroků, takže je most bezpečně dopraví na druhou stranu. Když se princ dostal do nejvyššího bodu, počkal, až ho dohoní ostatní. Anna byla jen několik kroků pod ním a Wendell hned za ní. Jakmile princezna došla k němu a zadýchaně se mu opřela o rameno. „A jéje,“ řekla.

„Nevypadá špatně,“ připustil princ.

„Náš se mi líbí víc,“ namítl Wendell.

Tyto komentáře patřily hradu. Vypadal impozantně; zjevně se jednalo o druh stavby, u které má forma přednost před funkcí. Postaven byl z bíle glazurovaných cihel a jeho zdi byly vyzdobeny kdysi zářivě modrou, nyní značně vybledlou barvou. Honosil se tím typem vysoko klenutých oken, které přivádějí služebné z vyšších pater k šílenství, a střechou posázenou myriádou věžiček, jejichž jedinou funkcí bylo působit esteticky. Dveře a okenice byly z vyřezávaného leštěného dřeva a přední vchod střežili kamenní lvi. Přestože hrad značně utrpěl dvacetiletou přestávkou v údržbě (například panty předních dveří byly rezavé), pořád vypadal relativně nově. Hradní příkop

byl zjevně napájen z pramene, protože voda v něm byla hluboká a čistá a ani do něj ani z něj nevedl žádný potok. Na všechny strany se táhl zelený trávník, který dosahoval až k trnitému houští. Potřeboval posekat. Z věží smutně visely potrhané cáry vlajek.

„Tolik k našemu pátrání po grálu,“ poznamenal princ. „Ten hrad není starší než nějakých třicet let.“

„Stejně se mi líbí,“ řekla Anna. „Je světlý a vzdušný. Nádherné místo pro svatbu.“

„Drak,“ řekl náhle princ.

„Cože?“

Neodolatelný vytáhl z kazajky malý mosazný dalekohled a důkladně prozkoumal výhled pod sebou. „Wendelle, kočáry.“

„Vidím je.“

„Co vidíš?“

Před hradem parkovaly ve dvou řadách zhruba po tuctu kočáry. Nebyly v o nic lepším stavu než hrad. Zub času si smlsl na jejich nátěru, sametovém čalounění i kožených postrojích. Některým uhnula kola, takže teď stály v poněkud nezvyklých úhlech; některé se převrátily úplně. Mezi nimi rostla vysoká tráva.

Neodolatelný podal dalekohled Anně. „Podívej se na tamty dva kočáry.“

Anna si dalekohled přiložila k oku. Při bližším prozkoumání se ukázalo, že kočáry nespadyly samy. Jejich kola byla netknutá, zato na bocích měly ve dřevě hluboké škrábance. Jejich střechy byly úplně odtržené, jakousi nestvůrnou silou, a z trosek trčely třísky. Bylo zřejmé, že je napadla nějaká obrovská obluda a rozlouskla je jako krabí krunýře.

„Co budeme dělat?“

„Mít oči otevřené,“ odpověděl princ.

„Ty chceš jít dál?“

„Jestli chceš, můžeš se vrátit.“

„Jestli jdeš ty, jdu také.“

„Dobře.“ Neodolatelný si trochu povytáhl meč z pochvy a

palcem zkusil ostří. „Ale nech Wendella, aby šel před tebou. Potřebuji ho po svém boku.“

Wendell a Anna se kolem sebe protáhli a společně vyrazili po mostě dolů: princ vpředu, za ním Wendell a Anna jako poslední. Sestup byl poněkud zrádnější než výstup, protože led už se začal rozpouštět a víc klouzal. Přesto se jim podařilo jej dokončit bez nehody a brzy stáli v chladné zelené trávě, která jim dosahovala až po kolena. Princ okamžitě zamířil ke vchodu do hradu.

„Ale co ten drak?“ Anna se rozběhla, aby ho dohonila.

„Pravděpodobně je uvnitř. Kdyby byl venku, viděli bychom ho.“

„Ale jestli je vevnitř, neměli bychom zůstat raději venku?“

„Ne, my bychom měli být uvnitř a drak venku. Bohužel, hrad má příliš mnoho rozbitých oken a dveří, aby ho tam udržel, takže ani tahle strategie by nám nebyla moc platná.“

„Ty ho chceš vážně zabít bez koně a kopí?“

„Hej, nespěchej na mě tak. Pěkně postupně. Nejprve se tu porozhlédneme.“

Přední dveře byly otevřené. Neodolatelny se lehce dotkl jednoho křídla a zatlačil. Poslední zbylý pant zaskřípěl. Princ se odtáhl, otočil se a přiložil si ukazováček ke rtům. Anna a Wendell přikývli. Princ se opatrně protáhl dovnitř. Tam počkal, až se k němu připojí Wendell a pak i Anna.

Vstupní sál byl zaprášený, ale jinak v bezvadném stavu. Anna čekala, že uvidí pavučiny, sršní hnízda, myší trus, záclony a tapiserie ohlodané od krys. Místo toho vypadal nábytek a zařízení sice omšele, ale působením živočišstva netknutý. „Je v docela dobrém stavu,“ zašeptala Neodolatelnému.

Neodolatelny přikývl. Přistoupil k oknu. Na parapetu leželo půl tuctu muších tělíček. „Mrtvé.“

„Nespí?“

Princ zavrtěl hlavou. V rohu místnosti ležel cvrček. Dotkl se ho špičkou meče. Z hmyzu zbyla jen vysušená, suchá slupka. „Mrtví. To musela být pořádná kletba.“

„A kde jsou lidé?“

„Myslíš ti, co se sešli na svatbu? Pojdme se podívat do hradní kaple.“

Zamířili hlouběji do hradu, procházeli chodbami, síněmi a knihovnami, postupně pronikali do jeho středu. Cestou našli svatební hosty, přesněji řečeno to, co z nich zbylo. Neshromáždili se v kapli, ale ve velké hodovní síni, kde se pořádala svatební hostina. Kolem stěn stály dlouhé stoly prohýbající se pod tíhou zlatých podnosů a nádobí z jemného porcelánu. Na dně křišťálových pohárů a karaf byly vysrážené pozůstatky toho, co obsahovaly. Z hostů zbyly jen vysušené kostry. Tu a tam na nich visely cáry hedvábných šatů, ale z vybělených lebek hleděly jen prázdné oční důlky. Uprostřed jídelny byla navršena hromada kostí a na ní spal drak.

Neodolatelný se stáhl zpátky za roh a pokynul ostatním, aby ho následovali. Tiše se vrátili zpátky do vstupní síně a pak vyhledali malou knihovnu v ústraní. V jejích hlubokých okenních výklencích byly na policích naskládány hromady zaprášených knih.

„Sympatický čoklík, co říkáte?“

„Jémináčku,“ vydechla konečně Anna. „Ten je ošklivý. Nikdy předtím jsem draka neviděla. A příšerně páchne.“

„Pach mršin. Odhaduju, že od tlamy ke špičce ocasu tak dvanáct stop. Co myslíš, Wendelle?“

„Čtrnáct, když započítám i ostny na ocase.“

„Všiml sis těch chybějících šupin na hřbetě a na bocích?“

„Ano, sire. Mívají mizernou náladu, když se svlékají, že?“

„Dobře.“ Neodolatelný se zaklonil na židli, až se dvě její nohy zvedly do vzduchu. „Takže shrneme situaci. Máme tady čtrnáct stop dlouhého zelenoostného dračího samce, který se zrovna svléká. Levý horní špičák má našťipnutý, jeden dráp na pravé zadní končetině a po třech na ostatních chybí, hlavu i hřbet má opatřené hřebenem, pravděpodobně je zdravý a docela určitě zlý. V současné době vyspává v uzavřeném prostoru.“

„Ehm,“ řekla Anna. „Mám na to stejný názor.“

„Předpokládejme, že dosah jeho plamenů je tak šest stop,“

poznámenal Wendell. „Hodovní síň má tak čtyřicet stop na sto. V jižní stěně jsou dvojité vstupní dveře, dvoje dveře na každé boční stěně vedou na chodby, vzadu dvoje létací dveře, pravděpodobně do kuchyně.“

Neodolatelný přikývl. „Dvanáct oken o stejné velikosti, osm stop vysoké, čtyři stopy nad podlahou. Všude kolem spousta rozbitého nábytku a jiných trosek.“

„Budou se plést pod nohy.“

„Správně.“ Princ si odepnul meč a podal ho Wendellovi. „Jdi na to.“

„Můj pane?“

„Říkal jsi, že chceš zabít draka. Ted' máš příležitost.“

„Neodolatelný!“ vybuchla Anna.

„Udělám to,“ prohlásil Wendell. Natáhl ruku, aby převzal od prince meč, ale prsty ho nechtěly poslouchat. Když je konečně sevřel kolem pochvy, tasil Urputného a podíval se na něj. Ručně kovaná, lehce naolejovaná čepel se zableskla v denním světle a dokonale vybroušené ostří zaplálo jako oheň. Wendell pochvu odhodil, pozvedl meč ke stropu. „Dobře.“

Neodolatelný ho pozoroval bez jakéhokoliv výrazu. Anna nestačila žasnout. „Dobře,“ zopakoval Wendell. „Hned se vrátím.“ Ve svém snění vždycky pronesl předtím, než odešel do rozhodujícího boje, nějakou údernou, chytrou poznámku. Jenomže v tuto chvíli ho nic nenapadalo, a poté co otevřel a zase zavřel ústa naprázdno, pohodil hlavou a bez jediného dalšího slova zamířil ke dveřím.

Než stačil udělat tři kroky, ucítil na rameni princovu ruku. „Dělal jsem si legraci, Wendelle. Byl to vtip. Vrat' mi ten meč.“

„Poslyš,“ řekla Anna. „To vůbec nebylo vtipné.“

Wendell mu váhavě vrátil meč. „Věděl jsem to. Nikdy mě nenecháš nic udělat.“

„Promiň, Wendelle. Možná příště, ano?“

„To říkáš vždycky.“

„Ale no tak,“ řekl Neodolatelný. Pak se sklonil a pošeptal svému panoši do ucha. „Jdu tam jenom proto, že potřebuju

udělat dojem na tu číču. Jinak bych ti ho přenechal. Opravdu. Myslím to vážně.“

Wendell se podíval na Annu. „Asi ano. Ponesu ti meč ke dveřím.“

Neodolatelný zavrtěl hlavou. „Zůstaneš tady.“

Wendela to tak ohromilo, že se nemohl na slovo. A když se na ně konečně zmohl, dusil se vztekem. „Ty mě tady necháváš s *holkou*?“

„Promiň, že žiju,“ odsekla Anna.

„Je to jen žena. Musíš zůstat s ní a chránit ji. No tak, Wendelle, přece víš, že draci jdou po pannách.“

„Jo, to jo. No tak dobře.“

„Výborně. Ty tady hlídej pevnost a já zajdu tu bestii zabít. Hned jsem zpátky. Pak bychom si mohli udělat přestávku na svačinu.“

„Dobře.“

Neodolatelný mrkl na Annu, poplácal Wendella po rameni a sebevědomě odkrácel. Než stačil dojít ke dveřím, Anna se rozběhla za ním. Mlčky se mu postavila do cesty a pak se mu vrhla kolem krku. Neodolatelného to zaskočilo a sevřel ji v náručí. „Dávej na sebe pozor,“ zašeptala.

„Budu.“

„Pche!“ řekl Wendell.

Neodolatelný je oba nechal za dveřmi zajištěnými závorou a sám se vrátil do hodovní síně. Drak stále spal na hromadě kostí.

Pro spící zvířata obecně platí, že ve spánku vypadají tak nějak bezmocně, zranitelně a roztomile. Obrovský a divoký grizzly, stočený na sluníčku do klubíčka, se zdá být stejně neškodný a hravý jako třeba kokršpaněl; většina sadistických zabijáků nevypadá ve spánku o nic zlovlněji než malé děti, a dokonce i havěť jako ropuchy a hadi získávají, když usnou, vzhled miloučkových hraček.

O dracích to neplatí.

Zelenoostní draci nepatří ve svém rodu ani k největším, ani k nejnebezpečnějším, ale pokud se jedná o záludnost a zlovlnost,

vyrovnaří se jim snad jen barakudy a některé poddruhy potkanů. Tento drak vypadal mimořádně zlovlně. Z tlamy mu vyčnívala řada křivých ostrých zubů a kolem očí měl hluboké jizvy, které mu pravděpodobně způsobila nějaká zoufale se bránící oběť. Po hřbetě mu lezla klíšřata a dalo se čekat, že při bližším pohledu by člověk odhalil i vši a blechy. Šupiny měl špinavé a matné, ale svaly pod nimi svědčily o smrtící síle. Drápy i zuby měl ostré jako břitvy. Ležel stulený do klubíčka s hlavou položenou na ocase a z koutku tlamy mu vytékal potůček slin.

(Draci slintají hodně. Vlastně by se dalo říct, že na boji s drakem je nejhorší to, že když otevřou tlamu, aby vás sežehli, nejdřívě vás příšerně poprskají. Všichni rytíři to nenávidí a není náhoda, že se o tom obvykle nezmiňují, když se večer u krbu chlubí svými slavnými činy.)

Tohle všechno zaznamenal Neodolatelný zatímco s mečem v ruce draka pozoroval ode dveří. Se zatajeným dechem si ho znovu a důkladně prohlédl, pak se rozhlédl po síni a zapamatoval si rozmístění vchodů a východů, nábytku, oken, světla a nejruznějších překážek roztroušených po podlaze, o které by mohl člověk zakopnout, kdyby se nedíval pod nohy, například proto, že by ho příliš zaměstnával boj o život. „Dobře,“ zabručel si tiše sám pro sebe. „Není to tak strašné. Spí. Velice opatrně se k němu přikradu, tiše, abych ho neprobudil, a pak mu vrazím meč do oka dřívě, než si uvědomí, která uhodila. A bude to.“

Vtom se drak probudil.

„Budu se muset vrátit k plánu B,“ pomyslel si princ, ale drak měl naneštěstí stejný nápad a zaútočil.

Neodolatelný opustil místnost ve spěchu, ale zase ne v takovém, aby ho nenapadlo odvést draka co nejdál od Anny a Wendella. Drak proletěl dveřmi jako zelená povodeň, oči podlité krví, pysky ohrnuté a zuby vyceněné v hrozivém šklebu. Zahlédl princova záda mizící v jiných dveřích a bez zpomalení zamířil za ním. Jeho tělo se přitom vlnilo jako hadí, krk měl natažený a hlavu skloněnou jako útočící beran. Pak zařval s divokou zvířecí

nenávistí, až se stěny hradu otřásly.

Draci jsou silně teritoriální zvířata.

Princ proběhl prvními dveřmi, které uviděl. Měl velice jednoduchý plán. Zůstane za dveřmi a bodne draka do oka, hned jak se v místnosti objeví jeho hlava. Bohužel, pokoj, který si vybral, byl plný koberců. Podlahu nepokrývala jedna vrstva, ale hned několik a spousta jich ještě visela na stěnách. Sotva se princ zády přitiskl k jednomu z nich, drak se podezíravě zastavil přede dveřmi, nakoukl dovnitř a pak vypustil oheň. Koberce na podlaze i na stěnách kolem dveří se okamžitě vznály. Neodolatelný, zaskočen plameny a oslepen kouřem, začal ustupovat hlouběji do místnosti. Cestou porazil knihovnu a skočil za ni, připraven bránit svou pozici se zbraní v ruce.

Ale drak se neobjevoval.

„Do prkený vohrady!“ zaklel princ. Koberce hořely tak rychle, že se v místnosti nedalo vydržet. Třemi máchnutími meče sundal ze zdi jeden gobelín, přehodil si ho přes sebe na ochranu proti plamenům a vyrazil vstříc ohnivému peklu. Když se ocitl na chodbě a odhodil doutnající koberec, uviděl draka, jak se vzdaluje, natáčí hlavu ze strany na stranu a věští.

„Zatracené. On ji vyčenichal. Proč je to, sakra, vždycky táhne za pannami?“

V příštím okamžiku došlo k výměně rolí. Drak zvětřil princeznu a rozběhl se k ní, zatímco princ pádil za ním, mával rukama, pokřikoval a všemožně se snažil přilákat jeho pozornost. Bezvýsledně. Drak neomylně dorazil k Annině skrýši, zaváhal jen na tak dlouho, aby se vztyčil na zadní a pak se plnou vahou vrhl proti dubovým dveřím. Jeho přední pracky rozsekaly dveře na třísky. S vítězoslavným řevem pak zvíře vytrhlo pozůstatky dveří z pantů.

Anna uvnitř klečela na horní polici knihovny a zoufale se snažila otevřít okno. Wendell balancoval na druhé polici a s oběma rukama na jejím pozadí Annu přidržoval. Když drak vtrhl do místnosti, pustil ji a popadl jeden ze záložních mečů. Nebyl to dobře uvážený pohyb, protože princezna okamžitě

ztratila rovnováhu a spadla mu na hlavu. Vzápětí na ně dopadlo několik knih a pak se zřítila celá knihovna. Nešťastný pár skončil pod ní, zasypaný hromadou rukopisů a svitků. Samozřejmě se to přihodilo mnohem rychleji, než se to dá vylíčit, a všechen ten chaos spolu se záhadným zmizením zamýšlené kořisti vnesl do drakova plaziho uvažování zmatek. Zastavil se, několikrát zkusmo zavěťřil, pak otevřel tlamu a vydechl oheň. V tom okamžiku dorazil princ Neodolatelný.

Řítil se chodbou plnou rychlostí a první, co zahlédl, byl drakův ocas vyčnívající ze dveří. Našel místo, kde už staré šupiny odpadaly, a oběma rukama mu tam vrazil meč. Kalená ocel se zasekla hluboko do pancéřovaného masa a zarazila se až o kost. Z rány vytryskl menší gejzír krve a ostny, které měl drak na ocase, vyryly do dřevěné zárubně dveří hluboké rýhy. Zvíře přestalo vypouštět plameny a zaječelo, pak zapomnělo na kořist v místnosti, mrštně se otočilo a vyběhlo na chodbu.

Tam na ně čekal Neodolatelný.

Poté, co draka bodl do ocasu, rychle uskočil před jeho smrtícími ostny. Nyní se na něj řítil plnou rychlostí, meč nad hlavou, namířený špičkou dolů, tam, kde čekal drakovo oko. Plazova hlava – oči rudé hněvem, zuby vyceněné – vyletěla ze dveří, jako když ji vystřelí z katapultu. Neodolatelný ji zahlédl a bodl draka do oka vší silou a váhou. Minul.

Byla to těžká rána, dokonce i pro Neodolatelného – zasáhnout v běhu a ve stresu pohybující se cíl o velikosti dlaně. Zázrak byl i to, že se vůbec dostal tak blízko. Ostří Urputného vyrylo hluboký zářez do drakových šupin těsně nad jeho očním důlkem a způsobilo, že bestie znovu zařvala bolestí. Pak meč sklouzl po houževnaté kůži a princ narazil hlavou do drakova krku.

Zvíře se řítilo příliš velkou rychlostí, než aby se dokázalo zastavit nebo jen otočit hlavu a usmažit ho plamenem. Reflexivně útočníka setřáslo a pokusilo se ho zasáhnout spárem, ale Neodolatelný jeho úder vykryl mečem. V následujícím okamžiku drak narazil do zdi přes sebou, čtrnáct stop

pancéřované zuřivosti proti středověkému stavebnictví. Cihly a malta se rozletěly na všechny strany. Než se drak vzpamatoval, Neodolatelný se prosmýkl kolem něj a nyní uháněl chodbou co nejdál od Anny. Obluda za ním sice vyslala oheň, ale princ už byl příliš daleko a právě zahýbal za roh, takže se jí jen podařilo zapálit dřevěné ostění.

Neodolatelný se ocitl v dlouhé chodbě se stěnami ověšenými portréty a s řadou bíle natřených dveří s ozdobnými klikami. Bohužel, všechny dveře se zdály být zamčené. Chodba sama neskýtala mnoho ochrany a nic, co by se dalo použít jako úkryt. Za rohem už slyšel dusot dračích nohou na kamenné podlaze. Běžel od jedné dveří ke druhé a lomcoval jejich klikami, až narazil na úzká dvířka, tak nenápadná, že by je snad přehlédl, nebýt toho, že dveře i stěny kolem byly silně poškrábané dračími drápy. Neodolatelný kolem nich po chvíli rozmýšlení proběhl a dorazil na konec chodby. Byl tam krb s mramorovou římsou a nad ním visela olejomalba půvabné světlolasé dívky v prostých bílých šatech. Neodolatelný se rozhlédl, sáhl do dvacet let starého popela v krbu a vytáhl pohrabáč. Byl černý a těžký, a když jím třískl do nejbližších dveří, odletěly z nich s uspokojivým zapraštěním třísky.

Zvuk dračích nohou na opačné straně chodby zpomalil a pak se zastavil. Drak, který už utrpěl zranění, byl opatrný. Princ znehybněl a čekal. Po chvíli vystrčil drak čenich zpoza rohu a vydechl dlouhý plamen. Několik portrétů se okamžitě vzňalo a ze stěn se začala loupat barva. Princ znovu zaútočil na dveře. Stačily tři poctivé údery pohrabáčem a dveře povolily. Sotva vběhl dovnitř, drak znovu vyrazil.

Za dveřmi nebyla žádná místnost. Princ se ocitl u paty točitého schodiště vedoucího do druhého patra. Nejspíš to bylo schodiště pro služebnictvo, protože kamenné stupně byla hrubé, neohlazené a schodiště bylo sotva širší než princova ramena. Neodolatelný vběhl prvními šest schodů, a když zmizel za prvním zákrutem, zůstal stát. Příliš sice nedoufal, že se drak pokusí vmáchnout do úzkého prostoru, ale jistá naděje tu byla

vždycky.

A jeho naděje se naplnila. Drak se skutečně jal Neodolatelného pronásledovat. Vmáčkl se do dveří a plameny opět vyšlehly. Princ rychle couvl, ale i tak cítil závan horka. Pak vyběhl do druhého patra a tam čekal. Slyšel skřípění dračích šupin o kámen, jak se zvíře pomalu a namáhavě plazilo schodištěm. Nálada se mu trochu zvedla. Další šance zaútočit na oko byla na obzoru. Zdálo se, že to byl opravdu jediný způsob, jak bestii skolit. Drak teď nemohl nikam uhnout a na pořádný útok měl málo místa. Vlastně to bude skoro příliš snadné. Určitě se tím nebude moci chlubit. Čekal u východu na první mezipatro, meč připravený. Když se objevila dračí hlava, vrazil jí ho přímo do oka.

Tentokrát sice neminul, ale i tak to nedopadlo podle jeho očekávání. Drak vztekle zařval, prudce pohodil hlavou a vyrval meč Neodolatelnému z rukou. Princ se dal rychle na ústup a vzápětí začal do všech stran šlehat oheň. Rozhodně se nezdálo, že by bestie byla mrtvá. Předními prackami se opřela o podlahu, až se jí drápy zaryly hluboko do dřeva, a začala se soukat ven. Princ na nic nečekal a rychle vyklidil bojiště.

Hlavní schodiště našel bez potíží, ale vzhledem k tomu, že se dračí oheň a dým rychle šířily, byl nucen sestupovat prakticky poslepu. Dole u knihovny už byl kouř tak hustý, že si Anny a Wendella všiml, až když do nich vrazil. Anna se mu okamžitě vrhla kolem krku, Wendell kolem pasu a oba se ho jali vášnivě objímat. Princ se jim ohleduplně vyprostil.

„Wendelle, vzpomínáš si na všechny ty povídky o zabíjení draků bodnutím do oka?“

„Jo.“

„Je to pěkná snůška nesmyslů. Poslouchej.“

Shora se ozýval dračí řev a nárazy těžkého těla o stěny. Kouř neustále houstl a praskání plamenů sílilo.

„Myslím, že je čas vrátit se k plánu B,“ zavolala Anna, aby překřičela všeobecný hluk.

„Dobrý nápad. Začínáš se do toho vpravovat.“ Princ pevně

sevrhel pohrabáč a vyrazil. „Ale nejprve tudy.“

Následovali ho chodbami naplněnými dýmem, vyhýbající se plamenům. Poté, co několikrát zahruli za roh, Anna zakřičela: „Tohle není cesta ven!“

„Já vím.“ Princ se nezastavil.

„Tak kam?“

„K princezně.“ Princ zůstal stát uprostřed chodby. Bílá barva na stěnách se škvařila žárem. „K princezně Jitřence. K té spící krásce – nebo už jsi na ni zapomněla?“ Ukázal na malá dvířka poškrábaná drápy.

„Zbláznil ses?“

„Pomoz mi s tím, Wendelle.“ Panoš mu pomohl vklínit pohrabáč mezi dveře a zárubeň. „Vždycky jdou po pannách. Myslím draky. Podívej se na ty rýhy po drápech.“ Dřevo se rozštíplо a dveře se rozletěly. „Dělal, co mohl, aby se k ní dostal.“

„Po pannách a psech,“ připomněla mu Anna, zatímco vybíhali po dalším úzkém schodišti. „Raději doufej, že to není průchod do psince.“

Schodiště bylo ještě užší než to pro služebnictvo; Neodolatelny musel postupovat bokem, aby se jím vůbec protáhl. Zato kamenné stupně byly dokonale ohlazené a to ho povzbudilo. Brali schody po třech a kouř se valil za nimi. Anna měla pocit, že stále cítí žár plamenů.

„Schodiště funguje jako komín,“ prohlásil náhle Wendell. „Můj pane, možná se tudy nebudeme moci vrátit dolů.“ Neodolatelny se dál prodíral úzkým prostorem a tmou. Annu táhl za ruku za sebou a ta se zase přidržovala Wendella. Konečně princ nahmatl dveře a pak i kliku. Rozrazil je a všichni tři vběhli v oblaku šedého dýmu dovnitř. Wendell dveře zase rychle zabouchl a kouř se rozptýlil po místnosti jako řídká šedá mlha.

Nacházeli se v jedné rohové věži hradu, v okrouhlé místnosti o průměru asi deseti stop. Čtyři velká okna mířící na sever, na jih, na západ a na východ poskytovala dost světla i vzduchu.

Neodolatelný jedno z nich otevřel a podíval se dolů. Pod nimi se třpytila voda příkopu. Lehký vánek rozptýlil většinu kouře a postupně začali rozeznávat obrysy nábytku a šatů rozložených po židlích i podlaze. Na stolku stála naskicována podobizna mladého muže a vedle váza s uschlými růžemi. V jednom z okenních výklenků stál překrásný čínský džbán na vodu a umyvadlo. Voda z něj už se dávno vypařila a nádobí samo bylo pokryté tlustou vrstvou prachu.

Na lůžku někdo ležel.

Bylo to nízké, čtvercové lůžko s růžovými nebesy a spoustou krajek, kanýrků a záclonek. Anna k němu poklekla a nahlédla dovnitř. „Podívejte se,“ řekla tiše. „Měla na sobě svoje svatební šaty.“

Na lůžku ležely mumifikované pozůstatky mladé dívky. Na sobě měla šaty z bílého saténu, přes obličej bílý krajkový závoj a na zem jí spadala bílá vlečka. Zčernalá a popraskaná kůže se jí napínala na kostech s výjimkou kloubů, kde vyčnívaly vybělené kosti. Odhalené zuby se šklebily v strnulém úsměvu posmrtné masky a prázdné oční důlky hleděly ke stropu. Jen na její husté světlé vlasy jako by čas nepůsobil.

„To je hnus,“ vydechl Wendell.

„Zmlkni, Wendelle,“ okřikla ho Anna. „Je to ta nejdojemnější věc, jakou jsem kdy viděla.“ Šíji mrtvoly ovíjel zlatý řetízek s medailonkem, který teď spočíval na jejích prsou. Anna ho otevřela. Byl v něm maličký portrét mladého muže. „Její princ. Zajímalo by mě, jestli pro ni přišel.“

„Nejspíš je dole, v té hromadě kostí.“

„Podobá se ti,“ poznamenal Wendell.

„Já vypadám líp.“ Neodolatelný nespouštěl oči z mrtvoly. Soustředěně se mračil, jako by sváděl těžký duševní boj.

Wendell se vrátil ke schodišti. Východ teď připomínal dveře otevřené do vysoké pece. Wendell je zase rychle zabouchl. Jemný popel, který pronikl dovnitř, se pomalu usazoval na podlaze. „Můj pane, myslím, že bychom se odsud měli ztratit.“

„Nedokážu to udělat,“ řekl náhle Neodolatelný hlasitě.

„Co?“

„Políbit tu dívku. Nemůžu to udělat.“

„Samozřejmě, že ne,“ řekla Anna. „O čem to vůbec mluvíš?“

„Políbit tu dívku. Zrušit kletbu. Jak to řekl Mandelbaum.“

„Pro boha živého! Ona je mrtvá. Nespí. Ať už ji zaklel kdokoliv, na zrušení kouzla je pozdě.“

„Správně,“ přisvědčil Neodolatelný, ale neznělo to přesvědčivě. „Je mrtvá. Vyschlá mumie bez kousku života. Prakticky prach. Už ji nikdo nemůže zachránit. Mám pravdu, Wendelle?“

„No,“ řekl Wendell váhavě. „Mandelbaum povídal –“

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ zvolala Anna. „Musíte být snad perverzní, když vůbec uvažujete o líbání té... toho.“

„Jo, jasně,“ přikývl princ. „Hloupá myšlenka. No, myslím, že bychom měli raději odejít.“ Ale stále se nehýbal. Ani Wendell.

„Tak na co čekáme? Pojďme.“

„Jenomže je to moje povinnost.“

„Nezačínej s tím zase.“

„Ty jsi od začátku nechtěla, abych ji políbil, že? Žárlíš.“

„To snad není pravda!“ Anna ustoupila od lůžka. „Ujišťuji tě, že *ted'* nežárlím. Tak do toho, polib ji, když chceš. Je to příliš nechutné, abych se o tom s tebou přela.“

Neodolatelný přistoupil k lůžku a poklekl na podlahu. Sklonil se nad mrtvolou. Prázdné oční důlky na něj strnule zíraly. Zuby se nevesele šklebily. Připravil si rty a sehnul se.

„A co když se doopravdy probudí?“ zeptal se Wendell.

„To je bizarní, to je vyloženě bizarní,“ řekla Anna.

Princ se prudce narovnal. „Je to moje práce. A ty mi ji zrovna neulehčuješ. Představ si, že bys tu ležela ty. Chtěla bys, abych odešel dříve, než vyzkouším všechny možnosti?“

„Na tohle se nemíním dívat.“ Anna se obrátila a okázale se zadívala z okna.

„Výborně.“ Princ se zhluboka nadechl, pak zadržel dech, zavřel oči a přitiskl rty na ústa mrtvoly.

V příštím okamžiku jej kostnaté ruce objaly kolem krku a

stáhly ho dolů.

„Mmmmmmpf! Mmmmmmpf!“ Neodolatelny tloukl v panice rukama kolem sebe, obličej pevně vtisknutý do té odpornosti na lůžku. Podařilo se mu chytit mrtvolu za rameno a pokusil se ji odtlačit, ale kostnaté ruce ho držely pevně. „Mmmmmmpf!“

Anna pořád stála zády k němu. „Ty se v tom snad vyžíváš! Od prvního dne, kdy jsem se s tebou setkala, jsem věděla, že jsi zvrhlík –“

Kostra objala prince nohama a nadlidskou silou ho strhla k sobě na lůžko. Wendell se vrhl na postel za svým pánem a snažil se vypáčit kostnaté prsty zaklesnuté kolem jeho šíje. Princ, prsty zapletené do hustých světlých vlasů zombie, se zoufale pokoušel vyprostit. Místo toho se její čelisti otevřely a do úst mu vniklo něco slizkého a živého. „Óóómmmmmpf!“ V prudkém návalu hnusu a paniky se princ svalil na zem, mrtvolu a Wendella strhl s sebou. Všichni tři přistáli na podlaze, Wendell vespod, Neodolatelny na něm – a na prsou mu seděla půvabná světlovlasá dívka.

Půvabná světlovlasá dívka. Pustila prince a ten stačil otevřít oči právě včas, aby zahlédl poslední okamžiky její proměny. Do tváří se jí vrátila barva, oči jí zrudly, pak zbělely a nakonec zůstaly bledě modré, rty se jí nalily krví, jejím vlasům se vrátil lesk, pod šaty se vzedmuly oblíny jejího těla. Trvalo to pouhý okamžik a princ náhle hleděl do očí mladé, krásné a velice živé princezny Jitřenky.

„– a i kdyby ses teď nedal na nekrofilii, určitě by ses brzy začal zajímat o láskování s domácím zvířectvem,“ pokračovala Anna. Pořád se ještě dívala z okna.

Neodolatelny se díval na Jitřenku. Oči měla jasné jako den. Její zoubky se podobaly šňůře perel v měsíčním světle. Špičkou delikátně růžového jazýčku si přejela po rtech a zadívala se na prince.

Pak otevřela ústa a začala ječet jako o život.

Anna polekaně nadskočila. Pak se otočila, právě včas, aby uviděla půvabnou světlovlasou dívku, jak hupsla do postele a

schovala se pod peřinu. Po chvíli se opatrně vynořil její vystrašený obličejík. „Kdo jste?“ zeptala se Jitřenka rozechvělým hlasem. „Co děláte v mé ložnici? Okamžitě jděte pryč, nebo začnu volat o pomoc.“

„To jsi už udělala,“ upozornil ji Wendell.

„Sklapni,“ okřikl ho Neodolatelný. Instinktivně se začal na dívku usmívat. Pak si v duchu představil, co si asi musí myslet: v její ložnici se náhle objevili tři naprostí cizinci v potrhaných, špinavých šatech, obličeje umazané sazemi. Není divu, že se tak vyděsila. Princ vstal, trochu se oklepal a řekl vesele: „Hoří, madam. Na králův rozkaz vás máme evakuovat. Nebojte se, všechno máme pod kontrolou.“ Sklonil se, podal princezně ruku a sebevědomě ji vytáhl z postele.

„Oheň?“ Teprve teď si všimla kouře pronikajícího pode dveřmi.

„Toho dýmu si nevšímejte, všechno bude v pořádku,“ ubezpečil ji rychle Neodolatelný. Přitom ji táhl k oknu. „Tudy, vystupte si laskavě na parapet.“

„Začalo to v kuchyni? Budeme muset přemístit oslavu do zahrady... JJJÁÁÁáááááá...“ Ozvalo se vzdálené šplouchnutí, jak dopadla na hladinu příkopu.

„Ta tedy umí ječet. Ale tobě se to nejspíš líbí,“ poznamenala Anna.

„Nebud' jízlivá. Tak pojd', teď jsi na řadě ty. Pokud ovšem nechceš sejít po schodech.“ Anna k němu přistoupila a on ji vysadil na okno.

„Nemusíš do mě strkat. Dokážu skočit sama.“ Podívala se dolů do modrých vod příkopu o padesát stop níže. Princezna Jitřenka už plavala ke břehu. „Na druhé straně, možná bys do mě raději strčit měl.“ Princ jí vyhověl a Anna dopadla nohama napřed do vody. Pak vyskočil Wendell, kterému se cestou dolů povedlo poloviční salto. Zajel pod hladinu jako šipka a vzápětí se zase vynořil.

„Nepředváděj se,“ zavolal za ním Neodolatelný. Skočil a náraz na hladinu spolu s šokem ze studené vody mu vyrazil

dech. „Uff!“ vyhekl. Nějak se vyhrabal na vzduch, vytřepal si vodu z očí a začal plavat ke břehu. Wendell a Anna už vytahovali Jitřenku z vody. Jitřenka usedavě plakala.

„Hoří! Náš hrad hoří! Je tam můj princ! Můj tatínek je tam! Ach, proč někdo něco nedělá?“

„Je čas uvést věci na pravou míru,“ řekl princ Wendellovi a Anně. Oba přikývli. Neodolatelný vzal Jitřenku pod paží a vykročil s ní k ledovému mostu. „Je mi líto, princezno, ale budete nám muset nějaký čas věřit.“

Jitřenka se mu vysmekla. „Pusť mě! Musíme jim pomoci!“

„Zajdeme pro pomoc do vesnice,“ odpověděl princ. „Teď ale musíte jít s námi.“

Jitřenka se na Neodolatelného podívala, zatřásla rukou v pěst a praštila ho do nosu.

„Au!“ Uder nezasáhl prince tak tvrdě jako překvapení a Jitřenka toho využila, aby se mu vytrhla úplně. Jakmile vycouvala z jeho dosahu, rozběhla se zpátky k padacímu mostu a ječela: „Pomoc! Hoří! Pomoc! Hoří!“ Neodolatelný běžel za ní. Vtom se z brány vynořil drak.

Jitřenka okamžitě změnila směr běhu a narazila do prince jako kometa s krajovou vlečkou. „Ééééííjjjjéééé!“ Princ ji popadl a společně se rozběhli za Wendellem a Annou, kteří už byli skoro u mostu. Neodolatelný běžel jako poslední a drak mu zakrátko funěl za patami. Jílec Urputného mu pořád trčel z oka a trochu kulhal, ale zjevně měl v sobě stále dost síly a krvežíznivosti.

Jitřenka doběhla k mostu a vyrazila po něm jako losos v peřeji. Led rychle tál a jednotlivé stupně byly mokré a kluzké. Navíc se ohladily a některé už byly sotva patrné. Princezna překonala asi patnáct stop, když jí uklouzla noha, upadla a narazila do Anny, která šplhala za ní. Nakonec vytvořili těsný hlouček: obě princezny zuřivě šplhaly po kluzkých ledových schodech, zatímco princ s Wendelem, kterým jejich okované boty přece jen skýtaly lepší oporu, je tlačili zezadu. Podařilo se jim zdolat nějakých třicet schodů, když k patě mostu dorazil

drak.

Neodolatelny nevěřil, že se je zvíře pokusí pronásledovat i po ledové lávce. Jenže svého nepřítele podcenil. Naštěstí drak zahájil výstup mohutným plamenem vyslaným jejich směrem. Oheň k nim sice nedosáhl, zato měl zničující účinky na ledové stupně. Drak se několikrát pokusil vyběhnout po nich nahoru, ale pokaždé zase sklouzl. Neodolatelnému s ostatními se mezitím podařilo zvětšit vzdálenost o několik dalších stop. Konečně drak začal šplhat pomalu a s rozmyslem. Jeho dvoupalcové drápy byly stejně účinné jako horolezecký cepín. Pomalu, stopu po stopě, se zvíře začalo posouvat po zamrzlém vodním proudu.

Neodolatelny se ohlédl a uviděl, jak se netvor blíží. „Máme společnost,“ zabručel a popostrčil dívky nahoru. „Raději sebou hněte.“ Přitom sám uklouzl a sjel o pět schodů zpátky. Bleskově se zase vyškrábal nahoru. „Jsem v pořádku. Rychle.“

Začal zoufalý závod. Potůčky z tajícího ledu nad nimi jim stékaly pod nohama. Kdykoliv klopýtli, a to se stávalo často, šaty jim nasákly ledovou vodou. Postupovali pomalu, ale jistě, a drak za jejich zády také. Nějakou dobu si udržovali odstup – tu o nějakou tu stopu přišli, tu ji zase nadehnali – ale dívky byly čím dál unavenější. Zato drak jako by disponoval nevyčerpatelnou energií. Vzdálenost mezi ním a jeho zamýšlenou kořistí se stále zmenšovala.

Pak dorazili do nejvyššího bodu mostu. Neodolatelny zastavil a ohlédl se. Netvor byl možná čtyřicet stop za nimi. Upíral na něj pohled svého jediného oka a zuřivě vrčel. „Takže jsme nahoře,“ prohlásil princ a prodral se do čela skupiny. „Jakmile se sem dostane drak, sklouzne přímo na nás. Jinými slovy, musíme se dostat z tohoto ledovce dříve, než sem vyleze.“

„Lezeme tak rychle, jak umíme,“ odsekla Anna. Jitřenka neřekla nic. Jenom se ohlédla po drakovi a zachvěla se.

„Jistě,“ přikývl princ. „Proto musíme udělat tohle: posadíme se jako na tobogánu a pěkně sjedeme dolů. Bude to trochu nadsakovat, ale brzy budete tak prokřehlí, že to ani neucítíte.“

„Most je dost prudký,“ namítla Anna. „Pojedeme příliš rychle.“

„Pojedu první a pokusím se vás trochu zbrzdit. Wendelle, ty pojedeš za mnou.“

Anna se posadila za Wendella a objala ho nohama kolem pasu. Jitřenka se znovu podívala na draka, který byl už jen dvacet schodů pod nimi, a rychle se připojila. „Jsem připravená. Můžeme.“

Anna na tu jízdu vzpomínala jako na jednu z nejnejpříjemnějších zkušeností svého mladého života. Sotva se rozjeli, začali prudce nabírat rychlost. Neodolatelný a Wendell se pokoušeli brzdit botami, ale příliš se jim to nedařilo. Led je tvrdá hmota, nikoliv nejvhodnější k tlumení pádů; každý stupeň znamenal náraz, který Anna cítila po celé délce páteře. Zaťala zuby, aby si náhodou nepřikousla jazyk. Nárazy byly stále častější, ale o nic méně bolestivé. Všechno kolem se změnilo v rozmazané bílé šmouhy. Kapky ledově studené vody jí stříkaly do obličeje. Ze všech sil se držela Wendella za ramena a Jitřenčiny nehty se jí zatínaly do kůže. Krátce zahlédla okraj trnového houští a rychle se zvětšující Mandelbaumovu postavu. Země se valem přibližovala. Jak jí vítr svištěl kolem uší, zdálo se jí, že Wendell ječí něco jako: „Páni, to je žůžo!“ a pak dopadli.

Neodolatelný zachytil svým tělem ostatní, kteří na něj postupně dopadli. Jeho jediné štěstí bylo, že se půda u paty mostu díky vodě z rozpuštěného ledu a nohám lidí i koní proměnila v bahno. To zachytilo většinu energie nárazu, takže vyvázl sice potlučený a s četnými pohmožděninami, ale bez zlomenin. Mandelbaum mu pomohl vylézt z bláta a hned se ho jal prohmatávat, jestli má všechny kosti v pořádku. „Na co si to hrajete?“

Neodolatelný se mu to pokusil říct, ale zjistil, že nemůže popadnout dech. Ukázal směrem k ledovému mostu. I tento pohyb mu způsobil palčivou bolest a princ zkřivil obličej. Mandelbaum, místo aby se podíval směrem, kterým

Neodolatelný ukazoval, začal prohlížet jeho ruku a pátrat po zranění.

„Drak,“ zachroptěl Wendell, který se mezitím vzpamatoval. Neodolatelný začal zuřivě přikyvovat.

„Aha,“ řekl Mandelbaum.

Podíval se k ledovému mostu. Drak stál v jeho nejvyšším bodě, drápy všech čtyř nohou zaťaté do ledu, a cenil zuby. S pohledem upřeným přímo na ně najednou otevřel tlamu a zařval, až se okolní lesy otráslly. Anna s Jitřenkou, které pořád ještě seděly v bahně a zkoumaly své bolístky, okamžitě vyskočily a rozběhly se ukrýt mezi stromy. Pak drak opatrně klesl na břicho a začal klouzat dolů.

Mandelbaum si klidně vytáhl z úst dýmku a troubelí poklepal na most.

Most se okamžitě změnil ve vodní proud.

Když drakovi zmizela opora pod nohama, nestačil se ani zatvářít překvapeně. Byl tak zaujatý vidinou kořisti, že se vzpamatoval, až když se řítíl mezi trní. Jedenkrát krátce zařval, zahrabal nohama do vzruchu a zmizel v houští. Rozhostilo se ticho.

Neodolatelný konečně vstal. Anna přistoupila k němu a objala ho kolem pasu. „Tohle mu patří,“ řekla.

Trhla sebou, když se zevnitř živého plotu ozval řev. Neodolatelný si povzdechl a jemně odstrčil její ruku. „To musí být ten nejmíněnější drak, s jakým jsem se kdy setkal.“ Začal se hrabat v jednom ze sedlových vaků, až vyndal několik hladkých dřevěných polínek. Ukázalo se, že jsou to části dubového kopí, jehož díly se daly spojit pomocí kovových svorníků.

Wendell vážně přikývl. „Dovedu ti koně.“

„Opravdu si myslíš, že se z toho trní dokáže dostat?“ zeptala se Anna.

„Dovnitř se dostal, ne? Myslím, že to záleží na tom, jak moc už je pohmožděný.“

Slyšeli, jak se drak uvnitř houští zmítá a občasné obláček

kouře jim oznámil, kdy proti ožvlému dřevu použil oheň. Hlomož a řev ale postupně slábly, a než se Wendell vrátil s koněm, utichly docela.

Neodolatelny si našel kousek suché trávy a posadil se. „Možná, že ho to houští přece jen dostalo. Doufám, že ano. Draky skutečně nesnáším. Patří k nejhorším aspektům mé práce.“

„Mám hlad,“ poznamenal Wendell. „Vlastně hlady umírám.“

„Poslyšte,“ řekl Mandelbaum. „Myslím, že by se někdo měl postarat o nového člena naší malé družiny. Předpokládám správně, že je to princezna Jitřenka?“

Neodolatelny, Anna a Wendell se obrátili. Jitřenka stála kousek opodál, opírala se o strom a vypadala velice zoufale a opuštěně. Oběma rukama se držela za břicho.

„Je v pořádku?“ zeptal se Wendell.

Náhle se princezna předklonila a začala prudce zvracet. „Vypadá to, že ne,“ usoudil Neodolatelny. „Možná jsou to jen nervy. Ubohé dítě. Musel to pro ni být strašný šok.“

„Je těhotná,“ řekla Anna suše.

* * *

Princezna Jitřenka za sebou měla skutečně zlý týden.

Právě scházela ze schodů, když ji zasáhla kletba intenzivní ospalosti. „Není divu,“ pomyslela si. „To asi bude z toho vzrušení. Vždyť se dnes vdávám.“ Řekla služce, aby šla dolů (zdálo se jí to, nebo to děvče také nevypadalo dobře?) a sama se odpotácela zpátky do svého pokoje, kde se okamžitě svalila na postel. „Jenom na chvíličku zamhouřím oči, a bude to dobré.“ A bylo. Zdálo se jí o svatební noci, při které nechala svého manžela dělat skutečně nemravné věci a završila to pěkným vášnivým polibkem, když tu se probudila a zjistila, že sedí obkročmo na prsou úplně cizímu mladíkovi, který vypadá jako kominík. (Docela hezký kominík, připustila později.) Na to, co následovalo pak – jako například požár a pronásledování drakem – nechtěla vůbec myslet. Vlastně se i teď snažila ze

všech sil ty vzpomínky potlačit. Několikrát za poslední dny dospěla k názoru, že se stále nachází ve zlém snu. Bohužel, některé věci potlačit nemohla, některé nepříjemné pravdy, jež tvrdohlavě odsouvala do podvědomí, dokud se nebude cítit lépe, aby se s nimi vypořádala.

A ten čas nastal nyní. Putovali už čtyři dny a princezna Jitřenka cítila, že bude lépe podívat se pravdě do očí dříve, než dorazí tam, kam mířili. Prohlédla si své společníky. Starý čaroděj a mladý chlapec jeli vpředu, chlapec se pořád vyptával na nějaká kouzla a zaklínadla, chtěl, aby mu stařec vyprávěl o černokněžnících a vlkodlacích. Čaroděj mu někdy odpověděl dlouze a pobaveně, ale jindy jen mlčky žvýkal troubel své dýmky a hleděl do dále. Za ním jel princ Neodolatelný, ale neustále se zastavoval, aby se přesvědčil, že Jitřence nic neschází. Nyní, když měl na sobě nové šaty a byl umytý, vypadal docela dobře. Byl přátelský, milý a rozhodně velice statečný. Za jiných okolností by se do něj Jitřenka okamžitě zamilovala. Jenomže okolnosti byly takové, jaké byly, a pak tam ještě bylo to děvče.

Jitřenka si zprvu myslela, že je to komorná, ale brzy se přesvědčila o opaku. Vlastně si pořád ještě nebyla tak docela jistá, kdo je, až na to, že je ta nejkrásnější dívka, jakou kdy viděla, s lesklými černými vlasy, hlubokýma, tmavýma očima a dokonalou pletí. Anna byla k Jitřence velice ohleduplná, pomáhala jí s koněm a neustále se vyptávala, jestli jí něco nechybí. Ale prince se držela jako klíště a Jitřence nemohlo uniknout, že kdykoliv si s ní chtěl popovídat, Anna se nenápadně vmísila do konverzace. To bylo na pováženou, i když se svým vzhledem se konkurence určitě bát nemusela. „Až se trochu vzpamatuju,“ pomyslela si Jitřenka, „ukážu ji, jaká dokážu být konkurentka.“

Ale to teď muselo počkat. Byl čas vypořádat se s fakty. Čas přiznat si nepříjemnou pravdu. Čas zapomenout na minulost, přijmout přítomnost a začít plánovat budoucnost.

Čas pořádně se vyplakat.

Ne, to už vlastně udělala.

Možná, že se jí to pořád ještě zdá.

Dobře, takže jaká byla fakta? Její otec byl mrtvý. Její snoubenec byl mrtvý. Všichni, které znala, byli mrtví. Její domov byl v troskách. Její království se stalo protektorátem. Shořely jí prakticky všechny šaty. Její střevíčky už byly nmoderní. Žila dvacet let popředu.

A byla v jiném stavu. Na to by neměla zapomenout.

Měla by se na to snažit dívat z té lepší stránky.

Snažila se nemyslet na Garrisona. Koneckonců, byl po smrti. Byl mrtvý už dvacet let. Sežraný drakem, jeho kosti ohořely při požáru hradu, zatímco pod srdcem chovala malého Garrisonka.

Vlastně to nebyla jeho chyba. Moment, samozřejmě, že to byla jeho chyba. Něčí chyba to přece být musela a její určitě ne. Jistě, svolila, že se s ním sejde v zahradě, ale jenom ze zvědavosti, aby zjistila, jak vlastně vypadá. Jejich rodiče neviděli důvod, proč by se ženich a nevěsta měli setkat ještě před svatbou. Takové věci nedělaly dobrotu. Stačilo, že byl princ něčeho (to bylo samozřejmé) a že vládl velkému území (i to bylo samozřejmé) – navíc říkali, že je hezký. V tom ohledu byla ochotna otci uvěřit.

A pak, za růžovým keřem, ji něžně sevřel v náručí a opatrně ji položil do trávy. Bránila se – nebo se nebránila? – samozřejmě, že se bránila, jak jinak? – bránila se, ale nebylo jí to nic platné. Chtěla křičet, ale on ji neustále líbal, vážně, přála si, aby toho nechal; jistě, neřekla ne, ale každý přece musel vědět, že slušné dívky jako ona takové věci nedělají. To byla jeho chyba, že byl tak něžný. Zasloužil si umřít. Dobře mu tak, za to, co jí udělal.

Až se dítě narodí, pojmenuje ho po něm.

„Snaž se na to dívat z té světlejší stránky,“ řekla jí Anna, když jí přivedla koně. Jitřenku to trochu zaskočilo. Bylo to poprvé, kdy na ni Anna promluvila, přestože u toho princ nebyl.

„Jistě. Ale kterou světlou stránku máš konkrétně na mysli? V poslední době mě potkalo tolik dobrého, že mám trochu problém

si vybrat.“

„Promiň, nechci říkat fráze. Ale jsi naživu, ne? Měla jsi vážně štěstí, že jsi byla zamčená nahoře ve věži, když začala kletba působit, ale ani to by netrvalo věčně. Dříve nebo později by se k tobě dostaly krysy nebo něco takového.“

„Ty dokážeš člověka potěšit. Vsadím se, že jsi duší společnosti, kamkoliv přijdeš.“

„Poslyš, než dojedeme do hradu, zastavíme se ve městě a koupíme ti nějaké nové šaty. To by tě mohlo rozveselit. Mě to rozveselí vždycky.“

„Nemám peníze.“

„Já vlastně taky ne. No tak si alespoň prohlédneme zboží ve výkladech. Jemine, nakonec přijedu na hrad Illyrie oblečená takhle. To jsem si myslela, že udělám lepší první dojem.“

„Cože? Ty jsi tam ještě nikdy nebyla?“

„Ne. Jela jsem spolu s princem přímo z mého hradu na tvůj. Byli jsme na výpravě za grálem plodnosti. Moje nevlastní matka zjistila, že se nachází někde na vašem hradě.“

„Grál plodnosti!“ Jitřenka se hořce zasmála. „Myslím, že to by vysvětlovalo mnohé. Plodnost u nás rozhodně není úzký profil. Málomocné dívky z mého království se podařilo přijít o věneček a neotěhotnět.“

„Ehm,“ řekla Anna rozpačitě. Na takto upřímný hovor nebyla zvyklá. „No...“

„Stejně ztrácíš čas. O žádném grálu jsem nikdy neslyšela. Táta žádné takové kulty nepodporoval a ani nesbíral starožitnosti.“

„No, moje nevlastní matka by se nespletla poprvé. Pokud jde o temná umění, přání u ní často bývá otcem myšlenky.“

„Tvoje nevlastní matka? Takže tvá skutečná matka je mrtvá?“

„Zahynula při mém porodu. Můj otec zemřel o několik let později.“

„Moje maminka taky umřela při porodu.“

„Princova také. Je na to trochu přecitlivělý.“

„To je strašné, jak ty matky umírají. Copak je rodění dětí tak nebezpečné?“

„Mandelbaum tvrdí, že je to tím, že si královské rodiny mohou dovolit osobní lékaře a nejdokonalejší zdravotní péči. V důsledku toho prý vymírají jako mouchy.“

„Hm. Vtipálek, že?“

„Nemyslím. Podle mě prostě říká, co si myslí.“

Chvíli jely mlčky. Pro Annu to byla nepříjemná situace. Ve svém životě poznala jen málo dívek svého věku a žádnou stejného sociálního postavení. Jitřenka byla první, se kterou se mohla bavit jako rovná s rovnou. Přestože ji stále trápilo mnoho starostí a hovořila lehce ironicky, nebylo pochyb, že je vysoce inteligentní a urozená. A přitom patřila k těm zkaženým dívkám, o nichž Anně vždycky říkali, že by se s nimi neměla stýkat. Dovolila totiž svému chlapci, aby to s ní dělal. Sama ta představa připadala Anně odpuzující. A fascinující zároveň.

„Tak,“ řekla najednou Jitřenka s pohledem upřeným přímo před sebe. „Co je mezi tebou a tím mládencem Neodolatelným?“

„Jak to myslíš?“

„Tobě se líbí, že?“

„Samozřejmě, že ne!“ ohradila se Anna. A začervenala se. Cítila, jak se červená, a styděla se proto, pročez zrudla ještě víc. „Nelíbí se mi. Chci říct, samozřejmě, že se mi líbí, ale *nelíbí* se mi.“

„Jistě,“ přikývla Jitřenka. „Proč by se ti měl líbit? To, že je milý, chytrý, statečný, slavný a bohatý, přece ještě není důvod, aby ses do něj zamilovala, že? Vůbec nevím, co bys na něm *mohla* vidět.“

„Díky, že se mi nesnažíš vkládat slova do úst. A zase tak slavné to s ním není.“

„Takže po něm nepálíš?“

„Nikdy jsem *nepálila* po nikom,“ opáčila Anna důstojně. „Slušné dívky to nedělají. Princ Neodolatelný a já jsme se prostě ocitli souhrou okolností na společné výpravě, to je vše.“

„Aha,“ řekla Jitřenka a upadla do mlčení.

V tónu, kterým řekla to své ‚aha,‘ bylo něco, co se Anně nelíbilo. Ale Jitřenka už se k další konverzaci vyprovokovat nenechala. Anna se od ní po chvíli oddělila. Neustále ji teď ale koutkem oka pozorovala.

Její podezření bylo oprávněné, protože v půvabné světlavé hlavice už se horečně otáčela kolečka a docházelo v ní k podivným kalkulacím. Jakmile dospěla k závěrům, vypadaly asi takto:

Jsem naprosto bez prostředků a zůstanu bez nich, dokud neobhájím svůj nárok na Alacii, která mi po právu náleží.

Mou zemi si podmanil král Illyrie a historie nás učí, že se králové svých nároků nevzdávají bez boje, jakkoliv jsou a priori sporné.

Možnost, že by nezletilá svobodná matka sehnala vojsko proti mocnému králi je tak malá, až je směšná.

Tudíž.

Jitřenka se zamyšleně podívala na prince.

Možná, že se jí právě naskýtá druhá šance.

Wendell přijel s koněm blíž k Neodolatelnému. „Princezna Jitřenka je moc hezká, že?“

„Jo,“ odpověděl princ. „Má pěkná prsa.“

„Cha! Věděl jsem to! Věděl jsem, že nevydržíš jet celou cestu na hrad bez jediné poznámky o jejím poprsí! Divím se, že ses vůbec dokázal tak dlouho ovládat.“

„Síla vůle.“

„No jasně. Vždycky ses chtěl setkat se zkaženou holčkou a teď tady jednu máš. Vsaď se, že jsi šťastím bez sebe.“

„Jitřenka je slušné děvče, Wendelle.“

„Ale je v jiném stavu.“

„Jistě. To znamená, že je matka, a všechny matky jsou posvátné. Dokonce i ty svobodné. Každý s nimi jedná ohleduplně a s úctou, kromě jiných žen. Tak to prostě je.“

„Právě jsi o ní řekl, že má pěkná prsa. To mi nepřipadá příliš uctivé.“

„Proč? Vždyť to neslyšela.“

Mandelbaum, který jel už několik hodin mlčky, zpomalil a připojil se ke skupince. „Vaše Výsosti, připadá mi, že bychom měli zvolnit tempo. Touto rychlostí dorazíme k hradu ještě za světla.“

„A to je špatně?“

„Hm, Vaše Výsosti, se vší úctou, patrně jsi plně nezvážil důsledky, které by mohl mít tvůj příjezd do města v doprovodu těhotné ženy.“

„Tak počkat! Já jí to neudělal!“

„Ano, ano, samozřejmě, že ne, ale musíš myslet na svou pověst. Odjel jsi asi před měsícem a nyní se vracíš s dívkou, která je v prvním měsíci těhotenství. Přinejmenším by mohly vzniknout řeči.“

„Ale no tak. Byl jsi se mnou od prvního okamžiku, kdy jsem o Jitřence vůbec slyšel. Navíc se ode mě Anna a Wendell nehnuli ani na chvíli.“

„Princi Neodolatelny, já se s tebou nepřu, jen se ti snažím poradit, jak se v této situaci zachovat. Já nejsem ten, koho bude třeba přesvědčovat o čistotě tvých záměrů. A bojím se, že panoše a šestnáctiletou dívku nikdo nebude považovat za spolehlivé gardedámy.“

„A co ty?“

„Na čaroděje se obecně pohlíží přinejlepším podezřavě. Lidé mohou naše činy obdivovat nebo se jich děsit, ale našim slovům přikládají jen málo váhy. Za spolehlivé strážce ctnosti se všeobecně považuje manželský pár středního věku nebo nějaká stará ochechule.“

„To je šílené. Zachraňuji hezké holky ve všech dvaceti královstvích a vždycky je doprovázím domů. A nikdy jsem se jich ani nedotkl.“

„Protože tě nenechaly,“ poznamenal Wendell.

„Jenomže ty holky, jak je nazýváš, se domů nevracejí těhotné. Zvědavá veřejnost chápe zákon příčiny a následku prostým, nekomplikovaným způsobem. Bojím se, že živý princ

jí bude jako základ skandálu připadat mnohem přijatelnější než nějaký dvacet let mrtvý.“

Neodolatelný se nad tím zamyslel. „Myslím, že podceňuješ lidi, Mandelbaume. Takoví prost'áčci zase nejsou. Ale i kdybych přiznal, že máš pravdu, nebude lepší vrátit se hrdě za plného světla jako někdo, kdo nemá co skrývat, než se plížit v šeru jako tlupa... ehm, lidí, co se musí plížit?“

„Osobně bych vsadil raději na možnost skandálu než na jeho jistotu.“

„Tomu se stejně nevyhneme,“ řekl Wendell. „Brzy o tom budou mluvit všechny komorné na hradě, a taky všechny služky, strážé a vojáci.“

„Má pravdu,“ přisvědčil princ. „Nemyslím, že by ji táta chtěl ukrýt ve věži. Dříve nebo později to stejně na veřejnost prosákne.“

„Co prosákne?“ zeptala se Anna. Princ si teprve nyní všiml, že ona a Jitřenka jedou už nějakou dobu vedle nich. Vzhledem k tomu, že nyní jelo bok po boku pět koní na cestičce zamýšlené pro tři, Mandelbaum s Wendellem se oddělili. Jejich koně si rozmrzele odfrkli.

„Radili jsme se,“ vysvětlil princ, „jestli bude lépe propašovat Jitřenku na hrad pod pláštěm tmy, nebo přijet za denního světla. Myslíš, že lidé doopravdy poznají, že jsi těhotná? Mně těhotná nepřipadáš.“

„Ženy takové věci poznají okamžitě,“ řekla Anna.

Princezna Jitřenka pyšně pohodila hlavou. „Jsem princezna Alacie,“ prohlásila sebevědomě. „Bez ohledu na prohřešky, kterých jsem se snad dopustila, jsem stále princezna Alacie a nebudu se plížit za šera jako nějaký špinavý zloděj.“

„Dobře, tím je to rozhodnuto,“ řekl Neodolatelný „Pojedeme s hlavami vztyčenými.“

„Počkat,“ řekla Anna. „Mám nápad. Co kdybychom předstírali, že je vdaná?“

„Cože?“ opáčil princ. Jitřenka se na Annu zadívala zmateně.

„Ale no tak,“ řekla Anna. „Už tě to určitě taky muselo

napadnout. Podívej se, nikdo vlastně doopravdy neví, co se tam stalo. Pro pána, vždyť už je to dvacet let. A z hradu zůstaly jen doutnající trosky. Kdybychom řekli, že kletba začala působit až několik hodin po svatbě a že dychtiví novomanželé měli dost času vytrazit se nahoru a naplnit své manželství – kdo by mohl něco namítat?“

„To by přece nešlo,“ namítla Jitřenka, ale z jejího hlasu bylo zřejmé, že o tom vážně uvažuje.

„Ale jistě, že šlo – proč ne?“ řekl Neodolatelný. „Je to uvěřitelné. Pokud jde o mne, první, co bych chtěl po svatbě udělat, by bylo... přesvědčit se, jestli je moje žena v pořádku,“ dokončil nepřesvědčivě.

„Mně se to nelíbí,“ prohlásil Wendell. „Kdyby se to profláklo, o princi by se začalo říkat, že je lhář. Proč by měl riskovat svou pověst, aby zachránil její?“

„Protože je to moje práce – zachraňovat dívkám pověst a tak. Kromě toho,“ Neodolatelný si vzal Wendella stranou, „jestliže mám na výběr mezi hájením své cti a cti mladé dámy, pak je pro mne jediným čestným řešením obětovat svou čest, abych ochránil její čest, i když ona o svou čest už přišla. Chápeš?“

Wendell zavrtěl hlavou.

„No tak mi prostě věř. Oddací list potřebovat nebudeme, protože ten mohl snadno shořet. A všichni případní svědkové jsou mrtví. Ano, myslím, že postačí, aby si vzala nějaký prsten, shodli jsme se na tom, co budeme říkat, a musí to vyjít.“

Jitřenka se celá rozzářila. „Vážně si myslíš, že by se to mohlo podařit?“

„Vím o trpaslících, kteří by nám mohli vytesat pěknou svatební smlouvu do kamene,“ řekla Anna. „Ale na to asi není čas.“

„No vidíš,“ namítl Wendell. „A kde seženeme prsten? Prsten pro princeznu nemůže být jen tak ledajaký. Musí ho vyrobit dobrý klenotník. Jinými slovy další osoba, která bude znát naše tajemství.“

„Co se stalo s tvým zasnubním prstenem?“ zeptala se Anna.

„Je ve šperkownici na hradě. Zajímaloby mě, jestli přečkal požár.“

„Počkej,“ zvolal princ. „My nepotřebujeme zásnubní prsten. Ty jsou obvykle s velkými diamanty. Potřebujeme snubní prsten. Stačí, když z královské pokladnice vezmeme prostý zlatý kroužek. Těch je tam spousta a pro náš účel bude vyhovovat skvěle.“

Mandelbaum, který po celou dobu mlčel, si nyní diskrétně odkašlal. „Vaše Výsosti, můžeme si promluvit mezi čtyřma očima?“

„Jistě.“ Princ s čarodějem kousek poodjeli od skupiny. Mandelbaum potáhl z dýmky a vyfoukl obláček kouře. Princ trpělivě čekal.

„Vaše Výsosti, zneklidňuje mne, když vidím, jak mladý muž vychovaný ve smyslu pro čest a pravdu tak snadno souhlasí se lží. Přestože mi nemohla uniknout tvá takřka chorobná posedlost krásným pohlavím, nemohu uvěřit, že ti ta pěkná tvářička tak popletla hlavu.“ Neodolatelný chtěl něco namítnout, ale Mandelbaum pozvedl ruku. „Ale o tohle tady nejde. Co mě trápí, je moje vlastní role v tom podvodu. Jako člen královského dvora a člověk, který přijal králův peníz, jsem povinován oddaností tvému otci. Mohu se zeptat, jestli máš v úmyslu lhát i jemu? A pokud ano, čekáš, že tvůj klam podpořím?“

„Páni, Mandelbaume, proč jsi najednou tak úzkoprsý? Nejspíš za to mohou ta válečná tažení, kterých ses účastnil. Myslel jsem, že jsi ve svých názorech velkorysejší.“

„Hummpf,“ řekl Mandelbaum. „To není odpověď.“

„Mandelbaume, já se jen snažím chránit to děvče před perzekucí. No tak trochu zalžu. To přece není žádná zrada. Kromě toho, když jsi mluvil o tom, jak musím dbát na svou vlastní pověst, to by nebyl podvod?“

„Pouze jsem navrhoval příjezd za šera, aby se minimalizovala pozornost ze strany veřejnosti. Rozhodně jsem nemínil přijít ke dvoru s nějakou komplikovanou lží.“

„Takže nejdříve mi řekneš, že veřejnost pravdu nepřijme, a

pak trváš na tom, abych se jí držel. Tak co po mně vlastně chceš? Abych ji oblékl do pytlových šatů, posypal jí hlavu popelem a potupně ji vláčel ulicemi?“

„V okolí je několik ženských klášterů, které by jí poskytly přiměřenou stravu a útočiště, stejně jako možnost kát se za svou morální zkaženost.“

„Morální zkaženost! Ted' už vážně plácáš nesmysly. Přece nemůžu poslat Jitřenku do kláštera, a kdybych se o to pokusil, určitě by nespolupracovala. No tak, Mandelbaume. Vždyť je to jen dívka, která se dopustila chyby.“

„Jak víš, že to považuje za chybu? Mluvili jste spolu o tom?“

„To ne. O něčem takovém s dívkou přece mluvit nemůžu.“

„Přesně tak. Takže ani nevíš, jaké zvrhlosti považuje za normální. A neměl bys nechat Annu, aby se s ní přátelila. Máš za ni zodpovědnost, že nebude vystavena vlivům špatné společnosti.“

„O takových věcech se s tebou nemíním bavit. Dobře, Mandelbaume, něco ti navrhu. Jakmile se vrátíme na hrad, zařídím pro Jitřenku audienci u táty. Ať on rozhodne, co s ní. Do té doby budeš hrát naši hru. Souhlasíš?“

„No...“

„Ale no tak, Mandelbaume. Mysli trochu na to dítě. Chceš, aby šlo životem jako poznamenané? Nebyla to jeho chyba.“

„No tak dobře. Ale když se mě Jeho Veličenstvo zeptá, řeknu mu pravdu.“

„Takže jsme domluveni.“ Neodolatelný čaroděje objel a připojil se k ostatním. „Takže, dámy, jsme dohodnuti. Jitřenko, od tohoto okamžiku jsi vdova.“

„V tom případě bychom se měli cestou někde zastavit a opatřit jí černé šaty,“ navrhla Anna.

„To jsem mohl vědět,“ povzdechl si princ. „Ať se člověk rozhodne jakkoliv, pro ženy je to vždycky příležitost k nákupu.“

„Na šatech nezáleží,“ řekla Jitřenka. „Chci jenom začít nový život. Princi Neodolatelný, nikdy se ti nebudu moci dost odvděčit za to, co jsi pro mne udělal.“

Vzhlédla k němu očima, které náhle byly bezbranné a oddané, a něžně se rukou dotkla jeho paže. A už ji tam nechala. Anna se okamžitě rozhodla, že se jí to gesto vůbec nelíbí.

* * *

„Máte hezký hrad,“ poznamenala Anna, když se rozhlédla po naleštěných podlahách a nábytku. Mosazné kliky se ve světle lamp třpytily jako zlato.

„Ó, ano. Máš pravdu,“ souhlasil Neodolatelny. „Jsou tady zdi... a tamhle strop. Páni, ten hrad má vážně všechno!“

Když dorazili do hradu, bylo už pozdě večer. Přesně jak plánovali, většina personálu už měla volno a kuchyně byla zavřená. Pořád tam ale bylo dost služebných, aby připravily pokoj pro Annu a Jitřenku; o koně a zavazadla se samozřejmě postaral Wendell. Skupinka cestovatelů se promísila se služebnictvem a znovu se rozptýlila, a když se princ Neodolatelny vrátil ze svých komnat, našel opuštěnou halu a v ní černovlasou princeznu.

„Cítíš se ve svém pokoji pohodlně?“ zeptal se.

„O ano,“ přikývla princezna. „Ano, je to v pořádku. Velice pohodlný. Vlastně skoro přepychový. Ano, je velice hezký... ano.“

„No, to je dobře. Jsem rád, že se ti tvůj pokoj líbí. Chci říct, všechny naše pokoje jsou hezké, ale kdybys třeba chtěla jiný, dá se to snadno zařídit. Nebo můžeš zůstat, kde jsi. Jak si přeješ.“

„Ne, to je v pořádku. Opravdu.“

„Tak dobře.“

Chvíli se společně procházeli. Neodolatelnému připadalo, že zvuk jeho bot na dřevěné podlaze zní nepřírozeně hlasitě.

„Tak,“ řekla Anna. „Tady tedy bydlíš, že?“ Její otázka jasně patřila k těm nejhloupějším, jaké kdy byly vysloveny, a ona si to uvědomovala.

„Ehm, správně,“ odpověděl princ a cítil se jako idiot, že ho nenapadlo nic moudřejšího, co by řekl. Když došli ke dveřím jeho komnaty, skoro se mu ulevilo.

„No, tak jsme tady,“ řekl s rukou na klice. „Myslím, že se uvidíme ráno.“

„Ano,“ přisvědčila Anna. „Tak, hezké sny.“

„Tobě taky,“ odpověděl princ. „Pozval bych tě dovnitř, ale nevypadalo by to dobře, kdybys se mnou byla sama v mých komnatách.“

„To ne,“ souhlasila Anna. „Ta noc v hospodě byla výjimka. Máš pravdu, neslušelo by se, abych sama navštívila ložnici muže.“

„Ne,“ řekl Neodolatelný. Otevřel dveře a Anna vstoupila za ním. „Jak říkáš, dali bychom tím podnět k všelijakým řečem.“

„Právě,“ přikývla Anna. „I když bychom samozřejmě nic nedělali.“

„Jo, přesně.“

Stáli uprostřed princova pokoje, asi tři stopy od sebe, a vyhýbali se navzájem pohledem. Princ nemotorně mávl rukou. „Myslím, že je to v pořádku, dokud necháme dveře otevřené.“

„To je dobrý nápad. Nechceme, aby nás někdo viděl takhle spolu, ale přece nechceme být spolu někde, kde nás nemůže nikdo vidět.“

„Přesně tohle jsem si myslel,“ přikývl princ a nohou dveře zavřel. Anna se nijak nepokusila mu v tom zabránit. Několik dalších minut stáli mlčky proti sobě.

„Pěkný pokoj,“ poznamenala Anna.

„Jo, taky se mi líbí. Má i malý balkónek, na který si můžeš vyjít a dívat se na hvězdy.“

„To je hezké. Díváš se na hvězdy často?“

„Ne, nikdy. Ale kdybych náhodou chtěl, je tam ten balkónek.“

Znovu zavládlo ticho.

„No, myslím, že bych se raději měla vrátit do svého pokoje,“ řekla Anna. „Vlastně ani nevím, proč jsem sem přišla.“ Postoupila o krůček k princovi.

„Jo, nejspíš bude lépe, když se tady nebudeš moc zdržovat,“ odpověděl princ. Také on k ní přikročil blíž. Oběma rukama se

dotkl jejího pasu a přitáhl si ji k sobě. Anna zatajila dech. Zavřela oči a zaklonila hlavu, aby mu nastavila tvář.

Vtom někdo zaklepal na dveře. „Jejda!“ vykřikla Anna a odskočila od Neodolatelného. Princ ji okamžitě pustil a strčil si ruce do kapes. Zaklepání se ozvalo znovu.

Neodolatelný si chvíli pohrával s myšlenkou předstírat, že není doma, ale nakonec řekl: „Dále!“

Dveře se otevřely a dovnitř vešla Jitřenka. „Ach,“ zvolala, když uviděla Annu. „Co tady děláš?“

„Co ty tady děláš?“

„Co ty tady děláš?“

„Jenom jsem přišla popřát princí Neodolatelnému dobrou noc.“

„No a já jsem chtěla udělat totéž,“ řekla Jitřenka. Přistoupila k Neodolatelnému a vzala ho za ruku. Na sobě měla noční košili, kterou jí někdo půjčil, a Neodolatelnému nemohlo uniknout, že horní dva knoflíčky má rozepnuté. Anna si toho všimla rovněž, ale už ne s takovým potěšením.

„Můj pokoj je moc hezký, princí Neodolatelný,“ řekla Jitřenka. „Máte skutečně krásný hrad.“

„Ehm, díky.“

„To je přece hloupost, říkat to jemu,“ podotkla Anna. „On ho nestavěl.“

„Jsem si jistá, že si ani nešil šaty, které má na sobě,“ opáčila Jitřenka sladce, „ale pořád mu můžu říct, že mu skutečně sluší.“

„Ehm, děkuji ještě jednou,“ řekl princ. Očima těkal z Anny na Jitřenku s neurčitým pocitem, že se sbírá na bouřku. Anniny rty tvořily tenkou, upjatou linii a špičkou jedné nohy lehce podupávala na podlahu. Jitřenka naproti tomu vypadala, jako by na světě neměla jedinou starost, což u dívky ponořené ještě před několika hodinami do hluboké deprese působilo přinejmenším zvláště.

„Zítra se ti pokusím zařídit audienci u táty,“ řekl. „Možná to den nebo dva potrvá, ale to je v pořádku. Nudit se tady nebudeš, můžeš nakupovat nebo chodit do divadla a... takové ty věci, co

ženy dělají. Jo, a tady –“ sáhl si do kapsy a vytáhl z ní prstýnek „– donesl jsem ti snubní prsten.“

Jitřenka zatřepotala řasami a pozvedla ruku. Princ se jí chystal prsten nasadit na prst, když koutkem oka zahlédl Annu a všiml si hluboce neschvalujícího výrazu v jejím obličeji. Vteřinku zaváhal a pak vtiskl prsten Jitřence do dlaně. „Tu máš. Vracet ho nemusíš. Takových cetek máme spousty. Památky z minulých výbojů a tak.“

„Stejně si toho cením,“ odpověděla Jitřenka. Pak se otočila k Anně. „A cením si i všech tvých laskavých slov a přátelství, Anno.“

Anna se přinutila k co nejmedovějšímu tónu. „Bylo mi potěšením, Jitřenko.“

„Předpokládám, že teď, když výprava skončila, se zase vrátíš do svého království?“

„Nejspíš,“ přisvědčila Anna. Vlastně až doposud na návrat domů vůbec nemyslela. Neměla grál plodnosti, kterým by pomohla svému lidu. Pomyšlení, že bude zase se svou nevlastní matkou, bylo samo o sobě deprimující, ale představa, že bude muset opustit prince Neodolatelného, ji sevřela u srdce, aniž sama vlastně věděla proč.

„No, škoda, že nemůžeš zůstat déle,“ pokračovala Jitřenka. „Na druhé straně ale není důvod, aby ses tady zdržovala, že? A doma tě určitě čeká spousta neodkladných záležitostí.“

„Myslím, že ano.“

„Hej, nač ten spěch?“ vmísil se do hovoru Neodolatelný. „Zůstaň u nás nějaký čas. Udělej si prázdniny. Jak už jsem říkal, v Illyrii není nouze o všelijaké bankety, bály a večírky. Co tě doma čeká tak důležitého, že se nemůžeš pár dní zdržet?“

„Ne, opravdu. Musím odjet –“ řekla Anna.

„Petrně se jí už stýská po jejím příteli,“ zašeptala Jitřenka Neodolatelnému. Jeho obličej se protáhl.

„– ale když na tom trváš, myslím, že několik dní bych zůstat mohla,“ dořekla Anna hlasitě.

„To je skvělé, báječné! Dobře, takže, uvidíme se všichni

ráno, řekl bych. Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ řekla Anna.

„Dobrou noc,“ řekla Jitřenka.

Ani jedna z dívek neučinila sebemenší pokus hnout se. Jitřenka dál držela Neodolatelného za ruku a Anna stála vedle něj, s očima upřenýma na podlahu. Medovost se z jejich způsobů náhle vytratila a nyní na sebe hleděly s otevřeným nepřátelstvím.

„Dobrou noc,“ zopakoval princ. „Myslím, že byste teď měly obě jít do svých pokojů.“

Ani jedna z princezen neodpověděla a obě dál čekaly, až se ta druhá pohne jako první. Neodolatelný zmateně těkal očima z jedné na druhou. Nejspíš by takhle strávili celou noc, ale naštěstí se ozvalo další zaklepání na dveře. „Dále,“ zvolal princ s úlevou.

Dovnitř vtrhl Wendell. „Dobrý večer, můj pane. Jejda, ahoj, Jitřenko. Nazdar, Anno.“

„Ahoj, Wendelle,“ odpověděli všichni sborem.

„Zburcoval jsem jednoho z kuchařů a nechal jsem pro nás udělat malou svačinku. Máme topinky a vajíčka a slaninu a uzenáče a klobásy. A taky čerstvý perník.“

„To zní dobře, Wendelle. Za minutku budu dole.“

„Nemyslím, že mám hlad,“ řekla Jitřenka. „Nejspíš už půjdu na kutě.“

„Ale ten perník je úplně čerstvý,“ namítl Wendell nevěřící.

„Dnes ne, děkuji. Dobrou noc.“ Odešla, aniž se na prince vůbec podívala.

„Přijdu za vámi za chvíli,“ řekla Anna a odešla také.

„Jedí ty dvě vůbec?“ zeptal se Wendell.

Princ pokrčil rameny.

„Holky,“ řekl Wendell znechuceně. „Jo, málem bych zapomněl. Norville chce, abys za ním hned ráno zašel.“

„Řekni mu, že jsem se ještě nevrátil.“

„Už ví, že jsi zpátky.“

„Tak mu řekni, že jsem nemocný.“

„Tvrdil, že je to velice důležité.“

„To on říká vždycky. Pojďme se najíst.“

„Jasně. Ale musíme si pospíšet. Mandelbaum chce v noci namíchat nějaký přípravek, který by měl ochránit pole před špačky, a chce, abych mu s tím pomohl. Mluvil něco o živých netopýrech. Létají mu do věže. Není to nádhera?“

„Skvělé. V poslední době trávíš s Mandelbaumem spoustu času, Wendelle, že? Chceš se stát čarodějem místo rytířem?“

„To ne. Ale magie mě baví. Mandelbaum říkal, že by ze mě udělal čarodějnického učně, ale já jsem odmítl. Magie je sice skvělá, ale není to jako jezdit od království ke království, bojovat a zabíjet, a ještě je k tomu brnění a titul. Magie jsou jen roky a roky studia, staré knihy, učení sebeovládání a duševní cvičení. A když jsem mu řekl, jak moc mě potřebuješ, pochopil, že musím zůstat tvým panošem.“

„Správně.“

„Ale čarodějnictví taky není k zahození. Možná bych se mohl stát rytířem *a* čarodějem. Hej, to by bylo něco! Rytíř, který umí čarovat. Stal by se ze mě nejslavnější rytíř dvaceti království.“

„Nezapomínej, že v životě jsou i důležitější věci, než sláva, Wendelle.“

„Jistě. Myslíš pravda, spravedlnost, čest a rodina?“

„Vlastně jsem myslel spíš na sex. Ale tamto taky.“

Sešli dolů a cestou se k ním připojila Anna. Převlékla se z noční košile zpátky do svých prostých černých šatů s krajkou, které obvykle nosila. Zamířili do jedné z menších jídelen. Neodolatelný mlčel. Měl za sebou dlouhý den a jízda byla vyčerpávající. V tuto chvíli toužil jenom po lehké svačince a posteli. Ale ani to mu nebylo dopřáno.

Když vešli do jídelny, seděla tam královna Rubína.

Prohlásit, že to ty tři zaskočilo, by bylo hrubé podhodnocení. Wendell překvapením otevřel ústa. Anna zbledla. Nikdo z nich nebyl schopen slova, ale princ se z toho vzpamatoval nejdříve. „Ehm, královno Rubíno, rád tě zase vidím. Jaká příjemná souhra náhod tě přivedla sem do Illyrie?“

Zlá královna byla oděná v obvyklé černi. Na sobě měla těsnou černou hedvábnou blůzku s perlovými knoflíčky, černé jezdecké kalhoty, boty na jehlových podpatcích, přirozeně, a černé bezprsté krajkové rukavičky, které jí dosahovaly až k loktům a působily zlověstně i sexy zároveň. Seděla u stolu, mazala si rozinkový bochánek máslem, a když princ promluvil, vstala a řekla přísně:

„Ty řečičky si nech, Neodolatelny. Chci vědět, kde je grál.“

„Co tady děláš?“ zeptala se Anna.

„Otázka spíše zní, co tady děláš ty, mladá dámo. Nevzpomínám si, že by byla zastávka v Illyrii součástí tvého harmonogramu. Ne že by mě to překvapilo. Od samého začátku jsem věděla, že svou část dohody nedodržíš, Neodolatelny. Přišla jsem sem, protože mi bylo jasné, že si budeš chtít nechat grál pro sebe. Tedy pokud se Anně nepodaří vlíst se do tvé přízně a vyfouknout ti ho.“

„Hej!“ zvolal Wendell. „Takhle s princem mluvit nemůžete!“

„Pokud si dobře vzpomínám, nikdo se do mé přízně vlíst nesnažil,“ opáčil princ upjatě.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ prohlásila Anna. „Tolik se stydím.“

„Tak to bychom měli tři vyhýbavé odpovědi,“ konstatovala královna. „Zkusím to jinak. Kdo z vás má grál?“

„Nikdo nemá grál,“ odsekla Anna. „Žádný grál není. Na tom místě stojí hrad, který postavili nedávno. Ať už tam před ním stálo cokoli, je to pryč.“

„Nesnaž se mě obelhat, mladá dámo. O tvém trestu si promluvíme, až se vrátíme domů. Neodolatelny, chci ten grál. Už jsem si domluvila audienci u tvého otce a budu na něm požadovat navrácení svého právoplatného majetku.“

„Bylo to tam samá magie,“ řekl princ. „Draci, uspávací kletby, začarované lesy. Pošli tam tým archeologických čarodějů, a kdo ví, co se ti podaří objevit. Ale jestli tam někdy grál byl, už tam není.“

Rubína odpověděla zlověstným úsměvem svých krvavě rudých rtů. Bylo zřejmé, že je rozhodnuta nikomu nevěřit.

Zrovna se chystala něco říct, když do místnosti vstoupil Mandelbaum.

„A, tady jsi, Wendelle. Slyšel jsem v kuchyni nějaký hluk a napadlo mě, že tě tady najdu.“

„Myslím, že je pravý čas začít s představováním,“ pošeptal princ Anně.

„Copak to tady máme?“ zaradoval se Mandelbaum. „Rozinkové bochánky, uzenáče, skvělé.“ Namazal si jeden bochánek džemem a s chutí se do něj zakousl; pak si všiml Zlé královny. Spěšně polkl. „Ehm, ahoj. Už jsme se někdy setkali?“

„Mandelbaume, dovol abych ti představil Rubínu, královnu Alacie, Anninu nevlastní matku,“ pronesl princ oficiálním tónem. Královna zvedla ruku a Mandelbaum na ni přitiskl své rty. „Královno Rubíno, dovol, abych ti představil Mandelbauma, dvorního čaroděje království Illyrie.“

Z královnina chování okamžitě zmizela veškerá povýšenost. „Vááážně?“ Přistoupila k mágovi blíž. „To musíte být velice mocný čaroděj.“

„K vašim službám, madam.“ Mandelbaum přelétl očima po královnině štíhlé postavě a zjevně se mu to, co viděl, líbilo, protože si ji přeměřil znovu, tentokrát mnohem pomaleji. „Dělám, co mohu, abych v rámci svých skrovných možností posloužil svému králi a zemi,“ pokračoval s falešnou skromností, kterou by neoklamal ani novorozeně.

„Míííluji mágy,“ vydechla královna. Krvavě rudým nehtem přejela Mandelbaumovi po prsou. „Jsou tak mocní, tak... plní vnitřní síly. Toužím dozvědět se jejich nejhlubší tajemství.“

„Získávání nových poznatků může být vskutku velice, ehm, vděčné,“ odpověděl Mandelbaum. „Chápu správně, že i vy sama se zajímáte o temná umění?“

„O, ano. Již dlouho se zabývám magickými vědami.“ Vzala ho za obě ruce a zadívala se mu přímo do očí. „Ale bojím se, že takto, bez vedení zkušeného mága, jsem získala jen velice okrajové znalosti oboru.“

„To je neuvěřitelné,“ zamumlala Anna. Rubína ji varovně

zpražila pohledem.

„Člověk musí mít trpělivost,“ řekl Mandelbaum. „Tyhle věci vyžadují čas. Chtěla byste se podívat do mé laboratoře?“

„Nesmímně ráda,“ odpověděla Rubína. Položila si jeho ruku kolem pasu a nechala ho, aby ji odvedl ke dveřím. „Ráno s tebou budu chtít mluvit, Anno. Ehm, ale ne moc brzy.“

„Mandelbaume!“ zavolal Wendell. „Co ti netopýři?“

„Někdy jindy, Wendelle.“

„Ale –“

„*Někdy jindy, Wendelle.*“ Mandelbaum a královna odešli. Zmatený Wendell slyšel, jak jejich hlasy slábnou na chodbě. „Už jste někdy studovala, myslím skutečně *studovala*, netopýra? Podivuhodné stvoření.“

„Netopýři mě fascinují,“ zamumlala královna. Bok po boku začali stoupat po schodech.

„Pche!“ řekl Wendell. „Co ho to najednou popadlo?“

„Zapálila se mu lýtka, Wendelle. Až budeš trochu starší, pochopíš to.“

„Ta mrcha!“ vybuchla Anna. „Jak já ji nenávidím. Nemůžu uvěřit, že jí Mandelbaum sedl tak rychle na lep. Copak nechápe, že ho chce jenom využít?“

„Víš,“ řekl princ, „nám mužům se vždycky tak nějak zamlží mozek, když si myslíme, že nám žena... když jsme se ženou. Než se nadějeme, děláme věci, které by nás dříve ani nenapadly. Hloupé věci.“

Anna se na něj podívala úkosem. „Jako třeba zabíjet draky bez koně a kopí?“

„Myslel jsem spíš skládat básně a posílat květiny. Ale to taky.“

* * *

Třebaže byl Neodolatelný princ, dědic otcova trůnu a měl jak rytířský titul, tak úkoly v královské armádě, u dvora nebyl pověřen žádnou administrativní funkcí. Mnozí jiní mladí princové v jiných královstvích trávili život v zábavě a přepychu,

bez jakékoliv zodpovědnosti, a postupně tak degenerovali v parazity bez sebemenší hodnoty pro společnost. Neodolatelný však bral svou roli paladina a strážce spravedlnosti natolik vážně, že se snadno vyhnul pokušení zahálky, opilství, obžerství a zhýralosti, které se staly osudnými tolika privilegovaným mladíkům. V soukromí však připouštěl, že život degenerovaného parazita také může mít svoje světlé stránky. Zvláště tu zhýralost.

Nyní, když se vrátil z dlouhé výpravy, čekala ho spousta drobných povinností, které ho dokázaly spolehlivě zaměstnat i přesto, že vlastně neměl nic na práci. Musel zajít za krejčím a zbrojmistrem, bylo třeba prohlédnout koně (o to se, samozřejmě, z větší části postaral Wendell, ale podkoního vždycky potěšilo, když se princ ukázal ve stájích osobně). Bylo nutné uklidnit učitele, navštívit lorda správce pokladu a nechat si od něj schválit náklady a také otcova tajemníka, u kterého zařídil audienci pro obě princezny. Nemohl se ani vyhnout setkání s hrabětem Norvillem, kterému měl podat zprávu. Norville nechal vzkaz u všech komorných, u kuchaře a stájníků, takže jeden po druhém Neodolatelnému vyřizovali, že ho chce Norville vidět co nejdříve. Princ to odkládal ze všech sil. Vůbec se mu nechtělo vysvětlovat hraběti, který měl místo mozku počítačový stroj, jak se mohlo obyčejné zabíjení a zachraňování vyvinout v tak komplikovanou výpravu.

S Annou a Jitřenkou se setkal až u svačiny. Seděly na opačných stranách stolu, pojídaly malinkaté chlebičky a okurkový salát. Sotva vešel do místnosti, princezna Jitřenka se k němu vrhla a objala ho. „Princi Neodolatelný, tak ráda tě zase vidím. Vyspal ses hezky? Tolik jsem se těšila, že společně posnídáme.“

„Ahoj,“ řekla Anna.

„Ahoj, Jitřenko. Ahoj, Anno. Ráno jsem musel zařídít spoustu maličkostí. Ale mám i několik dobrých zpráv. Táta vás přijme odpoledne. Ve dvě hodiny. Původně měl naplánovanou schůzku s konšely kvůli školství. Nebo možná kvůli kanalizaci.

Už jsem to zapomněl. Stejně ji zrušil. To je opravdu šťastná náhoda. Obvykle se k němu tak brzy nedostanu.“

„To je opravdu dobrá zpráva,“ přisvědčila Jitřenka. „Bude třeba důkladně prodiskutovat záležitosti týkající se dědičného práva na mé království.“

„Tak z toho mě vynechte. Politika není můj obor.“

„Získala audienci i moje nevlastní matka?“ zeptala se Anna.

„Ne. Pokud vím, ještě ani nezašla za tátovým výkonným tajemníkem.“

„To je nejspíš dobře. Pokud se ke králi dostanu dříve, než ona, možná se mi podaří zabránit zmatkům, které by bezpochyby způsobila.“

„Posaď se sem ke mně,“ vyzvala prince Jitřenka. „Zatímco budeš jíst, musíš mi povědět všechno o Illyrii.“

Anna pomstychtivě nabodla na vidličku plátek okurky. „Mimochodem,“ řekla, „sháněl se po tobě hrabě Norville.“

„Já vím. Nechci se s ním setkat. Kdyby se po mně ptal, tak tady nejsem.“

„Říkal, že se jedná o tu střevíčkovou záležitost.“

Princ vyskočil. „Cože? Kde je? Musím okamžitě za ním!“

„Uklidni se. Říkal, že se vrátí asi za půl hodiny.“

Neodolatelný se zarazil. Jitřenka mu položila ruku na rameno a stáhla ho na židli. „Vidíš, nejrychlejší způsob, jak se s ním setkat, je počkat na něj tady. A teď mi povídej o Illyrii. Máte tu někde knihovnu, kde bych se dočetla o napadení Alacie?“

„Co to má být, ta střevíčková záležitost?“ zeptala se Anna.

„Nemyslím, že Alacie byla napadena, spíš je teď něco jako protektorát. Střevíčková záležitost je... ehm, jedna dívka ztratila na plese střevíček a já se ji snažím nalézt, abych jí ho vrátil.“

Anna se na něj nedůvěřivě podívala. „A to je všechno? Celý příběh? Děvče ztratilo botu?“

„Ehm, ano. Přesně tak.“

„Proč prostě nepřijde na hrad a nepožádá o ni?“

„To nevím.“

„No, pokud jí na tom střevíčku nesejde, proč se tak snažíš jí

ho vrátit?“

„Prostě to chci udělat, to je všechno. Kdybychom se nesnažili vracet lidem obuv, kterou tady poztrácejí, brzy bychom tu měli boty, kam se podíváš.“

„Chápu.“

„Já myslím, že je od něj hezké, že chce té dívce vrátit její střevíček,“ poznamenala Jitřenka. „Ubohé děvče už má o něj určitě starost.“

Anna se zatvářila ještě pochybovačněji.

Náhle dovnitř vplula královna Rubína a Neodolatelný vytřeštil oči. Zlá královna byla pořád oděná v černi, ale namísto obvyklých jehlových podpatků a krvavě rudé rtěnky teď měla sandály s plochou podrážkou a nevтіravou růž. Vlasы měla svázané růžovou pentlí. Anna strnula s lžící na půl cesty k ústům.

„Anno, miláčku, jak se pořád máš? Vyspala ses dobře? Vypadáš opravdu báječně.“

„Cože?“

„Víš, když jsme teď v Illyrii, měly bychom si opatřit nějaké nové šaty. Mají tady naprosto skvělé obchody. Skutečně si myslím, že bys na sebe měla trochu víc dbát, drahoušku.“ Políbila Annu na tvář.

„Cože?“

„A když už je o tom řeč, měly bychom si nechat udělat nové účesy. Možná bychom se mohly stavit na šálek čaje do jedné z těch roztomilých kavárniček. Ale dnes to bohužel nepůjde. Mandelbaum mě chce vzít na piknik. Slíbil, že mi ukáže, kde rostou ty houby, co mají tak úžasné léčivé vlastnosti. Jsem si jistá, že by se nám jich doma pár hodilo. Ach, to musí být ta tvoje přítelkyně Jitřenka! Má drahá, slyšela jsem o neštěstí, které tě potkalo, a je mi to *tak* líto! Kdybych ti mohla nějak pomoci, neváhej ani na chvíli a řekni mi to. Princi Neodolatelný, vyříd', prosím, mé nejvřelejší pozdravy svému otci. No, už musím jít. Nechci nechat drahoušku Mandelbauma čekat.“ A zase vyplula ven.

„Ta tvoje nevlastní matka je vážně milá,“ prohlásila Jitřenka.

„Cože?“ řekla Anna.

„No teda,“ vydechl konečně Neodolatelny. „Vypadá to, že jsem starouše Mandelbauma podcenil.“

Do jídelny vešel hrabě Norville doprovázený Wendellem, který neomylně zamířil rovnou k tácu se sendviči. První si nacpal do úst a po jednom popadl do každé ruky. Pak spěšně pokl a řekl zdvořile: „Dobrý den, můj pane. Dobrý den, princezno Jitřenko. Dobrý den, princezno Anno.“ Když takto vyřídil svoje společenské povinnosti, vrátil se k jídlu.

Princ měl oči jen pro Norvilla, ale ovládal se a nutil se chovat klidně, až chladně. „Ahoj, Norville. Chtěl jsi mě vidět?“

Norville se triumfálně uklonil, pak vytáhl zpod pláště skleněný střevíček. „Vaše Výsosti,“ oznámil, „našel jsem ji!“

„Skvělé, Norville! Prostě báječné! A víš určitě, že je to ona?“

„Absolutně. Popis i střevíček na ni sedí dokonale.“

„Tak to musí být ona. Měla velice útlou nožku.“

„Promiňte,“ skočila jim do řeči Jitřenka. „Vy se snažíte identifikovat dívku podle střevíčku? Mně nepřipadá zase tak malý. Řekla bych, že musí padnout spoustě dívek.“

„Mohlo by se to tak zdát, ale není to pravda,“ odpověděl Norville. „Vyzkoušeli jsme ho většině žen a dívek v tomto městě a kromě ní ho žádná jiná neobula.“

„To je vážně sklo?“ zeptala se Anna.

„Velice čistý krystal olova,“ odpověděl Norville. „Poslouchejte.“ Střevíček měl tenký, tři palce dlouhý podpatek. Hrabě o něj cinkl lžičkou. Ozvalo se tiché zazvonění, které ještě dlouho vibrovalo místností. „Divím se, že se ten podpatek neulomí, ale zdá se, že drží docela dobře.“

„Můžu si ho vyzkoušet?“

„Nevidím důvod, proč byste nemohla – ale marníte čas.“ Hrabě podal střevíček Anně, která si hned zula sandály a pokusila se ho obout. Zkoušela to několik minut, zatímco Jitřenka ji sledovala se stále větší shovívavostí. Neodolatelny toho využil, aby si tiše promluvil s Norvillem.

Nakonec Anna prohlásila: „Není tak malý, je jenom neuvěřitelně úzký. Vlastně ani ne úzký, jako spíš zvláštním způsobem vytvarovaný.“

„Myslím, že slovo, které hledáš, zní ‚štíhlost‘,“ napověděla jí Jitřenka. „Střevíček byl zjevně vyrobený pro dívku se štíhlýma nohama. Někomu, kdo je má spíš baculaté, přirozeně sedět nemůže.“

„Baculaté!“

„Ach, drahoušku, to ode mě bylo netaktní, že? Jenom jsem chtěla říct, že majitelka střevíčku byla spíš drobná, jemná dívka než boubelka.“

Anna zaskřípala zuby. „Dobře, slečno Chytrá, tak ho vyzkoušej.“

Jitřenka od ní převzala střevíček a začala si ho natahovat na nohu. Po několika perných minutách přiznala: „Ten střevíček je vážně menší, než vypadá. Myslím, že to sklo má zvětšující účinky.“

„No jistě,“ řekla Anna.

Jitřenka ji zpražila pohledem a vzala ze stolu lžici na omáčku. Když ji použila jako lžici na boty, podařilo se jí s nesmírným vypětím sil vtěsnat větší část nohy do střevíčku. „Tak!“ prohlásila.

„Nemáš ho obutý úplně!“

„Ale ano, mám!“

„Ne, nemáš. Tvoje pata se nedotýká podrážky. Vůbec by ses v něm nepostavila.“

„Samozřejmě, že ano. Áááuuuggghhh,“ zaúpěla Jitřenka a honem se zase posadila. „To musí být ten nejnepohodlnější střevíček, jaký jsem kdy vyzkoušela. Nejspíš byl nesmíme drahý.“

„Ano, vím, jak to myslíš. V našem království máme ševče, který vyrábí nejluxusnější dámskou obuv. Vůbec se nedá nosit.“

„Na plesu debutantek jsem měla střevíčky – úplná agónie. Byly příšerně drahé, ale stály za to. Dva dny jsem pak nemohla stát na nohou. Ten švec později složil živnost a stal se hlavním

inkvizitorem krále Bruna z Omnie.“

„Páááni!“ řekl Wendell.

Neodolatelný zatím tlumeným hlasem naléhal na Norvilla.
„Viděl jsi ji?“

„To tedy ano,“ odpověděl Norville. Jeho hlas prozrazoval jen lehký nádech znechucení.

„To je číča, co?“

Norville si povzdechl. „Princi Neodolatelný, věřte mi, že se skutečně snažím pochopit tu vaši posedlost ukájením tělesných požitků. Co však nemohu pochopit v žádném případě, je, jak vás mohla uchvátit taková... trajda, zvlášť když je naše království plné čistých a ctnostných mladých žen. Dokonce i kdybyste se omezil na dívky ze své společenské vrstvy, jako jsou ty dvě jemné mladé dámy, které jste s sebou přivedl –“

„Čert je vem, Norville. Ta dívka byla naprosto neuvěřitelná. Sotva jsme spolu začali tančit, přitiskla se na mě řadry. A po celou dobu nevynechala jedinou příležitost otřít se mi klínem o stehno. Přitom se mi neustále dívala do očí a vlhčila si rty špičkou jazyku. Myslel jsem, že exploduju. Ale o sobě mi toho mnoho neřekla.“

„Nejspíš je zvyklá spoléhat se na řeč těla.“

„Jo, to je ono! Musím se s tou dívkou znovu setkat, Norville. Určitě po mně touží. Kdybychom spolu jen mohli být sami, vsadím se, že by jí nevadilo, kdybych si něco začal. Říkáš, že jsi ji pozval na dnešní večeři?“

„Myslel jsem, že bude záhodno, abyste si tu nechutnou epizodu vypudil z hlavy co nejdříve. Raději upozorním oddělení pro styk s veřejností, aby se připravilo na krizovou situaci pro případ, že by ta mladá žena skutečně přistoupila na vaše nechutné návrhy. Ach, a abyste se neradoval dopředu, sire, Cynthie nepřijde sama. Doprovodí ji její kmotřička.“

„Její kmotřička?“

„Těžko můžete čekat, že mladá dáma přijde bez gardedámy.“

„Ale proč kmotřička? Jenom mi neříkej, že její matka umřela.“

„I její otec. Hrnrm. Možná, že její promiskuitní chování má co dělat s neexistencí silných rodinných pout. Tak či tak, vypadá to, že na své kmotřičce velice lpí. Prakticky se jí nechává vést.“

„Budu se muset zeptat Mandelbauma, jestli existuje nějaký vztah mezi pohledností a mrtvými rodiči.“

„To nevím. Zjevně ale existuje nějaké napětí mezi ní, její nevlastní matkou a nevlastními sestrami. Vlastně se ji zbytek rodiny před námi pokoušel ukrýt. To proto nám trvalo tak dlouho, než jsme ji objevili – ne že bych se chtěl omlouvat za práci svých lidí.“

„Dobře. Kmotřičku omrknu a zkusím vymyslet nějaký způsob, jak ji setrást. Řekl bych, že to bude jen otázka čekání na vhodnou příležitost.“

Wendell konečně dojedl a připojil se k princovi a Norvillovi. „Můj pane, ta dívka, se kterou ses setkal na plese, ona se ti doopravdy líbí?“

„Přesně tak, Wendelle.“

„Jemine. Nu což, stejně tady odpoledne nebudu. Mandelbaum mi chce ukázat, kde se dají najít léčivé houby.“

„Dobře. Ne, počkej! Ehm, odpoledne nemůžeš odejít, Wendelle. Musím se, ehm, procvičit v boji s holí a potřebuji, abys mi pomohl.“

„Ale ty přece s holí nikdy nebojuješ. Pokud vím, na cestách si ji s sebou neměl ještě ani jednou.“

„To je právě důvod, proč jsem vyšel ze cviku. Tak se nikam nevzdaluj.“

„Ale Mandelbaum –“

„Je mi líto, Wendelle. S Mandelbaumem to vyřídím.“

„Ano, můj pane.“

„Ráno jsem Mandelbauma zahlédl,“ řekl Norville. „Vypadal dost vyčerpaně.“

„Myslím, že byl celou noc vzhůru, Norville. Uvidíme se později. Musím doprovodit Jitřenku na slyšení k tátovi.“

„Ach ano. Takové neštěstí, ztratit manžela hned po svatbě.“

„Ehm, ano. Takže později.“ Neodolatelný se vrátil ke stolu,

kde se dívky ještě nepřestaly hádat. „Měli bychom zajít za tátovým tajemníkem. Má značně stísněný rozvrh, takže neuškodí, když tam budeme trochu dříve.“ Pro Annu a Jitřenku to byl signál, aby odněkud vytáhly kartáče a hřebeny a příštích dvacet minut strávily upravováním účesů. Neodolatelný si povzdechl a pustil se do sendvičů.

Konečně obě princezny dosáhly stavu, ve kterém byly připraveny předstoupit před krále, a Neodolatelný je mohl odvést k hlavnímu schodišti vedoucímu ke korunnímu sálu. Propletli se labyrintem předpokojů zaplněných čekajícími dvořany, právníky, diplomaty a kupci, zdolali falangy tajemníků a podtajemníků, až byli konečně uvedeni bočními dveřmi do korunního sálu.

Na jeho druhé straně se král radil s několika svými lordy. Neodolatelný a obě dívky čekali, až na ně přijde řada. „Dobré odpoledne, Výsosti,“ pozdravil ho kapitán čestné gardy. Očima přešel seznam. „Princezna Anna a princezna Jitřenka?“

„Zapomeňme pro jednou na protokol, Edo. Ohlásím je sám.“

„Velice dobře, sire.“

Náhle se mezi nimi protlačila Jitřenka. Vytáhla se na špičky, aby měla lepší výhled na krále. Ten se právě díval opačným směrem, s hlavou skloněnou, takže z něj byly vidět jen prošedivělé vlasy a křivka vousů. Jitřenka byla napjatá, celá se chvěla jako chrt před startovní brankou. Náhle král zvedl hlavu a podíval se přímo na ně.

„Promiň,“ řekl Neodolatelný. „Jitřenko, musíš počkat!“ Jenomže dívka už byla pryč. K úžasu celého dvora proběhla korunním sálem kolem překvapených strážů a vrhla se králi kolem krku. „Bulíčku!“ zvolala.

„Bulíčku?“ zopakoval princ.

* * *

Ke cti krále Garrisona je nutno přičíst, že jakkoliv byl zaneprázdněný (a král Illyrie byl stále *velice* zaneprázdněný), vždycky si našel čas na chvilku se svým synem, pokud si ji

Neodolatelný vyžádal. Toho odpoledne byl rád, že zdi hradu byly z kamene a dubové dveře dobře těsnily, protože princ běsnil vztekem a řval jako tur. „Pořád tomu nemůžu uvěřit! Po všech těch nesmyslech o čistotě a celibátu, morálce a ctnosti, o tom, jak musím dbát na svou pověst a respektovat dívčí cudnost, kterými jsi mě od dětství krmil, se dozvím, že jsi před dvaceti lety tahal holky do mláží!“

„Všichni rodiče dělali věci, před kterými své děti varují,“ odpověděl král klidně. „Jak jinak by mohli vědět, že jim mají říct, aby je nedělaly?“

„A teď se chceš provdat za děvče –“

„Nezapomínej, že jsme stále zasnoubeni.“

„– o pětadvacet let mladší, než jsi ty.“

„Jitřence je třicet sedm.“

„Ale z toho dvacet let spala!“

„Ty sám spíš osm hodin každou noc,“ namítl král. „Přesto to neznamená, že je ti dvanáct.“

„Dobře, dobře,“ běsnil princ. „Dělej si, co chceš. Ale dnes večer mám rande a nechci od tebe slyšet žádné moralistické kecy. Já si taky budu dělat, co chci!“ A s tím vyběhl z místnosti.

Ovšem tato konfrontace stále ještě ležela několik hodin v budoucnosti. V tuto chvíli nebyl princ schopen slova stejně jako zbytek dvora. Všichni jen zírali, jak se Jitřenka vrhá králi na klín a líbá ho na obličej.

„Jitřenko?“ řekl král.

„Bulíčku!“

„Myslel jsem, že jsi mrtvá!“

„A já jsem myslela, že ty jsi mrtvý!“

„Loučil jsem se s mládenci dole ve městě se svobodou. Když jsem se ráno chtěl vrátit na hrad, už to nešlo. Snažili jsme se dostat přes to houští, Jitřenko, vážně jsme se snažili. Přišel jsem v tom trní o dva svoje nejlepší muže. Ale nakonec nám nezbylo než to vzdát.“

„A pak ses zmocnil mé země.“

„Ehm, opatroval jsem ji pro tebe.“

„Vždyť sis myslel, že jsem mrtvá!“

„To až když jsem se zmocnil tvé země... ehm, vzal jsem ji pod ochranu. Vlastně o tom rozhodl můj otec.“

„No, to je teď jedno,“ Jitřenka ho znovu začala nadšeně líbat.

„Jakmile se vezmeme, bude to *naše* země.“

Král zaváhal jen na okamžik, jen co přejel očima štíhlou postavu mladičké dívčiny ve své náruči. „Samozřejmě,“ prohlásil lehce přiškrceným hlasem. „Jitřenko, po všechny ty roky jsem tě nikdy nepřestal milovat.“

Jitřenka se odtáhla a zadívala se králi do očí. „Ale oženil ses?“

„Byl to politický sňatek,“ namítl král. „*Musel* jsem. Ale nemiloval jsem ji.“

„Skutečně?“ zamumlal princ.

„Jitřenko, ty jsi byla světlo mého života. Když jsem tě ztratil, bylo to, jako by mraky zastřely slunce a od té doby jsem žil ve stínu. Dnes poprvé se ty mraky rozestoupily a světlo tvé –“

„Dobře, dobře.“ Princezna mu přitiskla prst ke rtům. „Nepokoušej se o krasomluvu, Bulíčku, to není tvoje *forte*. Věřím ti.“

„Prosím tě, neříkej mi na veřejnosti Bulíčku, drahá.“

„Promiň, Garrisone. Skutečně si mě chceš vzít?“

„Samozřejmě, miláčku.“

„A budeme mít děti?“

„Co nejdříve.“

„Možná ještě dříve,“ zamumlala Jitřenka. Znovu ho políbila. „Ale o tom si ještě promluvíme.“

Pro většinu dvora, který nebyl obeznámen s okolnostmi kolem spící princezny a jejího zakletí, to byly poněkud matoucí okamžiky. Přesto všichni brzy poznali, že došlo k něčemu významnému a že se schyluje ke svatbě.

Spěšně se seřadili, aby pogratulovali králi, představili se princezně a vůbec se vlichotili do přízně královské rodiny. Pouze Neodolatelný a Anna stáli stranou, nepovšimnutí. Princ se stále pokoušel zařadit rozličné emoce pramenící z odhalení

uplynulých okamžiků. Anna se jen opírala o stěnu a zkoumavým pohledem sledovala Jitřenku.

„Hmmm,“ řekla nakonec.

* * *

„Myslím, že s Mandelbaumem není něco v pořádku,“ prohlásil Wendell. „Zeptal jsem se ho, jestli našel ty správné houby, a on jen řekl: Jaké houby?“, jako by vůbec netušil, o čem mluvím. Co tam ti dva celý den dělali, když nesbírali houby?“

Neodolatelný nepřítomně pokrčil rameny a založil si ruce za hlavou. Seděl na lavici v kanceláři tajemníka svého otce, nohy zkřížené a natažené před sebou. Pohled upíral ke stropu, zatímco jeho myšlenky se toulaly bůhvídkde. Anna seděla u psacího stolu, mlčky, ale napjatě.

„Přinesl jsem hole a chrániče,“ pokračoval Wendell. „Předpokládal jsem, že když jsi s holí tak dlouho netrénoval, budeš chtít kompletní ochranu.“

„Hole?“ zopakoval Neodolatelný.

„Cože? To má být vtip? Nebo tady všechny postihla ztráta paměti?“

„Myslím, že Jeho Výsost teď má hodně o čem přemýšlet,“ řekla Anna. „Stejně jako Mandelbaum. A Jeho Veličenstvo král.“

„Pche,“ odpověděl Wendell. „Motá se tu příliš mnoho ženských, v tom to je.“ Probodl Annu pohledem. „Když jsou kolem ženské, začnou se chlapi chovat jako pitomci.“

„Nejspíš máš pravdu.“

Do kanceláře vešel Prudhomme, králův tajemník. Anna rychle vyskočila od jeho stolu, ale on jí přisunul židli. „Ne, ne, princezno, nevstávejte. Chovejte se tu jako doma, prosím vás. To je ale radostné překvapení, co říkáte? Jen si to pomyslete, po všech těch letech máme zase královnu. Úžasné. Princi Neodolatelný, vím, že musíte mít ze štěstí svého otce velkou radost.“

Neodolatelný se na něj dlouze podíval. „Ano.“

„Na druhé straně chápu, že se snažíte zůstat věrný vzpomínce na svou zesnulou matku,“ obrátil Prudhomme hladce. „Ani vám nemohu vypovědět, Vaše Výsosti, jak moc jsme ji všichni milovali, když ještě byla mezi námi – necht’ její duše odpočívá v pokoji. Jsem si jist, že by byla velice pyšná na svého syna a –“

„Prudhomme?“

„Ano, sire?“

„Přestaň žvanit.“

„Ano, sire. Mimochodem, Vaše Výsosti, někdo se po vás ptal. Řekl jsem mu, že si s vámi musí u vašeho tajemníka sjednat schůzku, ale on trval na tom, že počká. Připadal mi jako muž velice vytrvalý a – mohu-li to tak říct – poněkud agresivní povahy.“

„Ano? A kde je teď?“

„Když jsem se díval naposledy, byl dole na nádvoří.“

„Já ho viděl,“ ozval se Wendell. „Je to ten velký chlupatý chlap, který se s tebou chtěl rvát oheď v hospodě.“

„A to je ještě naživu?“ podivil se Prudhomme.

Neodolatelný přistoupil k oknu a vyhlédl na nádvoří. Opravdu, muž, který se tam procházel za bedlivého dozoru několika stráží, byl Medvěd McAllister. Na zádech měl zavěšenou kuši a pod paží nesl balík, nějaký podlouhlý předmět zavнутý do promaštěné látky. Neodolatelný pokrčil rameny. „Podívám se, co po mně chce.“

Omluvil se Prudhommeovi a sešel po schodech dolů. Wendell kráčel vedle něj a Anna je s odstupem několika kroků tiše následovala. Venku ho Medvěd uctivě přivítal a Neodolatelný mu odpověděl tak přátelsky, jak jen dokázal. „Co tě přivedlo do Illyrie?“

„Ale, šel jsem náhodou kolem,“ opáčil Medvěd. „Tak jsem si řekl, že bych ti mohl vrátit tohle.“ Podal principi balíček.

„Určitě je to Urputný!“ zvolal Wendell, vyskočil a popadl balíček dřív, než ho princ mohl přijmout. Rychle z něj strhal promaštěnou látku. „Věděl jsem to. To je paráda. Takový skvělý meč. Můj nejoblíbenější ze všech tvých mečů.“

„Chlapci ho našli v lese. Trčel z oka dračí lebky,“ vysvětloval Medvěd. „Vystavili ho v hospodě. Za podívání si účtovali dvoupenci. Tak jsem ho pro vás zabavil.“

„To mám opravdu radost. Děkuji ti.“

„Jasně, díky,“ řekl Wendell.

„Samozřejmě, za navrácení dostaneš odměnu. Jsem opravdu rád, že ho zase mám.“

Medvěd rozpačitě přešlápl. „Víte, princ, kvůli tomu jsem nepřišel. Ne kvůli odměně. Jde o ten hrad. Chápejte, trochu jsme se tam porozhlédli.“

„Vy jste se dostali přes houští?“

„Jo, jasně. Nejspíš to nevíte, ale zdá se, že když jste vypálil hrad, zrušil jste kletbu. Sotva uběhlo několik dní, houští začalo usychat a hynout. Pustili jsme se do něj meči a bez problémů jsme se dostali skrz ně. Přitom ti chlapci našli draka a já s kamarády jsme šli prozkoumat hrad. Šlo nám o, ehm, různé věci, chápete.“

„O drancování,“ upřesnil princ.

„Ehm, asi ano. Ale dobře jsme udělali, protože jsme našli lidi, kteří to všechno přežili. Pár sluhů dole ve vinném sklepě. Šli právě dolů pro víno, když je najednou přepadl spánek. Spali tam dole, kde na ně oheň ani drak nemohli, dvacet let. Byli z toho úplně mimo. Vzali jsme je s sebou do města. Ovšem z hradu samotného toho mnoho nezůstalo. Vypálil jste ho důkladně, to vám tedy řeknu.“

„To víš, termiti. Tohle je jediný způsob, jak se jich zbavit.“

„Opravdu? No, pak jsme se šli podívat dolů k prameni.“

„K prameni?“

„Jo, příkop je napájený z pramene a tam, kde voda vytéká na povrch, kdysi postavili takový domek. Základy hradu jsou svým způsobem vystavěné přímo na něm.“

Vtom se ozvala Anna. „Jak je starý?“

„Hodně starý, slečinko. Skutečně starý. Prastarý.“

„Pokračuj.“

„Víte, všechno to vypadá, jako by hrad byl postavený na

základech nějakého jiného, mnohem staršího hradu. Když sejdete dolů do sklepení a kobek, zjistíte, že se tam v troskách hradu dají najít ještě nejméně tři podzemní patra. Do většiny místností jsme se nedostali, protože byly zasypané a tak, ale stejně bylo vidět, že je to tam strašně staré, o hodně starší, než zbytek hradu. Řekl bych, že tam dole nikdo už hezky dlouho nebyl.“

„Zajímavé.“

„Ale to nejlepší teprve přijde,“ prohlásil Medvěd vítězoslavně.

„Víte, vlezli jsme do toho domku nad pramenem hlavně proto, že to bylo jediné místo, kam se dalo vlézt celkem bez problémů. Na zdech tam byly vytesané různé náboženské symboly, jako kříže a tak. A asi na deseti místech tam byl nakreslený grál!“

„Víš to jistě?“

„Naprosto jistě. Každopádně tam byl nějaký pohár. Tehdy jsem si vzpomněl, jak jste se zmiňoval, že nějaký grál hledáte, tak jsem si řekl, že vám dám vědět.“

„Opravdu si toho cením, Medvěde, ale abych řekl pravdu, tu výpravu už jsem zabalil.“

„Aha. Takže se k nám v nejbližší době nevydáte?“

„Nejspíš ne. Proč se nepokusíš najít grál sám? Mohlo by ti to něco hodit.“

„To dává smysl,“ zamumlala Anna. „Domek nad pramenem jako svatyně. Grál byl symbol plodnosti. Voda symbolizuje život, zrození a také křest, symbolické zrození.“

Medvěd pokrčil rameny. „Myslel jsem na to. Ale ukázalo se, že chlapy starožitnosti nezajímají. Když na to přijde, mě taky ne. A nemám chuť zahrávat si s magií.“

„To je moudré.“

„Vezměte si kteréhokoliv chlapa, a já ho porazím v čestném boji – nebo i nečestném. Ale s čarodějnictvím nechci nic mít.“

„Naprosto tě chápu.“

„Jenomže vesnice je teď na nohou. Dokud ses nedostal do

hradu, žili jsme si hezky v klidu. Ted' chce každý vědět, co se vlastně děje a jak se bude vyvíjet situace mezi Illyrií a Alacií.“

„Já nejsem odborník na politiku.“

„No, vy jste uvedl věci do pohybu. Takže jsme si mysleli, že byste je měl zase urovnat.“

Neodolatelný se na něj vyčítavě zadíval. Medvěd rozhodil ruce. „Ne že bych vám chtěl říkat, co máte dělat, Vaše Výsosti.“

Princ potřásl hlavou. „Ne, asi máš pravdu, Medvěde. Promluvíme si o tom s ministrem zahraničních věcí a uvidíme, jestli se nám podaří vnést do té věci trochu světla.“

„Nic víc nežádám.“

Vstali a Neodolatelný poplácal muže po ramenou. „Na drsňáka jsi zatraceně dobrý diplomat, Medvěde. A mám pocit, že sis vytvořil kladnější vztah ke své vesnici.“

Medvěd se poškrábal na hlavě. „Víte, Výsosti, říkal jsem si, že dříve nebo později by si chlap měl najít nějaké přátele.“

„Moje slova. Děkuji ti za dobré zprávy, Medvěde.“

„A díky za ten meč,“ přidal se Wendell.

„Rádo se stalo.“

„A nezapomeň se zastavit u pokladníka pro odměnu.“

Medvěd se zašklebil. „Nezapomenu.“

Když odešel, Anna řekla: „Tomu tedy říkám změna chování.“

„Je to chytrý muž,“ odpověděl Neodolatelný. „Zjistil, že nás zastrašit nemůže, tak přestal zastrašovat.“

„Vrátíme se tam?“

„Budu o tom uvažovat. Dnes večer mám na práci něco jiného.“

„Můj ty bože. Po tom všem, co se dnes stalo, pořád myslíš na to děvče, co ztratilo střevíček? Proč jí ho prostě nepošleš? Přikaz poslovi, aby jí ho doručil.“

„Ehm, když ji sem pozvu, bude to vypadat lépe. Styk s veřejností a tak. Vlastně to byl Norvillův nápad. Přijde se svou kmotříčkou. Myslím, že to bude hezká rodinná scénka.“

„Já zapomněla,“ řekla Anna. „Musíš budovat svou pověst. Koneckonců, jsi přece *princ Neodolatelný*.“

„To máš pravdu.“

* * *

„Rozhodli jsme se držet verze, že už jsem vdaná,“ oznámila Jitřenka Anně. „Už se to dostalo na veřejnost a lidé to přijali vcelku dobře. Tak proč to měnit a vyvolávat řeči? Dnes večer se Garrison a já vezmeme. Bude to jen malý, soukromý obřad. Vlastně je to pro mě úleva. Po tom minulém fiasku mne velká svatba vůbec neláká.“

„To si dovedu představit. Kromě toho, proč svého potomka vystavovat poskvrně nelegitimitě?“

„Přesně tak. Mimochodem, Anno, doufám, že mi půjdeš za svědka. Byly jsme spolu od chvíle, kdy jsme se poprvé setkaly, a považuji tě za svou nejlepší přítelkyni. Vlastně za jedinou přítelkyni, která mi zbyla. Byla bych tak šťastná, kdybys mi šla za svědka.“ Jitřenka to řekla naprosto upřímným hlasem, jako by docela zapomněla, že ještě před několika hodinami se obě dívky rafaly jako dvě vztekly želvy.

„Ehm, Jitřenko, to je od tebe milé, že mě o to žádáš,“ odpověděla Anna stejně upřímně a srdečně. „Samozřejmě, že ti půjdu za svědka. Jsi taková skvělá přítelkyně; skoro mám pocit, že jsme sestry.“

Jitřenka ji objala. „Ach, Anno, já mám úplně stejný pocit.“

„Pche!“ řekl Wendell.

Hosté se shromažďovali v síni sousedící s velkou jídelnou. Wendell prošel kolem hraběte Norvilla, který se nervózně popotahoval za nákrčník, a prince Neodolatelného, oděného v nejjemnějším hedvábí a s vlasy vyčesanými do brilantového lesku. „Naše informace o Alacii jsou poněkud nedostatečné,“ říkal Norville princi. „Platí nám daně a nikdy s nimi nebyly nepříjemnosti, takže jsme tam nepotřebovali stálého agenta. Samozřejmě teď, když bude pod naší řádnou vládou, se stane součástí naší informační sítě. Ale zařídit to ještě chvíli potrvá.“

„Chápu,“ řekl Neodolatelný.

„Pokud hledáte nějaké nové dobrodružství, sire, mám tady

případ docela pohledné dívky, kterou unesli lupiči. Není sice královského rodu, ale pochází z bohaté kupecké rodiny a –“

„Dopravdy ji unesli, nebo utekla z domu?“

„Pravděpodobně utekla. Jenomže její rodina má za to, že ji unesli, a kdyby se jim vrátila, byli by králi zavázáni vděkem.“

„To mě nezajímá. Ztraceně, Norville, kde je? Už teď se zpozdila.“

„Nezpozdila se,“ namítl Norville. „Je to jen o málo víc než hodina.“

„Myslíš, že se jí budu líbit?“

„Na plese jste se jí líbil. Velice zjevně, řekl bych.“

„Myslíš, že se jí pořád ještě budu líbit?“

„Mohu jen doufat, že pokud ano, nebude tentokrát ve svých projevech tak názorná.“

„No, já doufám, že se mylíš. Na té dívce je skvělé, Norville, že jsem ji nemusel před ničím zachraňovat, nevděčí mi za svůj život a ani jsem jí nepomáhal, když byla v úzkých. Není mi nijak zavázána. Což znamená, že když se na plese začala otírat o moje stehno, dělala to z čiré –“

„Chlípnosti,“ dopověděl za něj Norville.

„Jo. Není to báječné?“

„Ne. A jsem nucen vám připomenout, Vaše Výsosti, že ani žádná z dívek, které jste zachránil, vám není ničím povinována. Když člověk koná svou povinnost, nečeká za to vděk.“

„Před chvílí jsi říkal,“ namítl princ, „že když přivedu tomu kupci zpátky jeho dceru, bude králi zavázán vděkem.“

„Ehmmm, a-asi ano. Máte pravdu, sire. Ale politický závazek není totéž co osobní. A když je člověk hrdina, ještě to neznamena, že se nemusí řídit pravidly obecné slušnosti.“

„Slečna Cynthie a madam Esmeralda,“ oznámil sluha.

Všichni se ohlédli. A už tak zůstali.

Krása, jak by řekl jeden dobře známý básník minulosti, je v oku toho, kdo na ni hledí. Ženy mají jiná kritéria krásy než muži. Ženy o kráse uvažují v klasickém smyslu; nacházejí ji v dokonale zpracovaných křivkách a rysech řeckých soch, v

bezchybnosti jejich tváří a postav, vzosném postoji a vztyčené bradě. Jejich ideál ženské krásy je ledová bohyně, vytoužená všemi, ale naprosto nedostupná.

Když muži mluví o kráse, myslí sex.

Anna byla krásná.

Jitřenka byla krásná.

Cynthia byla sexy.

Vlasy měla dlouhé a rudé jako oheň. V třpytivých vlnách jí spadaly až k pasu a ještě níže, něžně se dotýkaly smyslných křivek jejích boků, křivek zdůrazněných ale nikterak potlačených černým hedvábím, do kterého byla oděna. Šaty s ramínky odhalovaly horní polovinu jejich vysoko posazených, pevných ňader s hlubokou úžlabinou. Vzadu odkrývaly jemnou křivku páteře. Pás měla úzký a její dlouhé štíhlé nohy se zdály ještě delší a štíhlejší díky černým sametovým střevíčkům na čtyřpalcových podpatcích. Oči měla zelené jako první jarní poupata, rty plné, šťavnaté a smyslné. Nedívala se na nikoho jiného než na prince a její pohled se účinky plně vyrovnal zpěvu sirén.

„Co jsem ti říkal?“ zašeptal Neodolatelný Wendellovi. „Není to kusanec?“

„Vypadá docela dobře,“ odpověděl Wendell.

* * *

Cynthia byla tak vzrušená, až měla pocit, že se jí srdce rozskočí. „I kdyby to nevyšlo,“ myslela si, „stejně by to stálo za to. Kdybych ho už nikdy neměla vidět, po zbytek svého života budu šťastná. Kdybych měla okamžitě zemřít, zemřu v extázi.“ Byla tady, přímo na hradě Illyrii, na zvláštní pozvání, aby se setkala s *princem Neodolatelným*. Vyplnilo se všechno, co jí kmotřička předpověděla.

Když pomyslela na svou kmotřičku, přeběhlo Cynthii po těle mravenčení. Esmeralta byla *tak* zvláštní. Nejenom že ovládala magii, ona sama byla magická. Měla magický šarm, charisma, nebo jak to chcete nazývat, takže se do ní Cynthia zamilovala na

první pohled. Když byla s ní a konejšila ji, všechny její dívčí problémy jako by se rozplynuly a svět zahalil hřejivý, zlatý závoj.

Někdy měla pocit, že by to bylo jiné, kdyby byla sirotek. Technicky vzato samozřejmě sirotek byla, oba její rodiče byli po smrti, ale ona nemyslela *takový* sirotek. Měla na mysli dítě, které rodiče opustili, nalezenec, který o ně přišel v tak útlém věku, že si na ně vůbec nevzpomíná. Věděla, že všechny takové děti mají jediný sen: že se pro ně jednoho dne jejich rodiče vrátí a budou báječní a bohatí, budou je milovat a žít s nimi šťastně až navěky.

Útěcha podobných iluzí byla Cynthii odepřena. Její otec žil až do jejích osmi let, dost dlouho na to, aby se dozvěděla, že jí matka zemřela při porodu; nebylo tedy nejmenších pochyb, že je skutečně mrtvá a nikdy už se nevrátí. Otec byl zahořklý; neobviňoval svou ženu z toho, že mu zemřela, ale že zemřela, aniž mu dala syna. Časem se oženil a plánoval si založit novou rodinu, nejraději mužskou dynastii, jenže týden na to jej kopl kůň tak silně, že už se z toho nevzpamatoval. Cynthiina nová nevlastní matka měla najednou na krku haranta, kterého bylo třeba živit, a nikoho, kdo by jí s tím pomohl. Rozhodla se proto pro změnu zaměstnání – Cynthiina zaměstnání – a ubohá dívka zjistila, že se z ní prakticky přes noc stala domácí otrokyně. A jako by to nebylo dost zlé, brzy začalo být zřejmé, že z Cynthie vyroste půvabnější dívka než z jejích nevlastních sester. Mnohem půvabnější. Říká-li se, že na ženskou žárlivost je hrůza pohledět, žárlivost dvou nezletilých dívek je hotová noční můra.

Tak tedy na tom byla Cynthie, půvabná dívka, která neznala nic než práci a měla před sebou jen dlouhé roky utrpení. Nemohla doufat ani v únik via výhodný sňatek, protože by ji její nevlastní sestry nikdy nepustily z domu, dokud z ní nebude stará panna nebo dokud se ony samy neprovdají, což bylo v podstatě totéž.

A pak přišla ta noc, kdy se na hradě konal ples a Cynthie zůstala doma sama, hořce plakala (tehdy plakala často –

chronická deprese, však to znáte) – když vtom pokoj zalil tajemný třpyt a ona uslyšela slova, která změnila její život navždy:

„Drž se mě, dítě, a já ti pomůžu dostat se až na samý vrchol.“

Nyní kráčela pomalu kupředu, oči upřené na prince a lehce pohupovala boky, přesně, jak ji to Esmeralda učila. Ramena tlačila dozadu, vypínala prsa a předváděla pečlivě vykalkulovaný dekolt. „Cesta k mužovu srdci začíná pod pasem, milé dítě,“ řekla jí Esmeralda. Také jí opatřila šaty a Cynthie musela přiznat, že některé z nich byly skutečně úžasné.

Stále se blížila k princovi, pohled upřený do jeho modrých očí. („Pořád se mu dívej do očí, drahá. Hluboko do očí, všechny tyhle machistické typy jsou beznadějně romantici.“) Když došla až k němu, neudělala pukrle, ale pomalu zvedla ruce. Neodolatelný ji napodobil a ona vložila své ruce do jeho dlaní; pohled stále upřený do jeho obličeje. Pak se k němu přitiskla celým tělem, rty pouhý palec od jeho úst. „Ach, můj princí,“ zašeptala.

„Ach, má paní,“ zašeptal Neodolatelný.

„Ach, můj žaludek,“ zamumlala Anna.

„Psst!“ zasyčela Jitřenka. Hleděla někam za Cynthii a pohled přitom měla chladný a strnulý jako rigor mortis.

„Od chvíle, kdy ses mi tenkrát na plesu ztratila, jsem se cítil jako člověk bloudící po poušti, bez kapky vody a pomoci,“ řekl princ. „Kolem mne nebyl život, jen přesouvající se pusté písky a vítr, který neustále sténal tvoje jméno. Nyní je to, jako by se přede mnou objevila oáza a z nitra podzemí vytryskl pramen lásky.“

„Od chvíle, kdy jsem musela odejít z plesu,“ zašeptala Cynthie, „pro mne slunce nevycházelo a temná noc mne obklopovala jako smečka vlků, kteří se plížili kolem dveří. Zima po mně natáhla své mrazivé prsty, aby mi jimi sevřela srdce v hrudi. Nyní zavál hřejivý jarní vánek tam, kde dříve byl jen chlad a pustina.“

Takto by klidně mohla pokračovat dál, protože její kmotřička

jí napsala spoustu podobných nesmyslů dopředu a donutila ji, aby se je všechny naučila nazpaměť. Jestli Neodolatelný skutečně improvizoval, pomyslela si, vedl si docela dobře. Jediné, co se jí na tom nelíbilo, bylo, že musela stát tak blízko u něj. Kdykoliv se jí dotkl, naskočila jí husí kůže. Svěřila se s tím Esmeraldě hned po plese.

„Já vím, má drahá,“ řekla jí její kmotřička. „Muži jsou odporná stvoření. Ale je velice důležité, aby ses přes to přenesla a předstírala, že se ti to líbí – musíš ho dokonce povzbuzovat. Je to stěžejní bod celého plánu.“

„Ale když s ním půjdu do postele, nebude mnou ráno opovrhovat? Všichni říkají, že muži to tak dělají.“

„Někteří muži jsou skutečně takoví,“ připustila Esmeralda. „Ale Neodolatelný ne. Na to je příliš slušný. Nezapomínej, že máš co do činění s mužem, který má prakticky všechno, co chce. Musíš mu dát to jediné, co chce nade všechno, jediné, co by mu žádné jiné děvče v království nenabídlo. Jeho hluboce zakořeněný smysl pro čest jej pak přinutí, aby ti na oplátku nabídl sňatek.“

Cynthia přikývla. Své kmotřičce věřila absolutně.

„A nezapomeň, drahoušku: jakmile se vy dva vezmete a zabydlíme se na hradě –“ Esmeralda se k ní důvěrně naklonila „– už nikdy mu nebudeš muset dovolit, aby se tě dotkl.“

To dívku uklidnilo, a když ji teď Esmeralda pozorovala přes hodovní tabuli, byla s jejím výkonem nadmíru spokojená. Ta dívka byla přirozená herečka: to, jak se přes prince natáhla pro slánku a přitom se o něj otřela ňadry, skutečně nemělo chybu. Neodolatelný pro ni hořel jako přeschlý došek.

Esmeralda se rozhlédla po ostatních účastnících večeře a jala se plánovat další tah. S tím panošem se nejspíš vyplatí počítat. Po večeři ho musí nějak zaměstnat – možná nějakým kouzelným trikem – aby ho udržela dál od jeho pána. Hrabě je trouba, ale moralistický trouba, tudíž byl mohl její plán ohrozit. Bude muset zaměstnat i jeho, aby se princ s Cynthií mohli vytrazit a užít si. Zbytek hostů nebyl důležitý. Král měl naštěstí příliš mnoho

starostí s organizací večere. Nižší dvořané a hosté se nebudou do ničeho vměšovat a ty dvě princezny, svým obyčejným způsobem docela pohledné dívky, nebyly pro Cynthii žádné soupeřky. Klidně se zase mohly vrátit domů – tady už byly zbytečné.

Esmeralda usrkla vína a usmála se na Norvilla. „Povězte mi, hrabě, jaký je váš názor na současnou politickou situaci?“

Na druhém konci tabule bodala Jitřenka zuřivě vidličkou do porce ryby na talíři. „Ta děvka!“ syčela. „Ta čubka! Ta mrcha! Jestli se o něco pokusí, zabiju ji!“

Anna dala najevo chladné pobavení. „Proč se rozčiluješ? Zachovej klid. Co ti záleží na tom, jestli princ ztratí hlavu kvůli takové ordinární trajdě, jako je Cynthie?“

„Cynthie! Koho zajímá Cynthie? Mluvím o její kmotřičce. Je to ta vílí královna, která mě zaklela!“

Bylo to, jako by u stolu vybuchla bomba. Anna se prudce obrátila a královna Rubína s Mandelbaumem, kteří seděli vedle ní, okamžitě zbystřili. Všechny oči se upřely na Esmeraldu.

„Ona je víla? Víš to jistě?“

„Samozřejmě, že to vím jistě. Těžko můžu zapomenout na ženskou, která mě požádala... ehm, na tom nezáleží.“

„Cože?“

„No, řeknu ti to takhle: věneček bys jí pohlídat nenechala, jestli víš, jak to myslím.“

„Cože?“ zopakovala Anna.

„Zapomeň na to. Podívej se, ta žena je intrikánka; je zvyklá s lidmi manipulovat a využívat je. Měla prsty ve všem, co se v Alacii stalo. Jenomže na tátu byla krátká. Pokoušela se vynutit si na něm nějakou politickou funkci nebo co, a když se nepohodli, rozzlobila se a všechny nás proklela.“

„A byla to pořádná kletba,“ řekla královna Rubína. „Musí být velice mocná.“

„Nikoliv nutně,“ namítl Mandelbaum. „Vlastně to bylo velice primitivní kouzlo. Vyčerpala na něj veškerou moc kouzelného lesa. Mám pocit, že kletba měla být původně krátkodobá, ale

pak ji nedokázala sejmout. A když les ztratil svoji kouzelnou moc, musela odejít.“

„Ale intrikování nenechala. Ted' přišla sem a snaží se získat vliv u dvora přes prince Neodolatelného. Je posedlá mocí. No, já už jí udělám čám přes rozpočet.“ Jitřence náhle vypadla vidlička z ruky. „Ach, jemine! To snad ne!“

„Co se stalo?“

„Co když jde stále po mně? Ukázala se po dvaceti letech a zrovna zase na mé svatbě.“

„Pouhá náhoda,“ řekla Anna. „Neodolatelný pátral po té dívce už tři měsíce předtím, než o tobě vůbec slyšel.“

„Rozhodně nemíním nic riskovat. Jdu požádat Garrisona, aby princí nařídil, ať si s tou holkou nic nezačíná. Stejně není jeho typ.“

Mandelbaum se zatvářil pobaveně. Anna pokrčila rameny. „Pochybuji, že Neodolatelný takový rozkaz akceptuje. Spíš jí tím jen nahraješ.“

„Hmmpf. Nechápu, jak můžeš být tak klidná. Myslela jsem, že máš prince Neodolatelného ráda. Copak ti nevádí, jak se lísá k té... děvce?“

„Promiňte,“ vložil se do hovoru Mandelbaum. „Nepovažujte to, prosím, za impertinenci, princezno, ale skutečně se cítíte v pozici kritizovat morálku jiné dívky? Ptám se čistě pro informaci.“

„To je něco jiného,“ odsekla Jitřenka. „Já jsem byla zasnoubená.“

„To je pravda,“ přispěchala jí na pomoc Anna. „Když jsou dva lidé zasnoubení, je to v pořádku.“

„To tedy rozhodně není,“ prohlásila královna Rubína. „Vůbec nechápu, Anno, jak tě něco takového mohlo napadnout.“

„No, možná to není úplně v pořádku, ale není to tak špatné jako by to bylo, kdyby zasnoubení nebyli. Však víš, jak to myslím.“

„Mladá dámo, vidím, že si spolu budeme muset vážně pohovořit.“

„No výborně! Ty jsi přece ta pravá, která může ostatní poučovat o cudnosti.“

„Mandelbaum a já jsme jen dobří přátelé,“ ohradila se Rubína.

„Nemíním tady sedět a čekat, co se stane,“ prohlásila Jitřenka. Hodila svůj ubrousek na stůl. „Jdu říct těm dvěma zlatokopkám, že vím přesně, o co jim jde, a postarám se, aby se to dozvěděl i princ. Alespoň tohle mu dlužím.“ Naklonila se k Anně. „A ty si nemysli, že mě tou svou předstíranou lhostejností oklameš, malá princezničko. Svou porci ryby už jsi rozkrájela na kousky velké jako zrnka rýže, a přitom ji vůbec nejíš.“

Anna se podívala na svůj talíř a rychle si strčila vidličku do úst. Stejně rychle ji zase odložila a objala světlavou dívku kolem ramen. „Jitřenko,“ zašeptala jí do ucha, „jestli ti skutečně záleží na princí Neodolatelném a jestli jsi opravdu moje přítelkyně, to nejlepší, co můžeš udělat, je vdát se tak rychle a nenápadně, jak to jen půjde.“

Jitřenka se na ni zmateně podívala.

„Věř mi, že to tak bude nejlepší,“ ubezpečila ji Anna. „Na tu kmotřičku vílu zapomeň. Už je to dvacet let. Nech ji být.“

Jitřenka zaváhala a pak se rozhodla. „Ty tu ženskou neznáš jako já.“ Vstala a obešla stůl. „Hrabě Norville, mohu si s vámi promluvit mezi čtyřma očima?“

„Jistě, princezno.“

„Ach, nemusíš být tak tajnůstkářská, drahá,“ ozvala se Esmeralda. „Jsem si jistá, že vím, o čem chceš mluvit. A stejně tak jsem si jistá, že mi opravdový gentleman poskytne příležitost uvést vše na pravou míru.“

„Nechápu, proč by ne,“ řekl Norville a rozpačitě se díval z jedné ženy na druhou.

„Na pravou míru!“ zvolala Jitřenka. „To pro tebe musí být úplně nový pocit! K pravé míře jsi zatím měla stejně daleko, jako hostinský v zájezdní hospodě. Ty i ta coura, kterou jsi najala, aby svedla prince.“

Esmeraldě se zablesklo v očích, ale její hlas zněl stejně klidně

jako kdykoliv jindy. „Jsi dnes trochu nervózní, co, blondýnko? Možná se těch křečí zbavíš, až úplně dospěješ. Poslyš, nechceš si jít raději hajnout? Určitě by ti prospělo *pořádně* se prospat. Jestli chceš, pomůžu ti s tím.“

Jitřenka se chvěla potlačovaným vztekem. „Jen to zkus, ty stará intrikánko,“ procedila skrz sevřené zuby. „Na illyrijském dvoře jsou čarodějové, kteří tě můžou usmažit jako plátek slaniny a všechnu tvou moc vypustit komínem jako dým. Jestli jen ucítí, že se tady pokoušíš čarovat, sejmou tě. A dokážou neutralizovat jakékoliv zaklínadlo, které zkusíš na Neodolatelného, tak na to raději rovnou zapomeň.“

„Kouzlo, kterým Cynthie působí na muže, nemá s magií nic společného,“ odpověděla Esmeralda. „Až dospěješ, možná to pochopíš.“

„Když už je řeč o Cynthii, kde vlastně je?“ zeptal se Norville.

Všichni se podívali na její místo u stolu. Cynthie i princ se tiše vytratili a zanechali po sobě jen prázdné židle a nedotčený zákusek.

„Myslím, že Cynthie říkala něco o tom, že se půjde nadýchat čerstvého vzduchu,“ odpověděla Esmeralda sladce. „Nemusíte si o ni dělat starosti. Jsem si jistá, že princ Neodolatelný se o ni dobře postará.“

* * *

Hrad Illyrie byl velký. Stál na mírném vršku tyčícím se nějakých sto stop nad městem Illyrie, obklopený krámkami a domy, skladišti a řemeslnými dílnami, školami a hřišti, hospodami a kostely, bary a pivovary, stájemí a penězoměnárny, pekárny, kavárnami a divadly, což všechno dohromady vytvářelo největší metropoli království. Město samo se nacházelo velice blízko geometrického středu Illyrie a poměrně slušně dlážděné cesty se z něj rozbíhaly do všech stran.

Ale byl to právě hrad, co upoutalo oko každého, kdo dorazil do města. Monstrózně velký, vystavěný z šedého a černého kamene, dílem už někdy před šesti sty lety a dílem docela

nedávno. Nejenže byl sídlem královské rodiny, ale poskytoval ubytování i dvořanům, kanceláře pro množství vládních a státních úředníků potřebných k řízení země tak velké, jako je Illyrie, komnaty pro šlechtice, kteří přijeli na návštěvu, pokoje pro četné služebnictvo a kasárna s vojenskou posádkou, jež hrad střežila a bránila. Nebylo pochyb, že kdysi se dal přiřadit k nějakému konkrétnímu slohu, ale staletí přestavování a přistavování jej proměnila v bludiště chodeb, schodišť a tajných místností, které snad původně ani tajné být neměly, jenom se tak nějak ocitly mimo hlavní cesty a lidé na ně zapomněli.

„To je vážně nádhera,“ prohlásila Cynthie, když vešli právě do jedné takové místnosti. „Tak kuriózní.“

„Hezké, že?“ řekl Neodolatelný. „Tuto místnost si nechala zařídit královna Belinda, aby se tu mohla dívat na město a psát básně. Když před sto čtyřiceti lety přistavili novou jižní věž, zjistila, že se její výhled omezil na kamennou zeď, a našla si jiné místo na psaní. Komnata zůstala zařízená tak, jak ji tady zanechala.“

„Hned mě napadlo, že sis ty krajky a samet nevybral ty. Psala dobré verše? Byly pro jejího milence?“

„Psala je pro své děti. Myslím, že nebyly špatné – pokud má člověk rád poezii. Pověst říká, že dala knížku svých básní nejmladšímu synovi, když odjížděl do boje. V bitvě ho zasáhl šíp přímo do hrudi, ale ta knížka ho zadržela, takže ho sotva škrábl špičkou.“

„Takže mu maminciny básně zachránily život.“

„Bohužel, škrábnutí se zanítilo a on umřel stejně. Válečná štěstěna je vrtkává dáma.“

„Hmmm,“ řekla Cynthie rozpačitě. Taháky, které jí napsala její kmotřička, ji na konverzaci tohoto druhu nepřipravily. Proto se rozhodla změnit téma. „Řekla bych, že bychom si z té pověsti mohli vzít ponaučení.“

„Že si máme vybírat tlustší knihy?“

„Že nemáme spoléhat na štěstí. Myslím, že když ten mladík tak zázračně vyvázl životem, začal mít pocit, že je

nepřemožitelný. Přestal být opatrný a ranku si neošetřil hojivou mastí. Mohl se ze svého štěstí poučit, ale promarnil ho.“

„Ehm, ano.“

Cynthia se posadila na nízkou lavici a rozprostřela si sukni kolem sebe. Na kotnících se jí zaleskly černé punčochy. Neodolatelný se přesně podle jejího očekávání posadil vedle ní. „Vezmi si třeba dívku, která se vydá na ples – ne princeznu, ale obyčejnou, nezajímavou dívku – a tam potká skvělého mladíka. To by přece mělo být štěstí. A předpokládejme, že ji ten mladík pozve na večeři. To je dobré znamení. Je odhodlaný štěstí napomoci. A teď si vezmi, že ani ta dívka nechce promarnit příležitost ke štěstí. Je tedy na ní, aby se postarala, že mladík nebude zklamaný. Myslíš, že jedná správně?“

„Přijde na to. Jak chce ta neobyčejná, zajímavá dívka zařídit, aby ten mladík – jak říkáš – nebyl zklamaný?“

„Tak, že mu dá, po čem touží.“

Neodolatelný si přejel prstem po vnitřní straně límce, který mu náhle připadal mnohem těsnější. Cynthia cudně sklopila oči, několikrát zatřepotala řasami a pak zase pomalu vzhlédla k princovi. Oči měla velké a hluboké a zornice jí jiskřily tajným uličnictvím. Její plné, rudé rty, se lehce prohnuly do úsměvu. Na hrdle se jí objevila perlička potu, která pomalu sklouzla do úžlabiny mezi jejími ňadry. Vzhledem k tomu, jak byla dívka oblečená a jak se k němu nakláněla, mohl princ kapičku sledovat hodně dlouho.

Švíce na stole dohořívala a v pokoji se rozhostilo šero. Vládlo v ní naprosté ticho, rušené jen oddechováním dvou lidí. Cynthiain dech zněl abnormálně rychle a plytce. Neodolatelný se nadechl, vždycky až když mu hrozilo udušení, zato vydatně a zhluboka. Náhle se Cynthiaino stehno přitisklo k princovu. Pomalu se o něj začala otírat.

Neodolatelný velice opatrně natáhl ruku a dotkl se ramínka jejích šatů. Pomalu jí ho shrnul z ramene. Cynthia nic nenamítala. Položila mu ruku na prsa a pohrávala si s knoflíkem košile. Neodolatelný pokračoval v odhalování, až jí shrnul šaty

do pasu. Ve světle skomírajících plamínek svící se zaběhla její ňadra, plná a oblá, s tmavými, vztyčenými bradavkami. Neodolatelný od nich s vypětím všech sil odtrhl pohled a zadíval se dívce do očí. Měla je napůl přivřené, rty vlhké a pootevřené, tváře zbarvené studem. Neodolatelný ji vzal něžně za zátylek a přitáhl si ji k sobě. Přes tenoučké hedvábní košile ucítil na prsou její nahá ňadra. Dívka mu nastavila ústa k polibku.

„Cynthia?“

Hlas, který se ozýval z chodby, byl nepříjemně ječivý a chvěl se potlačovanou hysterií. Cynthia strnula jako králík lapený ve světle měsíce. Volání se ozvalo znovu a tentokrát ho doprovodilo bušení na dveře. „Cynthia, okamžitě otevři!“

„To je moje kmotřička.“

Princ se rezignovaně stáhl. „Už se z toho začíná stávat stereotyp.“

Cynthia si upravila šaty a odemkla dveře. Venku stály Esmeralda a královna Rubína; Rubína měla v ruce Mandelbaumovo malé kouzelné zrcadlo. Cynthia popadla svou kmotřičku za ruku a odtáhla ji stranou: „Co to má znamenat? Už jsem ho měla na háčku!“

Esmeralda se zamračila na Neodolatelného. „Změna plánu. Vezmi si plášť, mé dítě. Odcházíme.“

„Ale... ale...“

„Vysvětlím ti to později. Na toho takzvaného prince zapomeň. Vracíme se domů.“ Otočila se na podpatku a vyrazila ke schodišti. Cynthia se obrátila, zmateně se podívala na Neodolatelného a pak se rozběhla za svou kmotřičkou. Neodolatelný si rychle zapnul košili a vyběhl za oběma. Rubína s pobaveným výrazem v obličeji průvod uzavírala.

Dole už měli sluhové Esmeraldin a Cynthia plášť připravený. Zatímco jim pomáhali s oblékáním, Neodolatelný je dohonil. Esmeralda ho ignorovala. „Královno Rubíno,“ řekla upjatě, „bylo mi velkým potěšením vás poznat. A děkuji vám za pomoc.“

„Potěšení je na mé straně.“

„Esmeraldo,“ zvolal Neodolatelny zoufale. „Musím vás ujistit, že moje úmysly s Cynthií jsou naprosto čestné a podložené těmi nejušlechtilejšími pohnutkami. Připouštím, že jsem to dnes večer možná trochu uspěchal, ale nemínil jsem tím nic zlého a rád bych se s vaší kmotřenkou zase brzy setkal.“

Esmeralda mu věnovala jediný mrazivý pohled, pak vytrhla Rubíne z ruky zrcadlo. „Zrcadlo ze všech nejvzácnější, kdopak je na světě nejkrásnější?“ Zrcadlo se zamlžilo a pak se v něm objevil Annin obličej. Esmeralda je hodila Neodolatelnému, který je překvapeně chytil. „I to vaše zrcadlo je pokažené,“ ušklíbla se a zamířila ke dveřím.

Neodolatelny si našel židli a zhroutil se na ni. Hlavu si sevřel do dlaní. „Co to, sakra, mělo všechno znamenat?“

„Taková lapálie,“ odtušila Rubína vesele. „Zdá se, že ji poněkud rozrušilo, když zjistila, že nejsi skutečný princ.“

* * *

Princ Neodolatelny měl pocit, že ho nejspíš stihl boží trest za všechny jeho hříchy. Připadalo by mu to ovšem průkaznější, kdyby se mu s Cynthií doopravdy zhřešit podařilo. Jelikož jejich románec ale nebyl – řekněme – doveden do kýženého konce, zásah vyšší moci posléze zavrhl a našel si dosažitelnější cíl pro svůj vztek. Byla jím královna Rubína.

„Proč ses do toho pletla, ty krávo pitomá!“ ječel.

„Ale, ale, princi,“ konejšila ho Rubína. „Takhle by se gentleman vyjadřovat neměl!“

„Už jsem ji měl tam, kde jsem ji chtěl mít. Na pohovce, do pasu svlečenou a zrovna mě chtěla políbit. Byla to jistá věc.“

„To jistě. Tobě zkrátka žádná neodolá, Neodolatelny. A jakou práci ti muselo dát překonat zábrany tak stydlivé a cudné dívčiny.“

„Tři měsíce jsem to děvče hledal, a zrovna když jsem ji našel a podařilo se mi být s ní o samotě, musíš její kmotřičce vyžvanit, kde jsme. To je odporné, používat magická zrcadla ke špehování lidí. Je to narušování soukromí. A jako by to

nestačilo, ještě jí namluvíš, že nejsem skutečný princ. Jak tě tohle vůbec mohlo napadnout? Copak ses úplně pominula?“

„Aha, tak tys to slyšel. Drahý chlapče, opravdu jsem ti nechtěla zkazit zábavu. Jestli toužíš po tom chovat se jako zvíře, nic mi do toho není, i když bych asi těžko mohla dovolit Anně, aby se nadále stýkala s mužem tak pochybného charakteru. Ne, ne, pouze jsem se Esmeraldě zmínila, – čistě v zájmu udržení konverzace – že se princezna Jitřenka a král Garrison dnes večer v tichosti vzali.“

Neodolatelný se na ni podíval přivřenýma očima. „A to je vše?“

„A to je vše.“

„Kvůli tomu odsud odvedla Cynthii?“

„Přesně.“

„Já to nechápu. Předpokládám, že mi teď začneš důležité vykládat, že snila o tom, jak z Cynthie udělám královnu a ona bude vládnout jejím prostřednictvím. Že celou tuhle romantickou aférku zinscenovala jako součást svých politických intrik?“

Rubína se zatvářila překvapeně. „Zjevně jsem přece jen podcenila tvoje rozumové schopnosti. Ano, samozřejmě, že přesně tohle ty dvě dělaly.“

„A co má být? Polovina princezen ve dvaceti královstvích má poradce, kteří pro ně organizují výhodný sňatek. Když je člověk následník trůnu, musí se s tím naučit žít. Proč by Cynthie měla být výjimkou? A jaký je v tom pro Esmeraldu rozdíl, že teď máme královnu? Musela vědět, že se králem ještě hodně dlouho nestanu. A že se táta nakonec znovu ožení.“

„Copak jsi zapomněl, že Jitřenka chová pod srdcem dítě?“

„Jo, tak o to jde? Jako prvorozený syn jsem pořád příštím dědicem trůnu.“

„Jenomže až se to dítě narodí, bude mu dvacet. Takže bude o tři roky starší než ty.“

„Prvorozený,“ zopakoval Neodolatelný klidně. „Datum početí s tím nemá co dělat. Já jsem se narodil první.“

Rubína si přitáhla židli, posadila se na ni a přehodila si jednu nohu přes druhou. Už zase měla svoje černé kotníčkové boty, ty s jehlovými podpatky, a jejich vyleštěná kůže se zaleskla ve světle lampy. Nepřítomně si je oprášila krajkovým kapesníčkem. „Jenomže ty jsi nelegitimní.“

Neodolatelný, který pořád překypoval neuplatněnou energií, přecházel sem a tam po pokoji. Nyní se zastavil a podezíravě se zadíval na Rubínu, jako by čekal, že se z toho vyvine nějaký nestvůrný vtip. „Cože?“

„Garrison a Jitřenka se vzali před dvaceti lety. Kletba ji uspala až po obřadu. To znamená, že králova svatba s tvou matkou je neplatná, protože už byl tou dobou ženatý s Jitřenkou. A jelikož si tvou matku legálně nevzal, bojím se, že jsi nelegitimní syn, zatímco Jitřenčin potomek se stane oprávněným dědicem trůnu Illyrie.“

„Ježkovy oči!“ zvolal Neodolatelný. „A pro tohle jsi mi zkazila schůzku s Cynthií?“ Kopl do židle. „Mám pro tebe dobrou zprávu, královno Rubíno. Můj otec a Jitřenka nejsou... ehm, nebyli, ehm...“

„Ano, pokračuj.“

„Na tom nezáleží.“

„Předpokládám, že ses mi chystal namluvit nějaké nesmysly o tom, že v době, kdy je postihla kletba, nebyli Jitřenka a Garrison ještě manželé, že jste jen společně vykonstruovali příběh, který ji měl ochránit před veřejnou hanbou a odsouzením, jimiž veřejnost obvykle zahrnuje ženy oddávající se jakékoliv formě fyzické lásky mimo manželský stav; že jsi přísahal, že to tajemství zachováš, neboť jsi tehdy ještě nemohl vědět, že otcem jejího dítěte je tvůj otec?“

Neodolatelný se na ni nedíval. Úporně studoval pár obouručních mečů visících na stěně. Na jejich vyleštěných čepelích viděl odraz mladého muže tonoucího v bažině nejistoty. Stále zády k Rubíne řekl: „Předpokládejme čistě teoreticky, že jsem něco v tom smyslu tvrdit chtěl.“

Rubína se zaklonila a rozesmála se. „Ach, Neodolatelný, ty

jsi tak roztomilý. Ten tvůj přebujelý smysl pro čest tě přinutí dodržet slib, který jsi dal Jitřence, i když si tím zničíš vlastní život. Neřekl jsi to ani mně, přestože ti muselo být jasné, že mě obě dívky i Mandelbaum do všeho zasvětili. Jak mimořádné dětství jsi musel mít, když ti vstúpilo tak pevné morální zásady. Asi jsem se s tebou přece jen měla vyspat, abys z toho všeho nevyšel úplně s prázdnou, ty můj chudáčku.“

Pokud Neodolatelného něco dokázalo rozzuřit ještě víc než pomyšlení, že sám sebe přechytračil, bylo to vědomí, že ho někdo lituje. Otočil se na podpatku a upřel na Rubínu pohled sršící vztekem. „Možná, že přece jen nejsem tak čestný, jak si myslíš.“

„Podle mě jsi. Ale i kdybys nebyl, záleží na tom? Teď sice můžeš povědět pravdu, ale jen za cenu přiznání, že jsi předtím lhal. A jakmile připustíš, že ti lež není cizí, jak lidé poznají, kdy jsi lhal a kdy mluvil pravdu? Řekla bych, že spíš uvěří tomu, že lžeš, abys ochránil sebe, než že ses dopustil lži se záměrem ochránit princeznu Jitřenku.“

Neodolatelný se zamračil, ale jeho obličej se brzy zase rozjasnil. Zazvonil na sluhu. „Okamžitě pošli pro Prudhommea!“ Sluha přikývl a odešel. „Podívej se, královno Rubíno, nechci být nepříjemný, ale jsi na tomto hradě hostem a myslím, že bys neměla kazit lidem schůzky a šířit poplašné zprávy. Pokud jde o Jitřenčinu svatbu, dobře, možná jsem si tím, že jsem ji nenechal sníst, co si navařila, pořádně zatopil. Kvůli tomu se ale nenechám vyslýchat právníky. V očích veřejnosti jsem stále princ Neodolatelný, který zprovodil ze světa polovinu zla v tomto a mnoha sousedních královstvích. Můj lid na mne nezanevře pro jednu milosrdnou lež.“

„Hmmm.“ Rubína si zamyšleně zaťukala krvavě rudým nehtem na přední zuby. „Žádný král, jakkoliv by byl mocný, nemůže doufat, že dokáže vládnout bez podpory svého lidu, můj milý. A žádný princ, jakkoliv by byla jeho pozice pevná, si bez této podpory nemůže činit nárok na trůn. Tohle si tedy uvědomuješ. Jenomže veřejné mínění, milý hochu, to je velice

ošidná věc. Lid miluje romantické historky. Když jim král představí půvabnou mladou královnu, která spala dvacet let zakletá zlou vílou, ach, to bude něco pro ně! Bude to mnohem dojemnější příběh než vyprávění, jak ses vypořádal s bůhvíkolikátým zloduchem. A pak je tu samozřejmě to dítě. Lid miluje novorozeňata, zejména ženy se nad nimi mohou rozplynout dojetím. Nedovedeš si představit, kolik zábavy si užijí, až ho budou sledovat, jak roste a dospívá. Je to o tolik zajímavější než život adolescentního mladíka.“

„To je přece nesmysl. Pokud můj otec prohlásí, že jsem dědic trůnu, jsem dědic trůnu. Lid se s ním o tom přit nebude.“

Rubína se usmála. Nebyl to přátelský úsměv. Spíš krokodýlí. Byl to úsměv ženy, které působí potěšení oznamovat špatné zprávy. Vlastně dalo by se říct, že právě díky tomuto úsměvu bylo mnohem snazší pochopit, proč je Rubína nazývána Zlou královnou.

„No dobře,“ řekla. „Zkusme předpovědět, co král udělá. Je mu něco kolem čtyřicítky, že? Na panovníka poměrně mladý. V nejlepších letech, dalo by se říct. Má nějaký důvod dělat si v současné době starosti s následníkem? Podle mě je opak pravdou. Spíš by mohl začít uvažovat, jestli s ním nezačne jeho lidem oblíbený syn soupeřit o trůn.“

„Na to mě táta zná příliš dobře.“

„Zná tě tak dobře, že tě při každé příležitosti posílá pryč, aby sis u dvora nemohl zajistit spojence a začít proti němu kout pikle.“

„Nic takového nedělá. To je hloupost.“

„Hloupost? Všichni vládcové musí být trochu paranoidní. Patří to k věci. Nejspíš stejně jako obavy z vlastních synů. Není divu, že se tu a tam zaobírají myšlenkou – ne vědomě, jen v některém zadním koutku mysli – oč lépe by se jim spalo, kdyby jejich potomek zahynul při plnění nějakého nebezpečného úkolu pro krále a vlast.“

„Nesmysl.“

„Ovšem syn, který se má teprve narodit, to je něco jiného.“

Než dosáhne dospělosti, Jeho Veličenstvu už bude víc než šedesát a stejně už bude mít načase odebrat se na odpočinek. Do té doby může žít naprosto bezstarostně. A nezapomeň na Jitřenku. Myslím, že se shodneme v názoru, že to děvče umí využít situace. Je jen přirozené, že použije veškerý svůj vliv ve prospěch svého vlastního dítěte. A docela určitě mohu předpokládat, že ke králi bude mít mnohem bezprostřednější, ehm, nazvěme to třeba *přístup*, než jsi kdy měl ty –“

„Prudhomme!“ zařval princ.

Ve dveřích se objevil králův osobní tajemník. Usmíval se stejně rozmrzele, jako vždycky, ale navíc si nervózně mnul ruce a jeho čelo brázdily vrásky. Z nějakého důvodu váhal vstoupit do místnosti a postával ve dveřích, jako by si tím chtěl usnadnit případný útěk. „Ehm, ano, Vaše Výsosti? Čím vám mohu posloužit?“

„Tak přístup,“ řekl Neodolatelný Rubíně. „Uvidíme, jak to s ním je.“ Obrátil se zpátky k tajemníkovi. „Prudhomme, chci se okamžitě sejít s králem.“

„Ehm,“ řekl Prudhomme. Bezděčně se ohlédl do chodby za sebou. „Bojím se, že v tuto chvíli je král zaneprázdněný. Ehm, příliš zaneprázdněn, než abyste ho rušil.“

„Samozřejmě,“ řekl Neodolatelný velkoryse. „Koneckonců, je to jeho svatební noc. Jsem to ale hlupák.“ Šlehl pohledem po Rubíne. „Myslel jsem to tak, že bych se s ním chtěl setkat hned zítra ráno.“

„Ehm, bude příliš zaneprázdněn i zítra ráno.“

„Tak kdykoliv během dne. Nemusí to být hned za kuropění. Kdy se mu to bude hodit.“

Prudhomme si křečovitě propletl prsty. Když promluvil, skoro šeptal: „Král bude příliš zaneprázdněn nejméně tři následující týdny. Možná déle. Nevím, kdy vám mohu slíbit, že se s ním setkáte.“

„Cože? Ale no tak, Prudhomme. Na mě má přece čas vždycky. A ty to víš.“ Neodolatelný vykročil vpřed. Z chodby se vynořili čtyři zbrojnoši a zastoupili mu cestu. Tajemník se skryl

za nimi.

„Prudhomme!“ zaječel princ. „Co se to tady děje?“

Tajemník vyhlédl zpoza zbrojnošových zad. „Je mi to líto, sire.“

Neodolatelný běsnil vzteky, ale snažil se držet hněv na uzdě a hlas se mu ani nezachvěl: „Tak podívej se, Prudhomme. Už těch nesmyslů bylo dost. Chci si s tátou promluvit

O té záležitosti s dítětem. Nemám v úmyslu působit žádné potíže. Chci jenom vědět na čem jsem.“

Zdálo se, že se tajemníkovi ulevilo. Krátce zaváhal a pak vykročil vpřed. „Došlo k tomu tak náhle, Vaše Výsosti.

1 mně působí problémy smířit se s tím. Dovedu si představit, jak těžké to musí být pro vás.“

„No vidíš,“ řekl princ. „Teď mi ještě řekni, o čem to vlastně mluvíme.“

„A rád bych ještě dodal, sire, že sloužit vám, když jste býval princem, mi bylo ctí i potěšením a že vaše matka bude alespoň v mých vzpomínkách vždycky královna.“

„Moje matka *byla* královna!“ zaječel Neodolatelný. Prudhomme rychle ucouvl mezi zbrojnoše.

„Promiňte.“ ülisný hlas hraběte Norvilla přerušil napětí. Hrabě si shrnul svůj černý plášť z ramen a rozhodným krokem vešel do místnosti. Za ním kráčel Mandelbaum. V ruce držel malý krystalek na stříbrném řetízku.

„Vidím, že zde došlo k nějakému rozruchu. Nu, ujišťuji vás, že –“ Náhle Norville změnil téma hovoru. „Naši hosté už odešli?“

Rubína pokrčila rameny. „Cynthia má neodkladnou schůzku se svým krejčím. Zdálo se mi, že říkala něco o skleněné spodniče.“

„Ehm?“ Norville se překvapeně podíval na Neodolatelného. „Kde jsem to skončil? Aha, ano, Neodolatelný. Nu, mladý muži, vidím, že vás ten zvrat událostí poněkud rozrušil, a je to naprosto pochopitelné. Ujišťuji vás, můj mladý příteli, že bychom nikdy neudělali nic tak závažného, jako je anulace

vašeho následnictví, aniž bychom předtím důkladně a přesně neprozkoumali veškerá fakta. Je na mně jako na ministru informací, abych vedl šetření. A mohu zodpovědně prohlásit, že moje zpráva nebude obsahovat nic než ověřené a nepochybné skutečnosti.“

„To je skvělé,“ řekl Neodolatelný s úlevou. „Protože mohu všechno vysvětlit. Přiznávám, že byla chyba, když jsem lhal ohledně –“

„Samozřejmě,“ skočil mu do řeči Norville. „Jelikož jediní očití svědkové jsou král Garrison a královna Jitřenka, proběhlo vyšetřování velice rychle. Vlastně jsem oprávněn prohlásit, že celá věc je už objasněná a uzavřená. Uznejte, kdo jsem já, abych pochyboval o králově slovu, zvláště když vypovídal pod přísahou?“

„Zatraceně, Norville! Jestli už byli táta a Jitřenka manželé, tak proč se, sakra, brali dnes večer znovu?“

„Aby obnovili svůj manželský slib. Dělají to tak mnohé manželské páry.“

„Mandelbaume! Řekni mu, co se stalo cestou zpátky!“

Mandelbaum upřeně pozoroval krystalek a prsty se mu přitom lehce třásly. Neodolatelnému do očí nepohlédl. Velice pečlivě řetízek složil a schoval jej do vnitřní kapsy pláště a přitom se střídavě díval na podlahu, na strop, na obrazy na stěnách, jen ne na prince Neodolatelného. Všichni čekali. Nakonec pomalu řekl: „Jako králův zaměstnanec dělám, co mi řekne. Jako loajální občan Illyrie jsem povinován věností vladaři.“

„Jistě. Díky, Mandelbaume. Velice ti děkuji.“

„Ale no tak, Neodolatelný.“ Norville zalovil v kapse a vytáhl z ní svazek poznámkových papírů. „Váš otec sestavil seznam některých veledůležitých úkolů, které si vyžadují vaši okamžitou osobní pozornost. Shodou okolností to znamená, že budete muset na delší dobu opustit Illyrii. Samozřejmě se nejedná o žádné vyhnanství, to ne. Nic takového. Ani nápad. Vaše obvyklá apanáž vám bude vyplácena i nadále a

očekáváme, že budete v kontaktu s ambasádami –“

Krátce se zablesklo světlo odražené na oceli, ozvalo se tiché zasvištění a papíry úhledně přeřaté v půli vypadly Norvillovi z ruky. Hrabě bezděčně ucouvl, oči upřené na meč v princově pravici. Zbrojnoši kolem Prudhommea tasili a z chodby se k nim připojili čtyři další. „Jen klid, chlapče,“ zamumlala Zlá královna.

Neodolatelný se otočil na patě a špička jeho meče se dotkla Rubínina hrdla. V obličejí se mu odrážel nevěřící, šokovaný výraz, obvykle viděný jen u drobných zvířátek, která se ocitnou pod koly vozu. „Ty!“ zavrčel. „Za tím vším jsi ty! Ale já si to líbit nenechám!“

Rubína dlaní zakryla zívnutí a pozvedla jedno obočí. Pak uchopila čepel princova meče do dvou prstů a odsunula ji stranou. S očima upřenýma na Neodolatelného vstala a vypjala se do plné výše plus vysoké podpatky. Pak se k němu sklonila a zašeptala mu do ucha:

„Poslyš, ty prostáčku, z toho, co se ti stalo, mě neobviňuj. Dávno bys věděl, co se chystá, kdyby ses do své role prince Neodolatelného nevpravil tak důkladně, že jsi těm pitomostem o cti a povinnosti sám začal věřit. Považuj to za užitečnou lekci v pragmatismu. A pravidlo číslo jedna zní, že ‚česť‘ je jen slovo, které chytří vladaři, jako je tvůj otec, používají k tomu, aby hloupé děti, jako jsi ty, dělaly, co oni chtějí.“

„To by stačilo!“ Položil jí ruku na prsa a srazil ji zpátky na židli. Pak se vrátil do středu místnosti a namířil špičku meče nejprve na Prudhommea, pak na Mandelbauma a na Norvilla. „V pořádku, tak já půjdu. Pryč. Ale nemyslete si, že tím to skončí. Tak snadno se mě nezbavíte. Protože já se vrátím. A až se vrátím, budete si přát, aby k dnešnímu večeru nikdy nedošlo.“

Princ si zastrčil meč do pochvy, přistoupil k velkým dvojítm dveřím a udeřil do nich pěstí. Dveře se prudce rozletěly a Neodolatelný odešel bez jediného ohlédnutí do noci. Byl to velice dramatický odchod, tak dramatický, že ostatní stáli mlčky a nehnutě ještě dobré dvě minuty, očekávající, že se stane něco,

co výsledný efekt nakonec pokazí. Ale nic takového se nestalo. Princ byl pryč.

„Tak,“ řekl Prudhomme po několika minutách. „Tomuhle říkám nepříjemná konfrontace. Poslyšte, vždyť ani nevíme, jestli se narodí chlapec.“

„Na tom nezáleží,“ odpověděl Norville. „Podle illyrijských zákonů dědí trůn prvorozený, ať je to muž, nebo žena.“

„Bude to chlapec,“ řekl Mandelbaum. Vytáhl z kapsy krystal, podíval se na něj a zase ho vrátil zpátky. „Určitě chlapec.“

„Hm, ano, s morálním vedením matky můžeme doufat, že z tohoto nového prince jednou vyroste slušný mladík.“

„Já jsem měl vždycky rád Neodolatelného,“ řekl Prudhomme tiše.

„Ne že by Neodolatelný neměl svoje dobré stránky, ale to, jak odmítal respektovat obecně uznávanou morálku, bylo prostě pobuřující. Zvlášť nechutná byla ta jeho posedlost... ehm...“ Norville se rozpačitě podíval na královnu Rubínu.

„Myslíte sexem?“ napověděla mu.

„Ehm, ano. Nanejvýš pobuřující. Někdo, kdo pozval to děvče Cynthii ke dvoru, si rozhodně zasloužil lekci. Na druhé straně musím přiznat, že její matka byla okouzlující dáma.“

„Hm. Mandelbaume, drahoušku, hned se vrátím. Musím se podívat, jak se daří mé malé sladké nevlastní dcerunce.“ Královna Rubína vyšla z pokoje. Na chodbě už na ni čekala velice ustaraná Anna.

„Tak už to ví?“

„Ano, už to ví. Ubohý chlapec. Byl velice rozrušený. Samozřejmě, kdo by mu to mohl mít za zlé?“

„Jémináčku,“ Anna zalomila rukama. „Doufám, že ho to příliš nevzalo. Být princem pro něj tolik znamenalo. Možná jsem mu to měla říct já. Podat mu to šetrněji.“

„Ne, drahá, teď není čas nechat se unášet city. Víš přece, že muži mají sklon obviňovat nositele špatných zpráv. Nebylo by rozumné zaměřit jeho hněv na tebe. To by všechno pokazilo. Sama jsi to říkala.“

„Ano, já vím. Máš pravdu. Jenom mě bolí vidět ho tak smutného.“

„No, můžeš jít za ním a nabídnout mu útěchu. A raději si pospěš, než získá příliš velký náskok.“

„Na tom nezáleží. Víím, kam půjde.“

„Zpátky do Alacie?“

„Správně. Tam žijí lidé, kteří mu mohou dosvědčit, že ke svatbě nikdy nedošlo. Najde je v Plané Růži.“

„Ale bude pátrat po grálu?“

„Myslím, že ano. Je dost vzteklý na to, aby se ho pokusil najít, jen aby se ujistil, že se nedostane do rukou tobě.“

„Dobře. Ale stejně by ses ho měla pokusit dohnat co nejdříve. Aby to nevypadalo, že jsi za ním jela schválně, protože ti na něm záleží.“

„Ale mně na něm záleží.“

„O důvod víc, aby to tak nevypadalo. Odjed' hned. Všechno jsem ti už zabalila.“

Anna přikývla a otočila se k odchodu. Pak se zarazila. „Víš, vždycky jsem si o tobě myslela, že jsi hrozná ženská.“

Rubína se usmála. „A to taky jsem, děvenko – když nedostanu, co chci. Teď ale mám, co chci. A chci, abys i ty měla, co chceš.“

Anna znovu přikývla. „Tak sbohem.“ A odešla. Rubína se za ní dívala a ve tváři měla zamyšlený úsměv.

Potom si několik minut upravovala vlasy před zrcadlem na chodbě, než se zase vrátila k ostatním. „Mandelbaume, miláčku. Jsem připravena na tu lekci z astronomie.“

* * *

Jitřenka seděla před zrcadlem své toaletky a česala si dlouhé světlé vlasy kartáčem se stříbrnou rukojetí. Cítila se sama se sebou velice spokojená. Podívala se na prstýnek, který měla na prsteníčku – skutečný svatební prsten, ne napodobeninu – a usmála se. Není ten život zvláštní? Usne jako princezna, probudí se jako žebráčka a o několik dní později z ní je královna Illyrie.

Dost na to, aby člověk nabyl dojmu, že jeho život řídí osud, prozřetelnost, kismet nebo něco na ten způsob.

Skutečně se nedalo říct, že by prožila nudný týden. Jitřenka si byla jistá, že kdyby měla část posadit se a pořádně si promyslet, co se s ní dělo, nejspíš by dospěla k názoru, že se jí dostalo pořádné lekce o pokoře, nutnosti spoléhat sama na sebe a takových věcech. Nepatřila k těm, kdo mají ve zvyku házet podobná poučení za hlavu. To ne. Použila by je k tomu, aby se stala lepší královnou a pomohla Garissonovi citlivěji vládnout. A také by jí to prospělo při výchově malého Garissonka, takže by z něj nevyrostl rozmazlený spratek, ale čestný a spravedlivý následník trůnu.

Jako byl princ Neodolatelný.

Jistě, to, co se přihodilo princovi, bylo zlé, ale on se přes to určitě přenesl. Jitřenka měla v úmyslu mu to co nejvíce ulehčit. Za prvé, pořád se jí velice líbil. Za druhé, vděčila mu za svůj život – a Illyrie mu vděčila za mnohé. Nová královna nedopustí, aby byly schopnosti tak statečného mladíka promarněny. Alespoň dokud nebude malý Garrisoněk o hodně starší.

Najednou dostala nápad, tak prostý a kouzelný, že se musela radostí sama obejmout. Udělá Neodolatelného korunním princem Alacie!

To přece bylo dokonalé! Neodolatelný dostane hezkou malou zemičku, které bude moci vládnout, dost blízko, aby se mohli často navštěvovat. Alacie, její rodná země, pak dostane statečného a vznešeného vladaře. Co mohlo být lepšího?

Jitřenku to tak rozradostnilo, že si oblékla župan a rozběhla se najít Annu, aby jí to řekla. Avšak běda, malou princezničku nikde nenašla, zato však potkala královnu Rubínu mířící s několika sáčky bylinek k Mandelbaumově věži. Jitřenka obdivovala něžné city, které Rubína chovala ke své nevlastní dceři, a rozhodla se jí zeptat na její mínění. „Královno Rubíno, neviděla jste prince Neodolatelného?“

„Jistěže ne, má drahá. Vypadá to, že na nějaký čas odjel ze země. Ta svatba jej poněkud rozčílila.“

„Ehm, ano. To vcelku chápu.“

„Myslím, že se rozjel do Alacie, aby si tam všechno pořádně rozmyslel.“

„Do Alacie?“ řekla Jitřenka. Že se zařídil podle jejího nápadu ještě dříve, než ji napadl, bylo poněkud znepokojující. „Proč do Alacie?“

Rubína pokrčila rameny. „Nemám tušení.“

Jitřenka se zamračila. Zvláštní, že princ odjel do Alacie zrovna když se ho tam chystala poslat. Nezdálo se, že by ho ta země předtím nějak zvlášť zajímala. Ovšem jestli si ji doopravdy oblíbil, o důvod víc, aby se stal jejím vládcem. „Aha. A nevíte, kde je Anna?“

„Neviděla jsem ji celý den,“ odpověděla Rubína bez jediného mrknutí.

„Princezna Anna?“ ozval se Norville, který se náhle vynořil zpoza zákrutu chodby. „Podle mých informací odjela včera večer do Alacie.“ Uklonil se. „Dobré ráno, dámy.“

„Do Alacie? Opravdu?“ podivila se Rubína.

„Jemine,“ řekla Jitřenka. „Takže Anna jela taky do Alacie. Pálí po princí Neodolatelném. Věděla jsem, že je do něj udělaná.“

Norville si zamnul spánky. „Vypadá to, že v poslední době se o Alacii zajímá kdekdo, Vaše Veličenstvo. Ráno jsem obdržel zprávu, že tam vyrazily také madam Esmeralda a slečna Cynthie. Kočárem.“

„Zdá se, že Neodolatelný udělal dojem i na to děvče.“

„Ne, odjely dříve, než on.“

Jitřenka se zamračila. Proč všichni jedou do Alacie? „No, pokud jde o mne, čím je ta žena dál, tím lépe. Když chce slídit v troskách hradu po grálech a jiných pokladech, ať si poslouží. Ale jestli se pokusí vrátit zpátky do Illyrie, ukážu jí, zač je toho loket.“

„Grály?“ zvolala Rubína. „Řekla jsi grály?“

„Esmeralda vždycky tvrdila, že táta schovává nejruznější magické předměty, které ona chtěla. Byla to jedna z věcí, o které

se pořád hádali. I princ Neodolatelný pátral po grálu plodnosti,“ vysvětlila královně Rubíne. „Přitom našel mě.“

„Jistě,“ odpověděla Rubína roztržitě.

„Musím zajistit více zpráv z Alacie,“ řekl Norville. „Ale teď, Vaše Veličenstvo, rád bych s vámi probral bezpečnostní opatření na dnešní večerní recepci.“

„Samozřejmě,“ řekla Jitřenka. „Hezký den, královno Rubíno“

„Ehm,“ odpověděla Rubína. „Díky.“

* * *

Dohonit Neodolatelného nakonec Anně trvalo mnohem déle, než předpokládala. Jízda v noci je obvykle ošidná věc, ale byl úplněk a dobrý kůň se zkušeným jezdcem mohli urazit slušnou vzdálenost. Neodolatelný byl skvělý jezdec a vybral si nejlepšího koně ze stájí. Anna tak zkušená nebyla a koně si musela zvolit víceméně náhodně. První noc jí princ ujel o velký kus cesty. A ačkoliv se z Alacie vracela s ním, nepamatovala si přesně cestu a několikrát se jí podařilo zabloudit. Při jedné z těchto zájžděkji časně zrána předjel Wendell.

I když Anna cestu brzy zase našla, ztratila už naději, že prince kdy dohoní. Naštěstí si pořád byla jistá, že ví, kam jede, a tak se uklidnila a vydala se klidným, rovnoměrným tempem v jeho stopách.

Wendell naopak neměl ani ponětí, co princ Neodolatelný zamýšlí. Po svatbě se konala malá hostina – nic zvláštního, jen šampaňské a dort, účastily se jen nejužší hradní kruhy. Wendell šampaňské ignoroval a soustředil se na dort. Když oslava skončila a on se vracel s kusem dortu v každé ruce do princových komnat, potkal na schodech Mandelbauma s královnou Rubínou. Mandelbaum se ho zeptal, jak se daří Neodolatelnému, Wendel odpověděl dobře, proč se ptáš, a Mandelbaum se zatvářil rozpačitě a zamumlal něco v tom smyslu, že o nic nejde, jenomže Zlá královna se na něj podívala takovým způsobem, že se rozhodl okamžitě prince vyhledat. Ve svých komnatách Neodolatelný nebyl a nebyl ani dole, dokonce

ani v bývalé pracovně své matky, o které Wendell neměl vědět. Princův odjezd samozřejmě neunikl četnému hradnímu personálu a zakrátko Wendell věděl, že jeho pán opustil hrad, i když nikdo přesně nevěděl proč. Tak či tak, Wendell zabalil nějaké zbraně a šaty, vybral si ve stáji druhého nejrychlejšího koně a vyrazil za Neodolatelným.

Od nočního hlídače se dozvěděl, že princ odjel jižní cestou. Za úsvitu dorazil do vesnice, kterou posledních čtrnáct dní ohrožoval obrovský vlk. Vesničané mu řekli, že Neodolatelný bestii vyslídil, zlikvidoval a odjel dříve, než mu vůbec stačili poděkovat. Příštího dne mu obyvatelé jiné vesnice pověděli o gryfovi, který jim kradl jehňata; princ se za ním vydal bez ohledu na vlastní bezpečnost, usekl té obludě hlavu, pak nasedl na koně a odjel beze slova rozloučení. Těsně před hranicemi Alacie uslyšel ještě podivnější příběh. Tlupa banditů vydrancovala kupeckou vesnici a právě se dělili o kořist, když do jejich tábora vtrhl mladý divý muž v roztrhaných šatech, vlasy rozčuchané, oči vytřeštěné a planoucí, udeřil jejich vůdce do hlavy jílcem dýky a prohlásil, že se vrátí, aby vyřídil ostatní. Než stačil některý z překvapených lupičů sáhnout po meči, byl pryč. Teprve mnohem později se dozvěděli, že se vlastně setkali s legendárním princem Neodolatelným.

To všechno působilo Wendellovi starosti.

Neodolatelného dostihl těsně před vesnicí Planá Růže. Schylovalo se k večeru. Princ vedl svého koně a přes rameno nesl sedlo. Kůň byl smrtelně vyčerpaný. Boky se mu leskly potem a u huby měl pěnu. Neodolatelný mu sundal i ohlávku a vedl koně s prsty zapletenými v jeho hřívě.

Sám nevypadal o mnoho lépe než jeho kůň. Šaty měl špinavé a potrhané, vlasy spleené potem a krví. Byl ještě vyčerpanější než jeho oř, a i když pěnu u huby neměl, Wendella by to nijak nepřekvapilo. Boty měl zablácené a sešlapané, opasek povolený, takže špičku pochvy za sebou táhl blátem. Unaveně se na Wendella podíval. „Ahoj, Wendelle.“

„Ahoj‘ si nech od cesty,“ odsekl Wendell, popadl prince za

ruku a odvedl ho k blízkému potůčku. Tam vyhrabal z vaku mýdlo, podal ho Neodolatelnému a popostrčil ho směrem k vodě. „Proč jsi mi neřekl, že odjíždíš? Víš, že se beze mě neobejdeš.“ Vzal prince Urputného, znechuceně si prohlédl jeho ostří a odložil jej stranou. „Měl jsem o tebe doopravdy starost.“ Vytáhl z vaku princovy náhradní šaty. „Kam vlastně tak pospícháš?“

„Vracím se do hradu.“

„Proč?“

„Jitřenka si tam zapomněla kartáček na zuby. Slíbil jsem, že jí ho přivezu.“

„Cože?“

„Dělám si legraci.“

„Podle mě se chováš jako blázen. Cynthie tě odmítla, že?“

Neodolatelný ponořil hlavu pod hladinu a prsty obou rukou si důkladně vydrbal vlasy. „Cože?“ zeptal se, když se zase narovnal.

„Říkám, že tě popadl rapi, protože tě Cynthie odmítla.“

„Nějak tak.“

„Odmítla tě už spousta holek a takhle ses nikdy nechoval. Co je na ní tak zvláštního?“

„Nejspíš ty jehlové podpatky. Jehlové podpatky mě vážně rajcují.“ Wendell k tomu chtěl něco poznamenat, ale princ už se posadil na břeh. „Máš něco k jídlu?“

„Chléb. Nakládané okurky. Sýr. Víno. Studené kuře.“

„Jsi fajn kluk, Wendelle. Nechám ti za to udělit královskou pochvalu.“

„Už se nemůžu dočkat. Tak proč se vracíme do toho hradu? Myslel jsem, že tě ta záležitost s grálem přestala zajímat.“

„Víš, Wendelle, z nejrůznějších důvodů, které ti povím později, jsem dospěl k názoru, že bych měl na nějaký čas opustit Illyrii. S Cynthií to nemá nic společného. Táta bude mít líbánky, Mandelbaum se zajímá jen o Rubínu –“

„To mi povídej!“

„– a ve městě to pro mě není. Tak jsem si řekl, že se vrátím

do Alacie, ověřím si, jestli je pravda, co vyprávěl Medvěd, trochu se poptám místních a vyřídím pár záležitostí, které zůstaly neuzavřené. Připadá ti to jako dostatečně rozumné vysvětlení?“

„Ne. Řekni mi, o co jde doopravdy. Přespíme zase v hospodě?“

„Ne. Už jsem tam byl. Promluvil jsem si s těmi dvěma sklepníky, které Medvěd našel na hradě. Jenomže oni nedokážou říct jistě, jestli se Jitřenka vdala nebo ne.“

„To je zlé,“ opáčil Wendell, který vůbec nechápal, proč na tom záleží.

„Jo. Ale stejně jsem se dozvěděl pár zajímavých věcí. Esmeralda a Cynthie sem přijely už včera večer. Myslel bych, že mám slušný čas, ale nějak se jim podařilo mě předhonorit.“

„Zdržel ses zabíjením a zachraňováním,“ připomněl mu Wendell.

„To bude ono.“ Princ se na několik minut odmlčel. „Stejně je to zvláštní náhoda, že jsme se tady minule setkali s Mandelbaumem. Předtím celé roky neopustil hrad.“

„Přijel, aby nám pomohl.“

„Hmm, hmm. A taky říkal, že grál plodnosti nestojí za námahu spojenou s jeho hledáním. Pak se Esmeralda dozví, že je trnité houští pryč, a okamžitě se sem rozjede.“

„No, to máš štěstí. Alespoň se můžeš pokusit o další láskování s Cynthií. Co na tom záleží, že je Esmeralda tady? Je to jen obyčejná stará dáma. Sotva si s ní promluvil.“

„Asi jsem si jí měl všímat víc,“ řekl princ zamyšleně a velice pomalu. „Medvěd říkal, že Esmeralda je ta vílí královna, která proklela Jitřenku.“

„Ale?“ řekl Wendell a pak dodal: „Páni!“

„Vesničany z Plané Růže nijak nepotěšilo, že se vrátila.“

„To si dovedu představit.“

„Myslím, že ji navštívím.“

„V noci? Pojedeme navštívit vílí královnu v magické svatyni v noci? Tehdy přece dělají zlí čarodějové nejmocnější kouzla.“

„To znamená, že bude vzhůru. Kdybychom za ní šli ve dne, probudili bychom ji. To by nebylo zdvořilé.“

„Ale vždyť nic neuvidíš!“

„Máme lucerny. A stejně je to pod zemí.“

Wendell si zamračeně založil ruce v bok. „Můj pane, při vší účtě, tohle vypadá jako velice riskantní podnik – a jde přece jenom o nějakou starožitnost. To přece není totéž jako zachránit princeznu. Vždycky jsi tvrdil, že výpravy tohoto druhu nepodnikáme.“

„*Nepodnikáme*. Tohle bude výjimka hned v několika směrech. Půjdu tam sám, Wendelle.“

„Ale no tak. Víš, že vždycky bojuji po tvém boku.“

„Tentokrát ne.“

„Můj pán a princ nepůjde do nějaké zatracené, demony prolezlé jeskyně beze mne!“

„O jedné věci si musíme promluvit hned, Wendelle. Je možné, že už nebudu tvůj princ. Takže poslouvej...“

* * *

Když Anna konečně dorazila k živému plotu, slunce už se klonilo k západu. Zachvěla se. Slábnoucí sluneční světlo dopadalo na trny a stíny mezi nimi je podivným způsobem zvýrazňovaly, takže teď vypadaly jako řady špičatých zubů v strašlivých, rozšklebených ústech. Uvázala koně a došla k průseku, který tady při své výpravě za kořistí zanechal Medvěd a jeho muži. Tady už trnitá přehrada nevypadala tak hrozivě. Houští tu bylo osekáno až k zemi a jednotlivé větvičky zašlapány do bláta; suché a polámané výhonky visely všude, kam se podívala. Průsek se táhl do tmy a byl dost široký, aby jím prošlo několik mužů vedle sebe. Vypadal docela bezpečně, ale Anna ještě nezapomněla, jak rychle dokázaly minule trny ožít.

Nechtělo se jí dovnitř, skutečně se jí nechtělo, ale byla si jistá, že se Neodolatelný vrátil na hrad pro grál. Nyní už byl pravděpodobně na druhé straně houští. Anna rychle přesvědčila

sama sebe, že tam Neodolatelný *doopravdy* je a že teď prohledává trosky hradu. Náhle jí prostor uvnitř plotu připadal mnohem přívětivější, než ten venku. Zadívala se k zapadajícímu slunci. Pořád ještě zbývalo dost světla aby měla čas vběhnout dovnitř, podívat se po princí a vrátit se do Plané Růže, pokud by ho nenašla, pomyslela si. To by přece byla hrozná škoda, plahočit se až sem a potom se s ním minout. Chtěla se s ním setkat, dokud byl ještě citově zranitelný a zahořklý. Samozřejmě, poté, co najde ten pitomý grál.

Naposledy pohladila koně po nozdřích a vešla do průseku. Po prvním kroku zaváhala v očekávání, že se za ní trnité úponky zavřou, ale nic se nestalo. Zhluboka se nadechla, podkasala si sukni a vyrazila. Vládlo tu sice šero, ale větvemi pronikalo dost světla, aby viděla na cestu a stačila se vyhýbat trnům. Když zahlédla světlo na konci průseku, zrychlila, povzbuzená vědomím, že se za několik minut setká s princem. Rozhodla se, že ho uvidí velice ráda. Vlastně jí bylo jedno, jestli grál našel nebo ne. Zrychlila. Nejspíš bude taky rád, že mě vidí, uvažovala. Po tom debaklu v Illyrii potřebuje někoho, s kým by si promluvil, a ona ho dokáže zkonejšit. Ohlédla se přes rameno. Slunce zapadalo rychleji, než čekala. Uvnitř trnitého houští už byla docela tma. Ještě trochu zrychlila... a zakopla.

Jak ztratila rovnováhu, opustilo ji i pečlivě udržované sebeovládání. Zem v průseku byla pokrytá trnitými větvemi a ty se jí bolestivě zabodly do rukou, jimiž ztlumila svůj pád. „Au!“ V momentě zase vyskočila, ale trny se jí už zachytily za šaty a zraňovaly ji o to víc, oč zoufaleji se jich pokoušela zbavit. Byla už skoro úplná tma a Anny se zmocnila panika. Srdce jí divoce bušilo, dýchala těžce a přerývaně a posledních několik metrů průseku prakticky proběhla plnou rychlostí. Trny ji chytaly za vlasy a drásaly jí šaty i kůži a Anna měla strachem pláč na krajíčku.

Jakmile se ocitla venku, připadala si přirozeně jako naprostý idiot.

Slunce už zapadlo a nastala jasná, hvězdná noc. Vanul teplý

větřík a hebká tráva pod jejíma nohama tiše šustila příjemným, uklidňujícím způsobem. Anna se posadila a zběsilé bušení jejího srdce se brzy ustálilo na normálním rytmu. „Skvělé,“ řekla si. „Opravdu skvělé. Teď jsi tedy předvedla, jak jsi statečná. Co kdyby sis už konečně uvědomila, že na to, aby ses bála tmy, už jsi trochu velká?“ Opatrně si začala vybírat z šatů trnité větvičky. Pak si prohlédla své ruce. Měla je celé poškrábané a některé hlubší ranky krvácely. Nijak to neprospívalo ke vzhledu, jaký by si přála dívka když chce upoutat chlapce. Nu, teď s tím nic nenadělá. Pokrčila rameny, vstala a rozhlédla se.

Hrad zakleté princezny vypadal docela jinak, než když ho viděla posledně. Za prvé teď byla noc. Za druhé byl vypálený do základů. Třebaže většina jeho budov bylo zděných, zdi se sesypaly, když shořelo trámův. Zbyly jen základy věží, z nichž některé trčely do výše až dvaceti stop, a neporušené zůstaly i některé zdi a schodiště. Povětšinou to ale byla jen hromada sutin, nad kterou vycházel měsíc.

Neodolatelného nikde neviděla.

Zmocnily se jí obavy. Byla si docela jistá, že se vrátil do Alacie, aby tady vyhledal důkazy nutné k Jitřenčině diskreditaci, a že ho přirozeně dobrodružný aspekt jeho povahy přiměje, aby se podíval po grálu, když už tady bude. Jenže zřícenina se zdála být naprosto opuštěná a na trávě mezi živým plotem a hradem neviděla žádné stopy svědčící o tom, že by tudy prošel nějaký člověk nebo zvíře – řekněme v poslední době.

Možná jsem se v něm zmýlila, pomyslela si. Možná leží někde na břehu řeky, na klíně má udici a je šťastný, že se zbavil odpovědnosti spojené se statutem prince Neodolatelného. Když se nad tím zamyslela trochu víc, nepřipadalo jí to příliš věrohodné. No, stejně už je příliš velká tma, aby se vrátila do vesnice. Rozhodla se, že si důkladněji prohlédne hrad.

Na hradním příkopu se nic nezměnilo, pramen jej stále plnil čistou, ledově studenou vodou. Padací most částečně shořel a zřítíl se do příkopu, ale někdo – pravděpodobně Medvědovi muži – jej provizorně vyspravil méně ohořenými trámy, takže se

po něm dalo přejít. Anna to udělala a pak se vyšplhala na jednu z vyšších hromad sutě, aby se ve světle vycházejícího měsíce rozhlédla po zbořeništi.

Nic nedokáže lépe vyvolat pocit zmaru a opuštěnosti než vypálená zřícenina – snad jenom vypálená zřícenina v noci. Tušovitá čern ohořelých trámů, hromady kamení pokrytého sazemi, střepy z nádobí, louže olejovité dešťové vody a tu a tam bezedné jámy šklebící se tam, kde se propadlo několik podlaží; to vše doplněné o atmosféru zoufalství a otupující únavy. Annino srdce se sevřelo. Mezi kamením se se zlověstným zašramocením mihlo jakési drobné zvířátko a Anna si nervózně přitáhla sukni. Její vlastní zanedbaný hrad jí náhle připadal docela příjemný a pohodlný, její zbídačelí poddaní přátelští a spolehliví a z celého srdce si přála, aby nikdy neopustila domov a nevydala se na tuhle pitomou výpravu.

Potom uviděla přibližně uprostřed zbořeniště teplou zář ohně.

Srdce jí poskočilo. „To je Neodolatelný! Věděla jsem to!“ Už už na něj chtěla zavolat, ale rozmyslela si to. Možná, že to Neodolatelný není. Vzpomněla si na pohádky o černokněžnících a čarodějnicích, které slýchala jako dítě. Vzápětí se jí vybavili duchové, skřeti, trolové, obři lidožrouti, lupiči a maniaci, kteří měli místo jedné ruky železný hák. Uvědomila si, že je bezbranná dívka, sama v temné noci a rozhodla se, že než na sebe někoho upozorní, raději se přesvědčí, kdo to je.

Rozhodnout se bylo snadnější než záměr provést. Sotva slezla z hromady, zář ohně jí zmizela z dohledu. Poměrně přesně věděla, kde to místo je, když se k němu vydala přes suť a ruiny, ale ve tmě se musela často vyhýbat děrám a polozbořeným stěnám, takže brzy ztratila směr. Než se k ohni konečně dostala, uběhla skoro hodina. Pak se jí naskytl pohled na malou mýtinu, v jejímž středu vesele praskal ohýnek, u kterého seděla mimořádně pohledná dívka v černých šatech a cvičila hejno vran.

Alespoň to tak vypadalo. Dívka držela v jedné ruce šest palců dlouhý kus vyleštěného dřeva a půl tuctu vran, které stály na

zemi před ní, ji upřeně pozorovalo. Dívka pohnula dřívkem na jednu stranu a všichni ptáci otočili hlavy. Pohnula jím na druhou stranu a vrány opět otočily hlavami. Zaklepala jím o zem a vrány si poslušně poskočily, přitom zamávaly křídly. Konečně dívka hodila dřevo do ohně, vrány kolem něj vytvořily kruh a začaly ho pomalu obcházet.

Bylo to velice podivné a komické zároveň a Anna, ukrytá mezi balvany, se musela zasmát.

Po chvíli vystoupení skončilo. Vrány se rozptýlily – neodletěly, ale odskákaly do tmy. Na mýtině zůstala jen jedna, která stála na kameni a s hlavou na stranu pozorovala dívku. Ta vstala, protáhla se, zívla, podívala se na Annu a řekla: „Ahoj, ty tam. Už můžeš vylézt.“

Anna se cítila poněkud hloupě. „Ahoj. Nemyslím, že bychom si byly představeny, ale ty jsi Cynthie, že? Setkaly jsem se před několika dny na hradě Illyrie.“

„Ano, vzpomínám si. Ty jsi Anna, že? Princezna? Princezna Anna.“

„Ehm, ano.“

„Dobře, dobře. Čekali jsme tě. Hezká noc, že? Řekla bych, že hledáš prince Neodolatelného. Ještě tady není. Sympatický hoch, co říkáš?“

„Co tady vlastně děláš?“ zeptala se Anna, zvyklá jít přímo k jádru věci.

„Hledám grál, stejně jako ty. Jo, myslíš s těmi ptáky? To je jen takové malé kouzlo. Naučila mě ho Esmeralda. Ona se v takových věcech vyzná. O skutečnou moc sice přišla, ale pořád ještě zná spoustu zajímavých kouzel a podobných věcí.“

„Chceš říct –“

„Jistě, podle mého názoru není většina těch kouzel k ničemu dobrá – jako třeba sesílat kletby na své sousedy nebo zaklínat jejich dobytek, aby byl neplodný. Nebo hovořit se zvířaty.“

„Ehm –“

„O čem si můžeš popovídat třeba s takovou kočkou, že? Mají mozek velký jako vlašský ořech. Kolik myslíš, že se tam vejde

inteligentních myšlenek?“

„Ehm, no –“

„Víš o nějakých krávnách, které bys chtěla mít neplodné?“

„Ehm, vlastně ne.“

„To nikdo. Naprostá zbytečnost. Ovšem politická moc, to je jiné kafe. Když k magickým schopnostem přidáš politickou moc, hned je to úplně o něčem jiném. Proto je Illyrie tak silná. To všechno mi řekla Esmeralda. Ona je moje víla kmotřička.“

„Já vím.“

„Samozřejmě, když začneš jako chudá holka, není pro tebe snadné dostat se k moci. Muži se mohou stát vojáky a cestu k moci si mohou vysekat. Ženy ale musí spoléhat na svůj vzhled. Ty jsi takové starosti nejspíš nikdy neměla, protože ses už jako princezna narodila.“

Anna se zamračila. „Já –“

„Měla jsem se provdat za prince Neodolatelného, ale to už padlo. Víš, on není opravdický princ. Není legitimní.“

„Opravdu?“

„Jo. Ale naštěstí se teď uvolnila cesta ke grálu, takže pořád ještě můžeme získat magickou moc. Esmeraldě na tom doopravdy záleží.“

„Ehm, hmm,“ řekla Anna, protože měla pocit, že Cynthie nějakou odpověď očekává.

„Ano. A strašně ráda by se s tebou setkala. Takže za ní klidně můžeme zajít hned teď.“

„Víš, já bych ráda, ale čekám tady na jednoho přítele.“

„Na prince Neodolatelného, já vím. Už jsi to říkala. S tím si nedělej starosti. Brzy se k nám připojí.“ Cynthie zvedla pochodeň, kterou předtím odložila na plochý kámen, a zapálila ji od ohně. Pak vzala Annu za ruku. „Pojď.“

„Kam jdeme?“ Cynthie se zdála být inteligentnější, než ji Anna odhadla, když ji viděla poprvé, ale měla z jejich setkání špatný pocit. Skutečně by si přála, aby se objevil princ Neodolatelný.

„Jdeme do svatyně grálu. Je pod zemí. Okolní kopce jsou

doslova provrtané chodbami. Spousta nejrůznějších jeskyní. Působí to trochu strašidelně.“

„Nepovídej.“

Cynthia nebyla ten typ, který reaguje na sarkasmus. Přidržela pochodeň nad jednou z černých jam a ukázala Anně úzké kamenné schodiště vytesané do skály. Bez zaváhání po něm začala sestupovat. „Dávej pozor. Kameny jsou ohlazené a kluzké a taky se tu povaluje spousta smetí. Tak buď opatrná.“

„Poslyš,“ řekla Anna. „To je od tebe velice hezké, že mi nabízíš prohlídku a tak, ale já vůbec nemám v úmyslu lézt do nějakých katakomb, nebo co to tam dole je. Děkuji, ale myslím, že tady počkám, dokud princ nedorazí.“

Cynthia se otočila a vrátila se po schodech nahoru. Zůstala stát před Annou, nohy rozkročené, pochodeň v jedné ruce, druhou autorativně založenou v bok. „Podívej. Esmeralda mi řekla, abych tě přivedla. Můžeme to udělat po dobrém nebo po zlém, ale tak či tak, půjdeš se mnou.“

Anně přeběhl mráz po zádech. Cynthiain hlas byl náhle ostrý jako břit meče a v očích se jí zablesklo zvláštním a rozhodně ne příjemným způsobem. Noc halila obě dívky jako sametový plášť a pochodeň v Cynthiaině ruce spoře osvětlovala sotva několik okolních kamenů.

„Na druhé straně si myslím, že bych na Neodolatelného mohla počkat stejně dobře uvnitř jako venku.“

„To je ono. Drž se mě. Nejsem zase tak zlá.“

Cynthia pozvedla pochodeň a začala sestupovat do nitra kopce. Anna ji s odstupem jediného kroku následovala. Vzduch se takřka okamžitě ochladil a byl vlhčí, ale točité kamenné schodiště vedlo jen do hloubky asi třiceti stop. Anna náhle zjistila, že má pod nohama podlahu suché, rovné chodby, spoře osvětlené svícemi zasazenými do výklenků ve zdech. Z hlavní chodby se rozbíhaly postranní tunely. Ústí některých z nich zakrývaly závěsy, ale většinou do nich byly zasazeny solidní dřevěné dveře se železnými panty. Stěny chodby vypadaly, jako by vznikly přitesáním přirozených podzemních dutin

generacemi kameníků.

„Nevypadá to špatně,“ poznamenala Anna.

„Trochu jsme tady uklidily. Chodby byly ucpané harampádím nastřádaným za celá staletí. Vlastně jsem to uklidila já sama. Esmeralda by klidně žila i v prasečím chlívku, kdyby to záleželo jen na ní. Je příliš zaujatá magií a intrikami, než aby pro ni tyhle každodenní věci měly nějaký význam.“

Anna jen pokrčila rameny.

„Tam je chodba ke grálu,“ ukázala Cynthie dolů do temné předsíně.

Vstup do chodby vypadal opravdu impozantně. Byl obroubený masivním dveřním rámem z pevného a velice tmavého dřeva, pokrytým pečlivě vyvedenými řezbami drobných runových symbolů. Rám vypadal velice, velice staře. Kolem něj byl mramorový, jen o něco málo méně starý a stejně zdobený rám. Vyřezávané byly i dvojité a nyní otevřené dveře, které byly v rámu zasazené. Nitro chodby za nimi bylo temné, vlhké a zatuchlé. Světlo svící jím proniklo sotva na několik stop.

„Nestrkej tam hlavu,“ varovala Cynthie Annu. „Mohla bys o ni přijít. Stejně je tam jen hromada koster. Do svatyně chrámu může vstoupit jen rytíř čistý a cudný, jinými slovy takový, který si ještě nikdy nesmočil knot.“

„Co že neudělal?“

„Zapomeň na to. Prostě to musí být panic.“

„Já jsem panna.“

„Smůla. Funguje to jenom u mužů.“

„To není spravedlivé.“

„Já bych si nestěžovala. Opravdu toužíš po tom bojovat s rukou bez těla, zato s obrovským mečem?“

„Cože?“

„Nedívej se na mě tak, já jsem to nevymyslela. Když dovnitř vejde někdo, kdo tam nemá co pohledávat, objeví se duchovitá ruka s mečem a setne mu hlavu.“

„To je vážně šílené,“ řekla Anna.

„No, fakt je, že ti staří kněží a čarodějové sice měli velkou

moc, ale obyčejně jim malinko strašilo na cimbuří.“

„Takže někdo jako princ Neodolatelný by klidně mohl do svatyně vstoupit, vzít grál a zase se bezpečně vrátit?“

„To ne. S tou rukou musí bojovat každý. Ale jenom čistý a cudný mládenec ji může porazit. Když je dobrý.“

„Neodolatelný je dobrý. A co kdyby do svatyně vešli dva rytíři? I kdyby nebyli... čistí, pořád by proti jedné ruce měli slušnou šanci.“

„Kdepak, takhle by to nešlo.“

„No a co kdyby byl jeden panic a jeden ne?“

„Co já vím? Poslyš, tam uvnitř není žádný poklad krále Šalamouna. Je tam jenom starý, ošuntělý grál plodnosti, díky němuž mohou ovce vrhnout více jehňat, fazole budou mít víc lusků a možná otěhotní nějaká ta neplodná žena. Pro chovatele ovcí to může být skvělá věc, ale nemyslím, že by pro ni rytíři houfně umírali.“

„Na světě jsou lidé, pro které narození nebo smrt jedné jediné ovce může znamenat rozdíl mezi hladověním a sytostí,“ namítla Anna.

„Ti tedy mají smůlu,“ odsekla Cynthie necitlivě. „Skutečný význam má totiž grál pro čaroděje a mágy, kteří z něj dokážou čerpat moc. Jako je Esmeralda. Jakmile zjistí, odkud jeho moc pramení, může ji použít pro vlastní kouzla. Sféra jejího vlivu vzroste, její síly se znásobí a pak bude moci dělat skutečně parádní kouzla a ani nebude muset čekat na půlnoc. Zná některá skvělá šatová kouzla.“

„Hmm. Jak vzrušující. Opravdu, bylo to fascinující, Cynthie a děkuji za prohlídku, ale pokud už mi nechceš ukázat nic jiného, raději půjdu. Obyčejně jsem touto dobou už dávno v posteli a tak.“

„Ach, teprve jsme začali,“ odpověděla Cynthie. Sevřela Annino zápěstí tak silně, až ji to zbolelo, a vedla ji dál chodbou. „Půjdeme tudy. Do Esmeraldiny pracovny.“

Anna ovšem nebyla skleníková květinka, za kterou ji Cynthie považovala, a nedošly daleko. Rusovláska náhle zjistila, že se jí

její zajatkyně vysmekla, a když se otočila, hleděla na ni Anna očima jako šterbinky.

„Počkám venku,“ prohlásila princezna. „Nepokoušej se mě zastavit.“ S vznešenou důstojností se otočila na patě a vykročila k východu.

Cynthia ji zezadu praštila kamenem do hlavy.

Zaklepala na nejbližší dveře, a aniž počkala na odpověď, otevřela je a vtáhla omráčenou Annu dovnitř. „Ahoj, Esmeraldo. Tady ji máš.“

* * *

Neodolatelný sesedl před trnitým houštím z koně a prohlédl si hřebce, který tam byl uvázaný. Nebylo pochyb o tom, že pocházel z královských stájí. Že by jeden z Norvillových agentů? Třmeny byly utažené vysoko, takže jezdec musel mít krátké nohy. Neodolatelný pokrčil rameny a připoutal svého koně vedle. Ať už to byl kdokoliv, časem to zjistí.

Ze sedlového vaku vytáhl lucernu, rychle proběhl průsekem v živém plotu, chvíli slídil v rozvalinách a vcelku bez problémů našel vchod do podzemí. Rozsvítil lucernu, tasil meč a opatrně, ale bez otálení sestoupil dolů. Vstup do svatyně grálu byl stále otevřený. Princ kolem něj prošel bez povšimnutí.

„Ahoj, Esmeraldo,“ zahalekal.

Vílí královna stála vedle otevřených dveří. Vypadala stejně, jako když ji Neodolatelný viděl posledně, ale tehdy si ji z pochopitelných důvodů nijak zvlášť neprohlížel. Vlasy měla hnědé s šedými pramínky, ostříhané na krátko. Na sobě měla zelený sametový plášť, který jí dosahoval až na zem, a na každém prstě obou rukou měla alespoň po jednom prstenu – palce nevyjímaje. Jak se dívala na prince, mračila se, ale hlas, kterým ho oslovila, zněl klidně a racionálně. „Dobrý večer, Neodolatelný. Očividně tě překvapilo, že mě tady vidíš.“

Neodolatelného to nepřekvapilo, ale přikývl. „Spíš bych řekl, že to na mě udělalo dojem. Když jsem tě zval na večeři, netušil jsem, že máš na svědomí vymření celého dvora a šlechty

jednoho království.“

„Ale chlapče, přece bys z toho neštěstí neobviňoval *mne*. Neměla jsem v úmyslu všechny povraždit. Čarodějové krále Stephena byli mimo službu, bavili se s ostatními, tak jsem využila příležitosti a seslala na zámek kouzlo spánku. Ujišťuji tě, že mělo být pouze dočasné. Chtěla jsem si jen odnést grál a několik podobných artefaktů.“

„Tak co se zvrtilo?“

„Bojím se, že v tomto směru nemohu nabídnout nic než spekulace. Myslím, že Stephenovi čarodějové měli v záloze nějaké ochranné kouzlo. Když jsem všechny tři zneschopnila, kouzlo se automaticky spustilo a obehlo hrad trnitým živým plotem. Tím pádem jsem se nemohla dostat dovnitř. Zaklínadlo vysálo z kouzelného lesa tolik magie, že jsem neměla sílu ho zrušit. Nemohl ho ukončit ani tvůj otec tím, že by políbil Jitřenku, protože se k ní nedokázal dostat o nic víc než já. Takže vidíš, že celou tragédii způsobila jenom nešťastná souhra okolností.“

„Dojemná historka,“ opáčil Neodolatelný. Palcem vyzkoušel ostří svého meče. „Jenomže si nejsem jistý, jestli jí věřím. V poslední době se ze mě stává cynik.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Ovšem,“ pokračoval Neodolatelný, „v tom případě jsi musela vědět, že táta byl mimo hrad, když začalo působit tvé zaklínadlo, a tudíž se svatba nemohla uskutečnit.“

„Správně. A ty jsi legitimní dědic illyrijského trůnu. Mohu to dokázat a vyvrátit to, co tvrdí král. Dohodneme se?“

„Ne. Ne, myslím, že tě prostě zabiju, vezmu si grál a půjdu si po svých. V poslední době trpím mizernou náladou.“

„A já ti to nevyčítám. Je jen přirozené, že zdravý mladý muž, jehož přirozené fyzické potřeby represivní pokrytecká společnost necitlivě potlačuje, hledá uvolnění v násilnostech –“

„Sklapni!“

„No, teď na tom stejně nezáleží. Cynthie!“ zavolala Esmeralda hlasitěji. „Jsi připravená, zlatíčko?“

„Už jdu, Esmeraldo.“

„Královna Rubína mě mylně informovala,“ vysvětlila Esmeralda. „Byly jsme na půl cesty do Alacie, než jsme si to uvědomily. Takže ti jako součást dohody poskytnu druhou příležitost s Cynthií. Myslím, že se ti to bude líbit, Neodolatelny.“

„Na to nesázej.“

Jedny z těžkých dubových dveří se otevřely a Cynthie vyšla na chodbu. Převlékla se. Neodolatelny musel přiznat, že na něj udělala dojem.

Na sobě měla šaty z ohnivě rudého hedvábí, které k ní lnuly tak těsně, jako by byla mokrá. Oči měla zvýrazněné maskarou, takže vypadaly ještě hlubší a zelenější, než doopravdy byly, a pleť, do které si vetřela olej, se jí ve světle svící měkce leskla. Vlasy a hrdlo měla navoněné parfémem s výraznou, smyslnou vůní pižma. Rty měla vlhké a částečně pootevřené. Vypadala velice, velice sexy.

„Dobře,“ řekl Neodolatelny. „*Jsem zaujatý.*“

„Věděla jsem, že budeš,“ usmála se Esmeralda. „Chceš zpátky svoje postavení a já ti k tomu mohu pomoci. Toužíš se vyspat s půvabnou dívkou a já tu pro tebe jednu mám.“

„Jo,“ řekl Neodolatelny a prohlížel si Cynthii od hlavy k patě. „To tedy máš.“

„Budeš potřebovat magickou moc, aby sis svou pozici udržel, a já ti nabízím svou. Odměnou chci jen to, abys mi dal místo u dvora a naslouchal mým... radám.“

„Radám?“

„Nazvěme to třeba instrukce. Taková je dohoda. Vezmi si na tuto noc Cynthii a přenech mi grál.“

„To je vše?“

„To je vše.“

„Ty dostaneš kouzelný pohár a já si jednou zaskotačím v peřinách?“

„Ujišťuji tě, Neodolatelny, že to bude víc než jen zaskotačení v peřinách, jak tomu říkáš. Cynthie je velice zkušená –“

Cynthie přivřela oči a přejela si něžně růžovým jazýčkem po rtech.

„– a postará se, abys na dnešní noc nezapomněl až do konce svých dnů.“

Cynthie se prsty polaskala na vnitřní straně stehén. Neodolatelny nasucho polkl. „Myslel jsem, že moc grálu může ovládat pouze muž. Král rybář.“

„Vždycky je nějaký způsob, jak to obejít. Pro jistý typ žen. Ale nemohu grál hlídat pořád. Až se vyspíš s Cynthii, odejdeš a necháš ho tady, ale to nestačí. Musíš ohlásit, že tady nebyl, že už ho odnesl někdo jiný, aby ho tady už nikdo nehledal.“

Dívka se lehce zachvěla a její tělo se pod přilnavou rudou látkou zavlnilo. Neodolatelny z ní nespouštěl oči. „Když tě tady nechám s tak mocným zdrojem magie, budeš ubližovat lidem v tomto údolí.“

„Udělám, co budu považovat za nutné. Už jsi bránil prostý lid dost dlouho, Neodolatelny. Ať si najdou jiného hrdinu. Nebo ať se o sebe pro změnu postarají sami – to by bylo ještě lepší. Ta noc s Cynthii nemusí být nutně jediná. Můžeš si ji s sebou odvézt jako svou královnu, nebo jestli se nechceš oženit s neurozenou, jako konkubínu.“

„Chceš po mně, abych zradil důvěru lidu,“ řekl princ chraptivě.

„Dávám ti příležitost přestat být otrokem nevděčné chátry a stát se svobodným mužem.“

Cynthie si přejela dlaněmi po bříšku, podebrala si ňadra a lehce je stiskla. Pak zavřela oči, zaklonila hlavu a zasténala.

„No dobře,“ prohlásil Neodolatelny. „Beru tu číču.“

* * *

„Skočil na to, skočil na to!“ Vílí královna tancovala po své improvizované laboratoři a radostně si prozpěvovala. Hlas té ženské byl patrně nejodpornější zvuk, jaký se kdy dotkl Anniných ušních bubínků. Bezmocně zacloumala řetězy, pak rezignovaně klesla na zjizvenou dřevěnou desku stolu. Na

temeni hlavy se jí formovala obrovská boule.

„Sledovala jsem vás od chvíle, kdy jste se dostali do dosahu mého nového kouzelného zrcadla. To byla ta nejlepší koupě, kterou jsem kdy udělala. Sehnala jsem ho na bazaru v Sarcasii za pouhých třináct set zlatých.“

„A co má být?“ odsekla Anna. „Koho zajímá tvoje škudlení?“

„Cha! Sedm a půl procenta úrok a první splátka až po devadesáti dnech! Koupila jsem ho přes vzájemnou zálohu zlých vil.“ Esmeralda se na Annu zaškaredila a dodala jízlivě: „A podívej se, jak rychle se mi ta investice vrátila. Princ Neodolatelný je v mé moci a tebe mám na pitevním stole. Užasne, co se dá dokázat, když má jeden čas se připravit. Jak říká staré přísloví: „Na sladké lapíš víc much než na kyselé.““

„Hmmpf.“

„A Cynthie je vážně sladká. Měla jsem na to přijít už dávno. Neodolatelný si dokáže prosekat cestu armádou stráží, ale ukaž mu pořádnou ženskou, a roztaje jako vosk.“

„Je to děvka,“ zavrčela Anna. „Neodolatelného ten typ doopravdy vůbec nepřitahuje. Je jenom rozčilený, protože má nějaké rodinné problémy a to ho připravilo o všechnu soudnost.“

„Vůbec nechápeš potřeby dospívajících mladíků,“ opáčila Esmeralda. „A běda, nebudeš už žít dost dlouho, aby sis tu mezeru ve vzdělání mohla zaplnit. Krev princezny zavražděné o půlnoci stříbrnou dýkou... ale nebudu tě nudit přednáškami z nekromancie. Ta oběť je prostě nutná, abych mohla převést moc grálu na sebe.“

„To znamená, že jsi musela plánovat oběť princezny i před dvaceti lety. Zabila bys Jitřenku.“

„Uvažovala jsem o tom. Takže už chápeš, proč přede mnou král Stephen grál tak tvrdošíjně ukrýval. Ale ty, má drahá, ty mi posloužíš stejně dobře. Svým způsobem je to škoda. Dnešní svedení bude jen první princův krůček po šikmé ploše. Jakmile jednou sejde z přímé a úzké cesty ctnosti, nic už ho před zkázou neochrání. Bylo by nádherné donutit tě, abys byla svědkem jeho

postupného úpadku. Duševní mučení je někdy stejně uspokojující jako tělesné.“

Čím větší mám strach, pomyslela si Anna, tím chladnokrevněji musím jednat. „Myslím, že od trochy skotačení v peřinách očekáváš příliš mnoho.“

Esmeralda mávla rukou. „Bude chtít víc. S těmi rytířskými týpký je to pokaždé stejné; abstinují tak dlouho, že se zamilují do první ženské, která si před nimi zvedne sukni.“

„Nesmysl. Muži takoví nejsou. Chtějí *slušné* dívky.“

„Aha. Už tě mrzí, že jsi promarnila svou příležitost.“

„Rozhodně ne!“

Esmeralda se podívala na přesýpací hodiny zavěšené na stěně. Padající zrnka písku vytvářela v dolní polovině úhlednou hromádku. „Jak ten čas běží,“ zamumlala. Otevřela dřevěnou skříňku a vyjmula z ní lesklý nůž s krátkou, kostěnou střenkou a úzkou, zlověstně zakřivenou čepelí. „Stříbro je tak měkký kov,“ poznamenala. „Není snadné vybrousit na něm pořádné ostří. Nebude ti vadit, když nůž, kterým tě podríznu, bude trochu tupější, že ne?“

Anna zavřela oči.

* * *

Cynthia za sebou zavřela dveře a otočila klíčem v zámku. Těžká závora se s tichým zaskřípěním zasunula do příslušného otvoru v kameni. Dívka si bezděčně načechrala vlasy a pak se obrátila k princovi. Ten seděl na kraji postele a prsty přejížděl po hladké kamenné stěně.

„Co to děláš?“

„Suchá jako troud,“ zamumlal Neodolatelný. „Tahle jeskyně je přece pod úrovní spodní vody. Čekal bych, že bude alespoň trochu prosakovat.“

„To ten grál. Moc grálu nedovoluje vodě proniknout dovnitř. Kdybys ho odnesl, okamžitě by to tady zaplavila.“

„Opravdu?“

Cynthia se na něj zkoumavě zadívala. Neřekl to až příliš

nápadně lhostejným hlasem? Princ se choval skoro nezúčastněně a ke svému překvapení si uvědomila, že vůbec nedokáže odhadnout, na co právě myslí.

Přisedla si k němu a měkká matrace přijala jejich společnou váhu. Postel byla potažená saténovým prostěradlem; zašustilo, když se k němu přimknula a objala ho rukou kolem pasu. „Pro tebe je to vážně poprvé?“

„Jo, poprvé.“ Neodolatelný ji také objal kolem pasu. Přitulila se k němu.

„Esmeralda říkala, že chlapci bývají poprvé trochu nervózní.“

„Hmm.“

„Jsi nervózní?“

„Proč bych měl být nervózní? Víš přece, co máš dělat, ne?“

„Samozřejmě.“ Políbila ho a on jí po krátkém zaváhání polibek oplatil. Byl to dlouhý, procítěný polibek a její rty byly hebké, vlhké a lehce pootevřené. Na obličeji ucítil jemný dotek jejích vlasů a pak její jazyk, který se zkusmo dotkl nitra jeho úst. Potom se Cynthie odtáhla, položila mu hlavu na rameno a spokojeně si povzdechla. „Ach, princí Neodolatelný. Na tento okamžik jsem čekala tak dlouho.“

„Já taky.“

„Víš, vlastně jsem si nemyslela, že svést tě bude tak snadné. Předpokládala jsem, že budeš mít spoustu zábran a idealistických představ o cudnosti a cti, které budu muset překonat.“

„Jo, tohle. Vlastně mám. Jenomže, ehm, od prvního okamžiku, kdy jsem tě viděl, Cynthie, jsem musel myslet na to, jak moc chci být s tebou, a všechno ostatní mi začalo připadat nepodstatné.“

„Opravdu?“

„Opravdu,“ přisvědčil Neodolatelný a položil jí ruku na stehno. Cynthie na to zareagovala tak, že ho objala nohama kolem pasu a strhla ho na sebe. Jejich ústa se znovu spojila v polibku, který tentokrát trval tři nebo čtyři minuty, než se Neodolatelný odtrhl a zalapal po dechu.

„Ehm, poslyš,“ řekl přerývaným hlasem. „Co kdybychom si vyšli nahoru, chvilku se procházeli pod hvězdami a pak se pomilovali ve světle měsíce? Nebylo by to romantické?“

Cynthiiny bradavky vyzývavě napínaly rudé hedvábí jejích šatů; vypadaly jako dvě lákavé třešničky. Nadzvedla se a přitiskla je na princovu svalnatou hrud'. Její ruce se mu ovinuly kolem krku a zuby sevřela jeho ušní lalůček.

„Hlupáčku,“ zašeptala mu, jak ho něžně oždibávala. „Nemusíš si vymýšlet výmluvy. Jestli na to potřebuješ víc času, nenervuj se. Máme před sebou celou noc.“

Neodolatelný si přitiskl dívku k sobě a instinktivně ji hladil po zádech a hýždích. Přitom se podíval ke dveřím a přesvědčil se, že klíč je stále v zámku. „Možná budeš sama překvapená, kolik času doopravdy máme,“ zamumlal.

„Hmmm?“

„Ale nic.“

Cynthia se od něj odtáhla a zadívala se mu do očí. Tváře měla zardělé, rty naběhlé a její oči horce plály ve tmě. Chvíli si ho podezíravě prohlížela a pak mu jediným trhnutím rozevřela košili. Začala ho lízat na prsou; jazykem mu na kůži dělala malé vlhké kroužky.

Neodolatelnému se zatmělo před očima. Stáhl jí šaty z ramen a její ňadra, velká, oblá a pevná, se ocitla na svobodě. Princ zavřel oči a sevřel je v dlaních. Nepodobalo se to ničemu, co cítil kdy předtím. Neudržel se a bezděčně vydechl: „Páni!“

Cynthia tiše zasténala. „Mmmmm.“ Horce se mu prolíbala až na břicho, pak její prsty s pěstěnými nehty začaly zápasit s knoflíky jeho kalhot. Princ ucítil na stehnech její horký dech. „Ach, Neodolatelný. Na tuto noc jsem čekala tak dlouho. Budu se k tobě chovat mnohem lépe než ona.“

„Hmmm?“

„Tři noci jsem tě sledovala v Esmeraldině kouzelném zrcadle. Den po dni ses blížil a mé srdce při pohledu na tebe tlouklo stále rychleji. Dychtivě jsem očekávala tvůj... tvého... tak moment!“ Prudce se napřímila. „Kde je tvůj panoš?“

„Panoš?“ zeptal se princ nevinně. „Jaký panoš?“

* * *

Wendell se ponořil do tmy chodby vedoucí ke grálu tak opatrně a tiše, jak jen to dokázal. Asi minutu pak stál bez hnutí a naslouchal ze všech sil, očekávaje, že se k němu donese zvuk úderů nebo rvačky, případně řinčení mečů nebo něco jiného, co by svědčilo o přítomnosti Neodolatelného. Ale silné kamenné zdi sklepení stejně jako těžké dubové dveře vše účinně utlumily. Panoš v duchu pokrčil rameny. Nebylo proč pochybovat o tom, že Neodolatelný dělá všechno, co je v jeho silách, aby od grálu odpoutal pozornost – od něj čekal, že ho ukradne.

V pravé ruce Wendell svíral jednostranně broušený meč z nordické oceli, lehce zahnutý podle východního vzoru. Byl to jeden z oblíbených mečů Neodolatelného, a než ho dal Wendellovi, natřel jeho čepel lehce olejem a poprášil ji sazemi. „Tak se nebude lesknout ve světle lamp. Ve tmě nebude tolik vidět.“ V levé ruce držel zatemněnou lucernu. Byl v pokušení odsunout stínítko a posvítit si kolem sebe, ale neudělal to. Světlo lucerny by ho prozradilo a koneckonců, to, které proudilo otevřenými dveřmi z chodby, prozatím stačilo.

S mečem napřaženým před sebe se začal pomalu plížit podél stěny; čepel držel lehce skloněnou dolů. I tohle mu poradil Neodolatelný. Když si večer připravovali plán, řekl mu: „Musíš použít správnou techniku, Wendelle. Budeš čelit duchovi. Podle pověsti to má být paže s rukou svírající meč.

Meč bude nejspíš ve tmě světélkovat, nebo možná ruka – nebo obojí. Zapamatuj si, že ať je to cokoliv, je to už mrtvé. Nesnaž se to zabít. Musíš to odzbrojit.“

Wendell, který si rozhovor v duchu opakoval, mlčky přikývl a pokračoval v průzkumu jeskyně. Stěny byly asi čtyři stopy od sebe a strop se nacházel ve výšce šesti stop, což bylo dost místa k průchodu, ale pokud by tady došlo k boji, rázem by tu bylo těsno. Skalní stěny byly celkem hladké, i když se na nich daly nahmatat stopy po kladivu a sekáči. I podlaha byla hladká – sice

pokrytá silnou vrstvou prachu, avšak skýtala poměrně slušnou oporu pro nohy. Pak zahrnul za roh a ocitl se v naprosté tmě. Nezbývalo mu než odkrýt lampu. Světlo zatančilo na stěnách a stropu a odhalilo vytesané a namalované runy. Wendell poklekl a začal zkoumat podlahu, pátraje po propadlu; nenašel však nic, jen hladký, holý kámen.

Pomalu postupoval vpřed, když tu se podlaha začala náhle svažovat a chodba se zúžila, takže mu teď kolem ramen zbývalo sotva několik palců prostoru. Po několika krocích se chodba opět rozšířila a Wendell vstoupil do svatyně grálu.

Musela to být nějaká obrovská podzemní jeskyně, protože i když Wendell svítil lampou všude kolem sebe, její paprsky pohltila temnota dříve, než dopadly na nějakou překážku. Udělal další krok a nohou na něco narazil. Poklekl a posvítil si na to.

Byla to lidská lebka.

Pomalu začal otáčet lucernou kolem sebe. Našel asi tucet celých koster. Některé vězely v brnění. Většinou držely meč, jiné zbraně ležely roztroušené mezi kostmi. Všechny kostry byly velice staré. Nezůstalo na nich vůbec žádné maso. Wendell tomu byl z nějakého důvodu rád.

Uprostřed místnosti stál oltář. Na něm ležel nějaký malý, těžko rozpoznatelný předmět.

Oltář ho zprvu zmátl. Byl to ústřední bod svatyně a cíl mnoha výprav; jak je možné, že si ho nevšiml hned? Pak si uvědomil, že je příliš daleko, než aby na něj dosáhlo světlo jeho lucerny. Viděl ho jedině proto, že byl zezadu osvětlený.

Oltář lemovala sinálé nazelenalá aura. Když Wendell vešel do svatyně, nebyla tam – to věděl docela jistě – ale nyní plála stále jasněji. Zatímco ji pozoroval, pomalu se vynořila koule zeleného světla připomínající studený oheň, který se někdy objevuje na stěžnících plujících lodí, a zůstala viset nad oltářem. Plameny se začaly kroutit a protahovat, až získaly tvar ruky. Zářící, zelené ruky.

Ruky s mečem.

* * *

„Ty parchante! Okamžitě mě pusť!“ Vztek dodával Cynthiinu hlasu nepřijemně ječivý tón.

„Cože?“ ohradil se Neodolatelný. „Myslel jsem, že máme rande.“

„S tím nepočítej.“ Cynthie se svíjela a zmítala v princově náručí, ale ten ji pevně uchopil kolem pasu a přitlačil ji na postel. „Ty lháři! Dohodl ses přece s Esmeraldou. Měl jsi mě mít za to, že necháš grál na pokoji!“

„Já jsem se grálu ani nedotkl.“

„Ale tvůj panoš ano. To je totéž!“

„Není.“

„Je.“

„Ne... AUŮŮU.“ Cynthie mu zaryla do prsou nehty obou rukou. Princovo sevření na okamžik povolilo a to jí stačilo, aby se mu vysmekla a vyskočila z postele. Na nohou však stále měla boty na vysokých podpatcích, takže vzápětí zavravorala a upadla na zem. Neodolatelný se po ní vrhl a pokusil se ji přilehnout, ale dívka mu opět vyklouzla a zase se rozběhla ke dveřím. Jediné, co se Neodolatelnému podařilo zadržet, byly její šaty – Cynthie teď na sobě měla jen punčochy. Narazila do dveří a odrazila se od nich; jednou rukou začala bušit na dřevo, zatímco druhou se horečné snažila otočit klíčem v zámku.

„Esmeraldo!“ ječela, co jí hrdlo stačilo. „Chtějí nám ukrást grál!“

„Vzdej to,“ poradil jí Neodolatelný. Přistoupil k ní zezadu a uchopil ji za ruce. Bez nejmenší námahy jí otočil zápěstím, takže zase zmkla, a pak jí klíč sebral. „Dveře jsou čtyři palce silné a zdi jsou ze solidního kamene. Neuslyší tě.“ Strčil si klíč do kapsy.

„Ty kryso. Esmeralda by nám oběma dala moc. A ty jí bereš její zdroj magie.“

„Takový už je život.“

„Podváděl jsi. Nepočítaly jsme s tím, že si přivedeš záložního panice.“

„Takže se se mnou nevyspíš?“

Cynthie jej probodla pohledem.

Princ filozoficky pokrčil rameny. „Už jsem si na to zvykl. No, v tom případě poskytnu Wendellovi ještě trochu času a pak odsud vypadneme. Pošli mi účet za ty šaty.“

Cynthie na něj přestala vrhat očima blesky a zamyslela se. Přelstil ji, ale nevěděl všechno. Pokud tady Neodolatelného zdrží dost dlouho, Esmeralda ještě může získat grál zpátky. A Cynthie stále ještě měla jeden trik v záloze.

Rozplakala se.

* * *

„Tak dobře,“ řekla Anna. „Jsem ochotna s tebou vyjednávat.“

Esmeralda překvapeně vzhlédla. „Tak to je pro mě novina. Dívky na tuto situaci reagují obvykle pláčem, nebo ječí, jako když je na nože bere. Případně škemrají o milost. To nesnáším. No, vlastně se mi to docela líbí, ale stejně si myslím, že by to neměly dělat. Je to tak ponižující. Měly by si zachovat důstojnost.“

„No jistě,“ řekla Anna. „Vezmi si například Cynthii. Na té je hned vidět, že důstojnost je u ní na prvním místě.“

„Bohužel se bojím, že nejsi v pozici, kdy bys mohla vyjednávat. Tvůj život je v mých rukou a nemáš nic, co bys mi mohla nabídnout.“

„Jsem velice bohatá. Mohu ti nabídnout bohatství, které překoná tvé nejodvážnější sny a chamtivost. Veškeré bohatství mé země budeš mít k dispozici.“

„Tvoje země je zbídačená.“

„Tak tajemství magie. Moje nevlastní matka je mocná čarodějka a zná zaklínadla, která bys i ty se svými znalostmi jistě ráda ovládala.“

„Královna Rubína dosahuje úrovně lepšího učedníka.“

„A co nějaké permanentky na rytířské turnaje?“

„Na to zapomeň,“ odsekla Esmeralda. „Se svými oběťmi nikdy nevyjednávám.“

„S princem Neodolatelným jsi vyjednávala.“

„To bylo něco jiného. Neodolatelný je zlomyslný parchant. Potřebuji ho mít na své straně. Zlikvidoval Magellana, jednoho z nejmocnějších čarodějů, a sám přitom neutrpěl jediné škrábnutí. A k tomu dvě jeho gorily. Slyšela jsi ten příběh?“

„Ano,“ odpověděla Anna. „Chci říct, ne. Ne, neslyšela jsem ho. Nechtěla bys mi ho vyprávět? Se všemi podrobnostmi, bez ohledu na to, jak jsou triviální nebo nedůležité? A nemusíš spěchat.“

„Ale no tak, zase se snažíš vykroutit. Co kdybys raději přijala nevyhnutelný osud s klidným odevzdáním a půvabem? A pak můžeš začít brečet a vřískat.“

„Já vřískat nebudu,“ odsekla Anna bez valného přesvědčení.

„To je řeč pravé princezny.“ Esmeralda vzala kožený pásek, omotala si ho kolem ruky a začala na něm obtahovat ostří stříbrné dýky.

* * *

Bylo to zvláštní, ale Wendell z nějakého důvodu vůbec necítil strach. Neodolatelný pevně věřil, že se jeho panoš úspěšně zhostí úkolu, kterým ho pověřil, a Wendell jeho důvěru sdílel. Proto teď cítil spíš vzrušení, podivnou euforii, která nepramenila z představy blížícího se boje, ale neurčitého vědomí, že absolvuje důležitý rituál, vstupní zkoušku do světa hrdinů a dobrodruhů. Po dnešní noci už nebude jen naslouchat u ohně příběhům o slavných bitvách, které byly vybojovány, a strašných obludách, které byly zabity, ale sám bude mít o čem vyprávět. Wendell pevně sevřel meč a obezřetně, leč sebejistě vykročil vpřed.

Ruka se zvedla o něco výš, takže teď visela ve vzduchu nad oltářem. Plála chladným zeleným ohněm, který vydával jen málo světla. Byla v životní velikosti, svalnatá, jako ruka silného muže, ale podrobnosti Wendell nerozeznával. Začínala u ramene a pokračovala přes tlusté zápěstí ke krátkému, širokému meči. Kromě toho, že zářil, vypadal jako naprosto obyčejný meč. Wendell se ještě o kousek přiblížil a napřáhl ruku s lucernou,

aby si posvítil na oltář. V šeru rozeznal plochý hnědý předmět nahoře. Jako grál to nevypadalo.

Ani na chvíli nepřestal ruku hlídat. Pořád visela bez hnutí a Wendell začal uvažovat, jestli bude muset udělat první tah. Možná se od něj čeká, že se lapí do pasti. Ve světle lucerny se rozhlédl kolem sebe, ale viděl jen rovnou, hladkou podlahu. Alespoň bude mít dost místa k boji.

Dostal se až na dvě délky meče k oltáři, když ruka zaútočila.

Vyrazila prudce a přímočaře; meč prostě zamířil špičkou na Wendellovo srdce a rychle se k němu rozletěl. Navzdory rychlosti a náhlosti rány ji nebylo těžké vykrýt. Co Wendella překvapilo, byla její síla; přízračný meč se od jeho odrazil s takovou prudkostí, až zavrával.

Ruka se mihla kolem něj v rozmazaném pruhu zeleného světla. Meč sám zmizel ve tmě, ale ruka Wendella širokým obloukem ob kroužila jako zelená kometa. Vrátila se plnou rychlostí a Wendell znovu úspěšně paríroval. Tentokrát ho síla nárazu srazila na kolena. Ruka zabrzdila, znovu opsala kruh a vrátila se rychlostí blesku. Wendell učinil strategické rozhodnutí.

Zvedl lucernu a dal se na útěk.

„Nezapomeň,“ řekl mu Neodolatelný. „Ať už je to cokoliv, určitě je to staré. Stovky, možná tisíce let staré. V těch dobách byl boj s mečem velice primitivní. Neznali finty, které používáme my. Zachovej si klidnou hlavu, a dokážeš nadělat sekanou ze všeho, s čím se tam můžeš setkat.“

Wendell doběhl k místu, kde do jeskyně ústila chodba, zastavil asi čtyři stopy od stěny a otočil se. Zády ke zdi se cítil mnohem lépe. Ruka s mečem znovu zaútočila, ale tentokrát jen ustoupil stranou. Ruka narazila setrvačností do skalní stěny a zařinčení meče na kameni se rozlehlo jeskyní. Odrazil se a na okamžik zůstal viset bez hnutí. Wendell rychle přiskočil a t'al po duchovíte ruce. Meč jí prošel bez odporu a ruka se stáhla. Wendella to nijak nepřekvapilo. Rozhodl se, že bude ruku ignorovat a soustředí se na meč, který drží.

Taktika jeho soupeře byla prostá. Jednoduše namířil meč špičkou proti Wendellovi a vyrazil. Takto útočil pokaždé a Wendell pokaždé uhnul nebo úder vykryl, ale přitom ustupoval hlouběji do chodby, kde musel bránit jen omezený prostor před sebou. Pomalu to začínalo být jednotvárné, ale ruka byla neporazitelná a dvanáctiletý chlapec nemohl odrážet její útoky dlouho. Proto se Wendell snažil zasadit rozhodující úder.

Nakonec to bylo jednoduché. Wendell jednou viděl, jak Neodolatelny použil stejný trik na obra lidožrouta.

Když ruka zaútočila, neodrazil výpad úplně. Místo toho nechal vlastní zbraň sklouznout po jejím meči, až se jejich jílece dotkly, pak přenesl váhu stranou a přitiskl meč ke stěně chodby ramenem. Levou rukou pustil lucernu a uchopil soupeřův meč za jílec. Přitom musel zabořit prsty do zelené ruky. Když ho nepopálila, ale naopak se chovala, jako by tam vůbec nebyla, pevně sevřel a trhl. To všechno se odehrálo v necelé vteřině. Starý meč se čistě zlomil hned za jílcem.

Ruka se rozplynula v zelené mlze. Wendell se narovnal a nechal zlomené ostří dopadnout na podlahu. Jílec zahodil. „No vida,“ řekl nahlas, popadáje dech. „Nebylo to tak strašné.“ Rozhlédl se a trochu si přál, aby jej někdo v okamžiku jeho vítězství viděl. Třeba nějaké děvče. Ale v jeskyni kromě něj nebyl nikdo. Být hrdinou je osamělá záležitost.

Znovu došel k oltáři, nyní už bez překážek. Na oltáři ležel hrubě vyřezaný dřevěný pohár. Velice starý, velice omšelý a velice plytký. Nevěřícně ho zvedl. „To má být ono? Kus dřeva?“

V dálce uslyšel zadunění a pak dovnitř začala proudit voda.

Wendell si strčil pohár do kapsy a rozběhl se k východu.

* * *

„Hele, přestaň s tím, ano?“ řekl Neodolatelny rozpačitě. Ženský pláč nesnášel. Samozřejmě, nesnášel i mužský pláč, ale to nebylo totéž. Třeba jen proto, že když se rozplakal muž, stačilo ho poplácat po rameni, koupit mu nějaké to pivo a ujistit se, že už se s ním nikdy nesetkáte. Jenomže když pláče žena, čekalo se

od vás, že jí poskytnete pomoc a útěchu, což vůbec není snadné, když důvodem jejího pláče jste vy.

„Ale no tak, tak strašné to přece být nemůže.“ Sáhł si do kapsy pro čistý kapesník, aby jí ho podal, ale žádný tam nenašel. Cynthie nepřestávala vzlykat. „Zničíš si make-up.“ Vzlykání zesílilo. „Copak jsem ti nějak ublížil? Jestli ano, tak se omlouvám.“ Přistoupil k ní a pokusil se ji vzít za ruce. Cynthie se mu místo toho vrhla kolem krku, zabořila mu obličej do ramene a začala mu skrápět kůži horkými slzami.

„Ty to nechápeš,“ vzlykala. „Po celý můj život mnou opovrhovali a ponižovali mě. Moje nevlastní matka a nevlastní sestry mě nenáviděly. Než jsem se setkala s Esmeraldou, nebyla jsem nic. A teď, když jsme konečně dostaly příležitost stát se něčím, ty jsi nás o ni připravil.“ Přitiskla se k němu a rukou mu opatrně sáhla do kapsy.

„No tak, no tak,“ opakoval princ a hladil ji po zádech způsobem ne tak docela strýčkovským. „Přece jsem ten grál nezničil. Pořád je na světě. Pokud ho potřebujete k té své magii, určitě se nějak domluvíme.“

„Ale Esmeralda –“

„Esmeralda ať jde k čertu. Má na tebe špatný vliv. Podívej, mám spoustu čarodějů, kteří jsou lepší než ona. A mají vlastní zdroje moci. Jestli se k nim chceš dát do učení, nějaké ti představím. A pokud k tomu budeš potřebovat grál, půjčím ti ho.“

„Ne, nepůjčíš,“ štkala mu Cynthie do ramene. „Ta tvoje malá princeznička chce grál pro sebe, aby zachránila svoje království. Dáš jí ho a jakmile ho od tebe jednou dostane, už ti ho nikdy nevrátí.“

„Nebud' hloupá. Anna mi nepřikazuje, co mám dělat, a já nemám v úmyslu grál –“ Zarazil se uprostřed věty a Cynthie ucítila, jak náhle strnul. Její prsty vklouzly do kapsy a sevřely klíč.

„Anna,“ řekl Neodolatelný pomalu. „Musela jet za mnou. To byl její kůň, ten venku před houštím.“ Popadl Cynthii za ramena

a podíval se jí do obličeje. „Ona je tady. Kde je?“

Cynthie ho kopla mezi nohy.

Neodolatelnému se před očima roztančily hvězdičky. Když zase viděl, Cynthie stála na druhém konci místnosti a divoce se smála. V ruce držela klíč, tak, aby ho viděl.

„Anna,“ zachroptěl. „Kde je Anna?“

„S Esmeraldou. V podstatě už je mrtvá, Neodolatelný. S krví panenské princezny Esmeralda získá všechnu moc, kterou potřebuje.“ Ušklíbla se. „S grálem nebo bez něj.“

Neodolatelný se na ni vrhl. Cynthie si strčila klíč do úst a spolkla ho.

„Čert tě vem!“

„Brzy si vezme tvou přítelkyni, Neodolatelný.“

Neodolatelný se zamyšleně zadíval na dveře. Natočil se bokem a rozběhl se proti nim, vkládaje do úderu každičkou uncí své váhy. Dveře se ani nehnuly.

Cynthie se hlasitě rozesmála. „Ty dveře jsou čtyři palce silné, můj princi, a zdi jsou ze solidního kamene. Zůstaneme tady, dokud nás Esmeralda nepustí ven.“

Neodolatelný neodpověděl. Ztěžka dopadl na postel a levou rukou si třel rameno.

„Docela mě těší, že to dopadlo takhle, Neodolatelný. Nejsem si jistá, jak dlouho bych ještě dokázala hrát svůdnici.“

Princ odhodil přikrývku a našel svůj meč zastrčený v pochvě. Pomalu se obrátil a zvedl ho tak, aby ho viděla.

Okamžitě se přestala smát. Vytřeštila oči. „To neuděláš,“ zašeptala.

Neodolatelný se na ni smutně podíval. „Věř mi, že mě to nijak netěší,“ odpověděl a tasil meč z pochvy.

* * *

Esmeralda rozstříhala Anně šaty velkými nůžkami a teď jí na nahé tělo kreslila kouskem zelené křídly kabalistické symboly. Tu a tam si červenou křídou nakreslila malé x tam, kde probíhala některá z hlavních tepen. Zjevně to byla místa, kde

chtěla řezat, protože když si takto označila všechny Anniny končetiny, postavila na konec stolu dřevěné vědro. Celkem vzato, byla to ta nejpokořujícínější, nejnechutnější a nejděsivější věc, která se Anně kdy přihodila a nijak to nezlepšoval ani fakt, že si přitom Esmeralda falešně pobrukovala.

„V desce stolu jsou vyřezané drážky na odvod krve,“ prohodila vílí královna. „Krev jimi bude plynule odtékat a shromažďovat se tady v té nádobě.“

„Není ta technika úžasná? Co všechno lidé nevymyslí.“

„Aha, teď to zkoušíš se sarkasmem. Výborně. Obdivuji kurážná děvčata. Taková, která se nebojí plivnout smrti do tváře.“

Anna se na ni zamyšleně podívala. Esmeralda jí rychle přikryla rukou ústa. „To nebylo doporučení, děvče. Jestli to uděláš, dostaneš prostě na těch posledních pár minut, které ti ještě zbývají, roubík.“

Anna přikývla a Esmeralda ruku zase odtáhla. „Budeš potřebovat ještě jednu putýnku na vlastní krev, protože až sem Neodolatelný přijde, ufikne ti hlavu.“

„Princ Neodolatelný právě hobluje mou schovanku,“ oznámila jí Esmeralda. „A nepřeje si přitom být vyrušován.“

„Jednou na to přijde a pak mě pomstí. Raději bys mě měla pustit.“

„Myslím, že ne. Víím, za jaké drátky musím zatahat, když chci ovládat Neodolatelného. Po dnešní noci budu nejmocnější čarodějka dvaceti království.“

„Napadlo tě někdy, že bys svou moc mohla použít k tomu, abys lidem pomáhala, místo abys jim ubližovala?“

„Ne, vlastně ne.“ Esmeralda znovu zvedla stříbrný nůž. „Nadechni se zhluboka, zlato.“

Anna zaťala zuby a zadržela dech. Oči už měla křečovitě zavřené. Čekala na první dotek nože, pevně odhodlaná neječet. Čekala na mrazivý dotek chladného kovu, tlak špičky nože na kůži, bolest, se kterou se jí ostří zařízne do těla. Čekala na... krucinál, proč to té staré ochechuli trvá tak dlouho? Otevřela

oči. Princ Neodolatelný se na ni šklebil jako nezbedný školáček a obličej mu jen zářil. Pak pozvedl svůj meč.

„Ahoj, Anno. Už jsem ti říkal, že jsem konečně objevil, k čemu je to poslední želízko v jílcí mého meče? Je to šperhák.“

* * *

„Jsem velice ráda, že tě vidím,“ prohlásila Anna.

„Myslel jsem si, že budeš.“ Neodolatelný nohou obrátil Esmeraldino mrtvé tělo. Žena měla ve tváři výraz překvapení a šoku, který pocítila, když jí princ zezadu vrazil čepel meče do srdce. „Ani si nestačila uvědomit, co se děje,“ zamumlal Neodolatelný. „Baba jedna slizká. Proč se ženy s magickým nadáním vždycky dají na cestu zla? Co si od toho slibovala?“

„Říkala něco o nízkoúročných půjčkách.“

„Mmmmmmm. Kvůli tomu! Víly jsou divné. Mimochodem, co tady vlastně děláš, Anno? Myslel jsem, že jsi na hradě a slavíš se šťastnými novomanželi.“

„Poslyš, ehm, neviděl jsi tu někde deku nebo něco takového? Je mi trochu zima.“

Princ se rozhlédl. „Ne. Počkej, sundám Esmeraldě plášť.“

„Opovaž se!“

„Ehm, no dobře.“ Neodolatelný si svlékl košili a přehodil ji přes ležící dívku, pak začal prohledávat kapsy mrtvoly. „Nevíš náhodou, kam dala klíč od tvých pout?“

„Ne. Nemůžeš je otevřít tím svým šperhákem?“

„S pouty to moc neumím. Při zabíjení a zachraňování se jeden setká spíš se zámky na dveřích.“ Princ rychle prohlédl všechny police v místnosti. „Víš co? Donesu si od Wendella nějaké nářadí a odsekneme je. Za minutku jsem zpátky.“ Vyrázil ke dveřím, pak se zastavil s rukou na klice. „Zatím nikam nechod.“

Anna zvedla hlavu a podívala se na své okovy. „Dobře.“

„To byl vtip.“ Neodolatelný otevřel dveře. Dvě stopy vysoká přílivová vlna vody mu je vyrvala z ruky a vlila se dovnitř.

„Voda?“ podivila se Anna. „Něco se muselo stát s grálem.“

„Wendell ho otočil.“ Neodolatelny vytáhl Urputného z pochvy a otevřel želízko šperháku. Soustředěně ho zastrčil do zámku okovu na Annině levé ruce. „Alespoň vím, že Wendell je v pořádku.“

„Hm, mmm. Dokážeš mi ta pouta sundat?“

„Cože? Aha, jistě. Neboj se. Klídek. Nic to není.“ Šperhák mu zaskřípěl pod prsty. „Sakra.“

Voda stoupala strašlivě rychle. Už dosahovala Neodolatelnému ke kolenům a natekla mu do bot. Promočila mu kalhoty, a než se vypořádal s prvním poutem, stoupala mu až k pasu. Druhé pouto mu šlo snáz, protože už věděl, co má dělat, ale ve stejném okamžiku se voda přelila přes desku stolu a Anna se musela nadzvednout na rukou, aby se neutopila. Neodolatelny jí pomohl vstát a pak se pustil do pout na jejích kotnících. Voda byla bahnitá, a když stoupala Anně ke kolenům, přestal na práci vidět a řídil se jenom hmatem. Voda mu dosahovala až k hrudi a pak ke krku.

„Neodolatelny,“ řekla Anna. Hlas se jí chvěl. „Nemyslím, že se ti to podaří. Raději mě tady nech a zachraň sebe.“

„Nedělej si legraci.“ Neodolatelny se zhluboka nadechl a strčil hlavu pod vodu. V příštím okamžiku Anna ucítla, že má levou nohu volnou. Neodolatelny se zase vynořil, vlasy spleené vodou. „Tak vidíš. Už zbývá jen poslední a ještě máme spoustu času.“

Znovu se potopil pod hladinu. Anna cítila jeho ruce na kotníku. Čekala a dívala se, jak voda kolem stěn stoupá. Pak se princ vynořil a zalapal po vzduchu. „Měl bys mě tady nechat,“ řekla. „Voda za chvíli zhasí pochodně a pak nenajdeš cestu ven.“

„Už to skoro bude,“ slíbil jí Neodolatelny. Nadechl se a znovu se potopil.

Anna dýchala mělce a přerývaně; s nadlidským vypětím sil bojovala s hysterií. Pak ledová voda zalila pochodně a v místnosti zavládla tma. Ucítla vodu na ramenou – už stála na špičkách s krkem nataženým, aby oddálila nevyhnutelné alespoň

ještě o chvíličku. Pomyslela si, jestli je smrt utonutím skutečně tak strašná, jak všichni říkají, a najednou byla ráda, že Neodolatelný zůstal s ní. Nechtěla, aby s ní zahynul, ale nechtěla ani zemřít sama. Princ se znovu vynořil, prskal a kašlal v temnotě.

„Princi Neodolatelný,“ zakřičela, aby přehlušila burácení valící se vody. „Něco ti musím říct. Něco velice důležitého. Měla jsem ti to říct dříve. Nevím, proč jsem ti to ještě neřekla, ale chci ti to říct teď.“

„Pro boha živého! Nechceš mi říct, že mě miluješ, že ne?“

„Ano, zatraceně! Přesně tohle jsem ti chtěla říct!“

„Tak to nezapomeň.“ Ozvalo se šplouchnutí a princ znovu zmizel. Anna chtěla ještě něco říct, ale do úst jí natekla voda a ona se rozkašlala. Obličej už měla pod hladinou.

Rukama si zoufale odháněla vodu od úst a nosu a přitom kopala volnou nohou. Ucítla, jak ji Neodolatelný uchopil za kotník a položil si její nohu na rameno. Druhou nohou napnula řetěz, kam až ji pustil. Na okamžik se její ústa ocitla nad vodou a Anna se naposledy nadechla, než se zase potopila. Pak byla najednou volná a vyplavala i s Neodolatelným na hladinu.

„Tak,“ řekl Neodolatelný, který se divoce zmítal, jak se snažil skopnout z nohou boty. „Pořádně se nadechni. Budeme muset plavat.“

Nacházeli se v rychle se zmenšujícím prostoru mezi stropem a vodní hladinou. „Plavat kam?“ zeptala se Anna. Kolem vládla naprostá tma.

Cítla, jak jí Neodolatelný sevřel ruku. „Drž se mě,“ řekl. „Já si pamatuju cestu.“

A nemýlil se. Anna nikdy nepochopila, jak se mu mohlo podařit najít cestu ven. Táhl ji za sebou černou vodou a několikrát přitom narazila do kamene, ale pokaždé našel místo, kde ještě zbyl vzduch, právě když měla pocit, že jí plíce každým okamžikem explodují. Konečně se vynořili na schodišti. Nad hlavami jim zářily hvězdy. Tiskli se v bahnité vodě k sobě a sbírali síly, pak se začali plazit po schodech nahoru. Uprostřed

mýtiny vesele plápolal ohýnek, vedle něj seděl Wendell a čistil si meč.

Když je uviděl, potřásl hlavou. „Na to, že si pořád stěžuješ na svůj milostný život, můj pane, se kolem tebe pořád točí dost žen.“ Vytáhl ze sedlového vaku přikrývku a podal ji Anně. „Ahoj, Anno.“

„Ahoj, Wendelle. Děkuji ti.“

„Před chvílí odtamtud vylezla Cynthie. Dal jsem jí naši druhou přikrývku, takže budeš muset zůstat mokrý. Ani ona na sobě nic neměla.“

„Ta holka je mazaná jako liška,“ poznamenal Neodolatelný. „Skoro lituji, že jsem ji musel opustit.“

„Myslím, že teď už známe jeho typ,“ řekla Anna Wendellovi. „Očividně je na zrzky. A co se s ní vlastně stalo?“

„Odešla s Medvědem. Medvěd hlídal vchod, když jsem šel dovnitř.“

„Wendelle,“ zeptal se Neodolatelný. „Máš grál?“

„Jasná věc.“

„Dobrá práce. Nějaké problémy?“

„Ruka s mečem. Nic moc.“

„Jen počkej, až se toho chopí minstrelové. To je on?“

„Hmmm.“

„Kus dřeva?“

Anna si ho prohlédla. „Olivové dřevo. Ano, je to grál plodnosti.“

Neodolatelný se posadil na balvan. „Měli jsme vzít raději to kouzelné zrcadlo. To se dá alespoň prodat.“

„Tohle je přesně to, co potřebujeme,“ namítla Anna. „Wendelle, jsou koně pořád ještě uvázaní venku u houští?“

„Vaši ano. Svého jsem přivedl sem, abych sem dostal naše věci.“

„Dobře. Vezmi ten grál a nech nás na chvíli o samotě. Sejdeme se ráno v hostinci.“

„Bavte se dobře,“ řekl Wendell. Strčil si grál zpátky pod halenu, připnul si meč a opatrně vykročil do tmy mezi balvany.

Anna počkala, až byl z dohledu, pak vstala, pomalu došla k Neodolatelnému a posadila se mu na klín.

„Tak,“ řekl Neodolatelný, „co kdybys mi teď vysvětlila, co jsi vlastně dělala mmmmpff –“

Anna ho políbila. Byl to dlouhý, horký a procítěný polibek. Jakmile se Neodolatelný trochu vzpamatoval z počátečního překvapení, plně si ho vychutnal. Když se od něj konečně odtrhla, aby se nadechla, zeptal se jí: „Neříkala jsi, že jsi sladká, čistá, cudná a nevinná?“

„To je v pořádku,“ řekla Anna a znovu ho políbila. „Budeme se přece brát. O tom ti povím ráno.“

* * *

Bylo teplé, slunečné ráno o pět dní později. Anna a Neodolatelný se vrátili zpátky na hrad Illyrii a seděli na jedné z jeho četných teras.

„A to je všechno?“ rozčiloval se Neodolatelný. „Bylo to fajn? Jenom ,fajn‘?“

Anna principi rozeprnula košili a něžně ho kousala do prsou. Nyní vzhlédla. „Bylo to hezké. Líbilo se mi to. Líbání je na tom to nejkrásnější. Skutečně nechápu, proč bychom se nemohli víc líbat a to ostatní přeskočit.“

„Ne, to bychom nemohli. Myslím přeskočit to ostatní. Ale můžeme se víc líbat.“

„Dobře,“ přikývla Anna. Stulila se mu do klína a rukama ho objala kolem krku. „Stejně jsem to nemyslela vážně.“ Strčila mu jazyk do úst. Neodolatelný se rozhodl, že se s ní nebude přít.

O deset minut později ho přestala líbat a položila si hlavu na jeho rameno. „Jitřenka říká, že si vždycky vybere nějaký bod na stropě, soustředí se na něj a na nic jiného nemyslí. Než se naděje, má to za sebou.“

„Arrrgh.“ Neodolatelný klesl na postel a přikryl si obličej rukama. „Ne! Tohle nedělej. Já se polepším, slibuji.“

Anna si vylezla na něj. „Myslím, že už teď jsi skvělý.“ Začala mu okusovat ucho. „Ale jednu věc udělat nesmíš,“

zašeptala mu. Její horký dech ho zašimral na tváři. „Dnes mi nesmíš strkat ruku pod šaty.“

„Hm?“ zamumlal Neodolatelný a přejel jí rukou po stehně. „A proč?“

„Protože jsem si neoblékla spodničku,“ vydechla Anna. Jemně sevřela jeho lalůček zuby a zatahala. „Takže by od tebe bylo velice, ale velice ošklivé, kdybys mi teď sáhl... ááách... tam.“ Několik minut se mazlili, když vtom ho Anna prudce odstrčila a začala si upravovat šaty. „Jde sem Jitřenka.“

Neodolatelný si zapnul košili a zvedl knihy ležící na podlaze. Přestože měl stále meč u pasu, vypadal velice uvolněně a spokojeně. Ještě jednou políbil Annu na tvář, pak vstal a uklonil se Jitřence. „Dobré ráno, Vaše Veličenstvo.“

„Dobré ráno, Neodolatelný.“ Jitřenka si odložila kabelku. „Dlouho vás nezdržím, protože vím, že chcete být sami. Anno, chtěla jsem ti jen povědět o plánovaném plesu. Bojím se, Neodolatelný, že tvou rusovlasou přítelkyni tentokrát nebudeme moci pozvat.“

„Lhal bych, kdybych řekl, že mě to mrzí. Ale když už je řeč o plese, myslím, že budu příliš zaměstnaný –“

„Jitřenka dává ples na tvou počest,“ skočila mu Anna do řeči.

„Aha. No dobře, bude mi potěšením účastnit se.“

„To je od tebe milé. Ehm, Neodolatelný, mohl by sis promluvit s Wendellem? Připadá mi trochu nesvůj.“

„Jo, jasně. Měl jsem tolik práce, že jsem s ním nemluvil od chvíle, kdy jsme dorazili. Když o tom tak přemýšlím, ani jsem ho neviděl.“

„Co se dozvěděl tu novinu, vyhýbá se ti. Vlastně se vyhýbá každému.“

„Nejspíš jenom potřebuje být chvíli sám.“

„Ráno nepřišel na snídani,“ řekla Anna. „A včera jsem ho neviděla u večeře.“

„Hmmm. Tak to je skutečně vážné. Ale Mandelbaum by si s tím měl poradit.“

Anna se podívala na Jitřenku. „Zdá se, že Mandelbaum má v

poslední době taky hodně práce. Řekla bych, že si Wendell potřebuje promluvit s tebou.“

„Hmmm, no dobře. Nevíš náhodou, kde je?“

„Dole u řeky, chytá ryby. Tu máš,“ podala Neodolatelnému balíček. „Udělal jsem mu koláčky, tak mu je dej.“

„Díky.“ Znovu ji políbil. „Vrátím se brzy. Ahoj, Jitřenko.“

Wendella našel na ukrytém místě, jak loví na břehu řeky ryby, a posadil se vedle něj.

Wendell ho ignoroval.

„Jak to jde?“

„Skvěle.“ Wendell nevzhlédl.

„Už jsi něco chytil?“

„Ne.“

„Dobře.“

Zavládlo ticho.

„Chceš koláčky? Upekla je Anna.“

„Jaké?“

„Z ovesných vloček.“

„Že se vůbec ptám.“

Chvilí seděli mlčky. Ticho se protahovalo. Nakonec Neodolatelný řekl: „Poslyš, mám dojem, že tě něco žere.“

„Proč myslíš?“

„Ale no tak, Wendelle. Dříve nebo později to stejně muselo skončit. Nemohli jsme se celý život potloukat z jednoho království do druhého a hledat dobrodružství. Každý muž se nakonec musí usadit a převzít zodpovědnost.“

Wendell seděl mlčky ještě asi minutu a jeho obličej se čím dál víc zbarvoval doruda. „A ty si myslíš, že tohle je to, co chci?“ zařval najednou na Neodolatelného. „Myslíš, že mě nic jiného nezajímá?“

„Tak co?“

„Ty mě zajímáš. Jen se na sebe podívej. Byl jsi ten nejskvělejší princ, jakého tahle země měla. Byl jsi můj hrdina a taky všech kluků v království. A teď nejsi nic. Byl jsi princ Neodolatelný a měl ses stát králem Neodolatelným a to všechno

sis nechal vzít. Ani jsi nebojoval. Teď je z tebe jen obyčejný rytíř a tobě je to snad jedno!“

„Wendelle!“

„A na mně ti už vůbec nezáleží! Jen se na mě podívej. Jsem sedmý syn vévody. Víš, co to znamená? Nic! Žádná půda, žádný titul, žádné dědictví. Nedostal jsem ani vzdělání hodné gentlemana. Ještě před týdnem si mě lidé vážili, protože věděli, že když budu jezdit s tebou, jednou se sám stanu rytířem. Teď budu muset žít jako host v domě svých bratrů, smát se jejich vtipům, aby se na mě nerozlobili a nezkrouhli mi apanáž.“ Zvedl kámen a vztekle ho hodil do řeky.

„Wendelle, ty víš, že mi na tobě záleží. Co bys chtěl, abych udělal?“

„Měl jsi vytáhnout do války!“

„Cože?“

„Já bych ti pomohl!“ Wendell vyskočil a objal Neodolatelného. „Pojedeme na jih. Sebereme vojsko. Medvěd už nějaké muže má. Pomůže nám. A vím alespoň o sedmi králích, kteří se za tebe postaví! Dají ti peníze, zbraně a muže. A až budeme připraveni, vtrhneme do Illyrie!“

„Wendelle!“

„Přinutíš svého otce, aby tě uznal za svého legitimního syna a dědice trůnu. Bude ti muset vrátit všechna práva prvorozeného. A když to neudělá, svrhne ho z trůnu. Dokážeme to. Budu bojovat po tvém boku, můj pane. Nikdy tě nenechám padnout.“

„Wendelle, já už přece král jsem.“

„Cože?“

Neodolatelný se šetrně vyprostil z jeho sevření. „Wendelle, Anna a já jsem se včera večer vzali. Nyní jsem král Tyrovie.“

Wendell se znovu posadil. Neodolatelný viděl, že má problémy to strávit. „Tyrovie? Proč?“

„Oni krále potřebují, Wendelle. Lid miluje Annu, ale ta země má vážné problémy a Anna všechno sama nezvládne. Rubína se vždycky příliš věnovala magii, než aby byla dobrou panovnicí. Pokoušela se vládnout pomocí kouzel a všechno jen pokazila.

Ale pak se dozvěděla o grálu.“

„Zase ten grál.“

„Je to doopravdy grál plodnosti. Jen si vzpomeň, jak v tom údolí všechno bujelo. Vzpomeň si, jak Jitřenka jednou řekla, že v Alacii děvčata snadno otěhotní. To všechno má na svědomí grál. Ale jak řekl Mandelbaum, je to mužská záležitost. Musí ho ovládat král.“

„Ty ses vzdal Illyrie pro nějaký buranov?“

„Illyrie mě nepotřebuje, Wendelle. Tátovi je teprve čtyřicet. Při troše štěstí bude vládnout ještě dalších dvacet let, možná i víc. Do té doby bych neměl do čeho píchnout.“

Zato Tyrovie je hotová pustina. Půda je tam chudá, nic se neurodí, stromy hynou a dobytek je neplodný. Ti mou pomoc skutečně potřebují. Anna si myslí, že s grálem plodnosti a usilovnou prací tam můžeme něco dokázat.“

„Anna přece není královna. Tou je Rubína.“

„Rubína abdikovala ve prospěch Anny. Zůstane tady a bude s Mandelbaumem studovat magii. Stejně ji magie vždycky zajímala ze všeho nejvíce.“

Wendell chvíli uvažoval. „Takže ta ženská opravdu všechno naplánovala od začátku. Ona nechtěla grál, chtěla tebe a grál. Vsadím se, že si vymyslela i to, že Anně usiluje o život, jen aby tě tam přilákala.“

Neodolatelny se posadil vedle něj a položil knihy na zem. Utrhl si stéblo trávy a začal si s ním pohrávat. „Já nevím, Wendelle. Myslím, že stoprocentně se to nedozvím nikdy. Možná Rubína celou dobu věděla o Jitřence a Cynthii, možná skutečně vymyslela celý ten scénář. Nebo možná měla Anna vlastní plán a trochu věci popostrčila. Možná je plánovala průběžně. Chytrá je na to dost.“

„Rozhodně ví, co chce. A je oddaná svému lidu. To je dobře. Myslím, že jsi mohl dopadnout hůř.“

„Jsem si jist, že tvou důvěru ocení, Wendelle.“ Neodolatelny odhodil stéblo do řeky. „Myslím, že dědeček o grálu věděl, a chtěl ho nechat na pokoji. Proto nikdy nenechal tátu, aby se pro

něj rozjel s několika čaroději a vzali houští útokem. Myslím, že ho hlídal i Mandelbaum. Chtěl, aby zůstal tam, kde je, dokud nehrozilo nebezpečí, že se ho zmocní někdo jako Esmeralda.

Ale taky je možné, že nikdo nevěděl nic a že to všechno byla jen pouhá souhra náhod.“

„Možná ses jen chopil příležitosti k dalšímu dobrodružství. Pro koho jsou ty knihy?“

Neodolatelný mu je ukázal. „Jsou o ekonomii a politice. Táta nařídil svým ministrům, aby nám dali malý kurz v řízení království. Je toho spousta. Základy zemědělství, finančnictví, diplomacie a vojenské strategie. Illyrie nám ze začátku pomůže s obranou hranic, takže do armády nebudeme muset nějaký čas investovat. A táta je rád, že někdo bude mít situaci na severu pod kontrolou.“

„Takže král je taky šťastný. Všichni dostali, co chtěli,“

Neodolatelný se ušklíbl a vstal. „Ty taky, Wendelle.“

„Jak to myslíš?“

„V Tyrovii jsou pořád nějaké problémy. Hlavně s lupiči, kteří se skrývají v horách. A pak jsou tu ty vleklé potíže s mandragorami.“

„Ale jdi. S mandragorami bych se dokázal vypořádat i já.“

„To rád slyším. Protože král je v současnosti zaneprázdněn státnickými záležitostmi. Nemůže se honit za bandity a mandragorami. Potřebuje paladina, který by za něj bojoval.“

„Můj pane! Myslíš to vážně?“

„Samozřejmě. Hned jak se s námi vrátíš do Tyrovie, započneš výcvik a ve čtrnácti budeš pasován na rytíře. A –“ Neodolatelný si odepnul opasek s mečem. „Budeš potřebovat dobrý meč.“

Wendell od něj převzal meč s posvátnou úctou. „Princi Neodolatelný! Chci říct, králi Neodolatelný! Ty mi dáváš Urputného?“

„Vím, že ty mu hanbu neuděláš, Wendelle.“

Wendell ho objal. „Tohle si nezasloužím.“

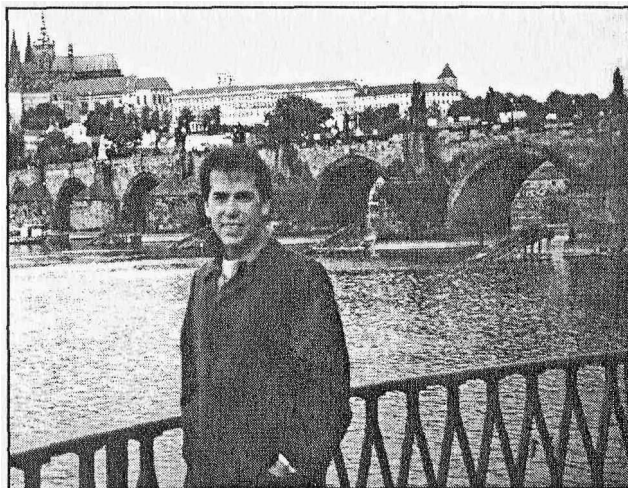
„Určitě ano, chlapče. Pojd', půjdeme odsud. Tady ryby stejně

nikdy nebraly.“

„Stejně už mi uplavala udice,“ řekl Wendell, když se rozhlédl po řece. „Nevadí.“

„Poslyš, potřeboval bych si na chvíli odpočinout od všeho toho studia. Co myslíš, že bychom měli podniknout?“

Wendell chvíli přemýšlel a pak zamyšleně kývl hlavou. „Myslím, že bychom měli něco sníst.“

John Moore je čtyřicetiletý chemický inženýr. Pracuje v Houstonu, ve společnosti která vyvíjí speciální plasty. Je svobodný, bezdětný, nevlastní žádné domácí zvíře a mimo svou práci se zajímá hlavně o fantasy a science fiction. Jeho povídky vyšly v *Realms of Fantasy*, *Tomorrow*, *New Destinies*, *Aboriginal SF*, *Writers of the Future*, *Madon Zimmer Bradley's Fantasy Magazine* a jiných časopisech a antologiích.

O sobě nám napsal: Rád cestuji a snažím se navštívit každý rok jinou zemi. Těm, kdo žijí v Evropě, to možná připadá jednoduché, ale pokud pocházíte ze Spojených států a máte jen dva týdny dovolené ročně, jsou vaše možnosti značně omezené. Letos se chystám do Japonska, loni jsem byl v Botswaně a v roce 1999 v Praze, kterou si díky fotbalu budu asi už navždy pamatovat jako město plné opilých Skotů v kiltech.

V současné době pracuje na románu *The Unhansome Prince* (Nehezský princ).

John Moore
ZABIJ A ZACHRAŇ

Z amerického vydání *Slay and Rescue*
vydaného Baen Publishing Enterprises
přeložil Petr Caha.

Obálku namaloval Stephen Hickman,
grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.

Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.

v roce 2001 jako svou 97. publikaci.

Tisk – Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 139 Kč

ISBN 80-85911-86-8